

15 Ιουνίου 2017 (έορτάζει ο ὁσίους Αὐγουστίνος ἐπίσκοπος Ἰππῶνος)

ΤΟ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ

ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ

**ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ (τό κατά δυναμιν) ΓΙΑ ΤΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΚΑΙ
ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟ ΗΡΩΙΣΜΟ.**

Εικόνα ἐξωφύλλου: Ὁ Ἰάπωνας στρατιώτης ὅπου συνέχισε τόν πόλεμο τοῦ Β! παγκοσμίου πολέμου στήν ζούγκλα τῶν Φιλιππίνων ἕως τό 1974.

Τό παρόν συγγραφικό πόνημα γιά τήν ἔννοια τοῦ ἠρωισμοῦ τό ἀφιερώνουμε ὡς προτεινόμενο κίνημα Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (Κ.Ε.Ο.Χ."Δ.Π.") στήν ἡμέρα ποῦ ἐορτάζει τό ὄνομα Αὐγουστίνος.

15 ἰουνίου 2017 (ἐορτάζει ὁ ὄσιος Αὐγουστίνος ἐπίσκοπος Ἰππῶνος)

Τό ἀφιερώνουμε εἰς μνήμην τοῦ ἠρωικοῦ ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Καντιώτη (ἐπισκόπου Φλώρινας Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας).

Στίς δύσκολες ἡμέρες ποῦ βιώνουμε δέν χρειαζόμαστε μόνο ἀνδρείους-ἥρωες ἀλλά καί μέ θέληση καί προσπάθεια νά γίνουν Ἅγιοι, γιὰτί μόνο ἔτσι ὁ ἠρωισμός καί ἡ ἀνδρεία καθαγιάζεται καί φέρνει μόνο καλά ἀποτελέσματα.

Τό παρόν συγγραφικό τό δημοσιεύουμε γιά νά ἐννοήσει ὁ πολὺς κόσμος ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί δέν ζοῦνε σέ ἄλλο κόσμο, ἔχουν γνώση τό τί συμβαίνει στόν κόσμο μας, καί ὅτι τά γεγονότα τῆς ἐπικαιρότητας δέν μένουν ἀδιάφορα, καί περνοῦν ὅλα ἀπό ἔλεγχο.

ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟ ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ "ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ"

(Κ.Ε.Ο.Χ."Δ.Π.")

Τό ἀπέναντι δέος, ποῦ ἔρχεται ἀντιμέτωπο, καί προχωρᾷ ἀντίθετα ἀπό ρεῦμα τῆς «Νέας ἐποχῆς».

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Τό παρόν έντυπο εἶναι ἓνα έντυπο συλλογικοῦ συλλογισμοῦ γιά τῶν έννοια τοῦ ήρωισμοῦ, εἶναι ἐπίσης ἓνα ἰδιαίτερο πόνημα-μήνυμα, μέ σκοπό τήν προετοιμασία τῶν Ἑλλήνων ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ὅπως ἐτοιμασθοῦν γιά τά δύσκολα χρόνια πού μᾶς ἐπιφυλάσσει ἡ ὀνομαζόμενη «ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ» τῶν ἀντιχρίστων δυνάμεων. Οἱ ὀρθόδοξοι Ἑλληνες χριστιανοί ὀφείλουν νά προετοιμασθοῦν γιά ἀντίσταση μέ ἀπόβαση εἰς νῆσον-καταφύγιον καί καθάρσεως, εἰς νῆσον ἔξωθεν τοῦ κοσμικοῦ ἀντιχρίστου συστήματος, κάτι παρόμοιο μέ τήν ἀπομόνωση τοῦ ἰάπωνά στρατευμένου στό Β! παγκόσμιο πόλεμο, ὅταν ἔζησε γιά 30 περίπου χρόνια ἀπομονωμένος ἀπό τόν ἔξω κόσμο , καί πού διαμήνυσε σέ ὅλον τόν κόσμο μέσα ἀπό τό καταφύγιο του , ἐκεῖ στόν ἔξω κόσμο , τό δικό του ήρωικό καί πανανθρώπινο γενναῖο μήνυμα του : « ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ». Παρόμοιο καταφύγιο-ἀντίστασης μέ ἐκεῖνο τοῦ ἰάπων Χίρο-ο Ὀνόντα λοιπόν, ἀλλά μέ τήν μεγάλη διαφορά συγχρόνως ὅτι ὀφείλουμε νά εἶναι ἀπείρως κατ' οὐσίαν ἱερώτερο τό δικό μας καταφύγιον-ἀντίστασης (κάνοντας τή σύγκριση), καθώς θά εἶναι πολύ ἀνώτερο τῶν ἐπίγειων ὑψηλῶν ἰδανικῶν τῶν ξένων Ἑθνῶν, καί στρατῶν τοῦ κόσμου, πού πολεμοῦσαν μόνον γιά τήν πατρίδα. Ἐμεῖς ὡς Ἑλληνες ὀρθόδοξοι χριστιανοί, οἱ κληθέντες ἀπό τόν Θεό νά

διδάξουμε τήν ἀλήθεια στήν ἀνθρωπότητα, θά
 ἀγωνισθοῦμε πρῶτα ὑπέρ πίστεως, καί ἔπειτα καί ὑπέρ
πατρίδος, θέτοντας φωτεινή κορωνίδα μήνυμα σέ ὅλον
 τόν κόσμο, τό ὑψηλότερο ἱερό ἀγαθό καί σκοπό τοῦ
 ἀνθρώπου στήν γῆ. Καί αὐτό τό ἱερό καί πανανθρώπινο
 καθῆκον δέν θά μπορούσε νά εἶναι ἄλλο ἀπό τό νά
 ἀγωνιζόμαστε στόν βίον μας γιά ἕναν ἐλεύθερο, καλύτερο
 κόσμο, ἕναν κόσμο ὅπως θά τόν ἤθελε ὁ οὐράνιος
 Πατέρας μας, ὁ μεγαλοδύναμος Θεός, καί ὄχι νά
 ἀγωνιζόμαστε γιά ἕναν κόσμο πού θά εὐρίσκεται κάτω
 ἀπό τόν σκλαβωτικό ζυγόν τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ πατέρα
 τῆς ἀμαρτίας πού εἶναι ὁ διάβολος. Ἀγῶνας Ζωῆς,
 καλύτερου κόσμου γιά τά παιδιά μας, καί ὄχι ἀγῶνα γιά
 μία ὑποδουλωμένη «ζωή» γιά μετέπειτα αἰώνιο θάνατο,
 ὅταν θά ἐγκαταλείψει ἡ ψυχὴ τόν μάταιο ἐτοῦτο κόσμο·
 ἀγῶνα Ζωῆς Ζωντανῶν στήν αἰωνιότητα, καί ὄχι ἀγῶνα
ζωντανῶν-νεκρῶν στερούμενοι τήν Ἀναστάσιμη Ζωή
 στήν αἰωνιότητα. Θά εἶναι ἕνας ἀγῶνας ἱερός μέ
 ὑπερυψωμένη τήν σημαία μας, καί τόν σταυρό τῆς
 σωτηρίας πίστεως μας (ὀρθοδοξία), ὑπενθυμίζοντας στήν
 ἀνθρωπότητα τήν πραγματική ἐλπίδα ἀναστάσεως τοῦ
 ἀνθρώπου, δηλαδή τήν Ἀνάσταση πού ἐκπηγάζει ἀπό τό
 παγκόσμιο θαῦμα ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Ἀναστάσιμου Φωτός
 κάθε χρόνο στήν Ἱεροσόλυμα, τό λυτρωτικό Ἅγιο Φῶς τῆς
 Ἀναστάσεως, πού φέρνει τήν πραγματική ἐλευθερία, τό
 πραγματικό φτερούγισμα ψυχῆς στήν ἀληθινή ἐλευθερία,

έναντια στήν σκλαβιά καί τήν ἀθλίαν ὑποδούλωση ἐκ τοῦ Ἀντιχρίστου. Θά πρόκειται περί ἀγῶνος ἐπιβίωσης τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας στό πῶς πρέπει νά ἀγωνιζόμεθα καί θυσιαζόμεθα γιά ἕναν καλύτερο κόσμο, παραδειγματίζοντας καί τά ὑπόλοιπα Ἴθνη τῆς γῆς. Ἀγῶνα πανανθρώπινος ἱερός πού θά καθαγιαζεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἀντιστέκεται, καθώς τά ἱερά ἐκεῖνα ὑψιστα ἰδανικά θά εὐλογοῦνται πλουσιοπάροχα ἀπό τόν ἴδιον τόν Θεό Ἰησοῦ Χριστόν. Ἀγῶνα χωρίς τήν ματαιότητα τῆς κοσμικῆς ἀνταπόδοσης (ἀπό κοσμικούς ἀνθρώπους μέ γήινη πρόσκαιρη δόξα, καί ὑλικά πράγματα τοῦ μάταιου ἐτούτου κόσμου μας), ἀλλά ἀγῶνας μέ στέφανον ἀπό τόν δημιουργόν τοῦ ἀνθρώπου, Τόν μεγαλοδύναμον Θεό, καί δημιουργό κάθε ὄρατῆς καί ἀόρατης κτίσης. Πρόκειται περί ἀγῶνος καί ἀπόδραση σώματος καί ψυχῆς ἀπό τόν ἐλεεινό κοσμικό βόθρο τῆς γῆς (ὑποδούλωση τῆς ἀνθρωπότητος), καταφεύγοντας στά ψηλά πνευματικά βουνά, καί στίς πνευματικές (καί ὑλικές ἀκόμα ἐάν χρειασθεῖ-πού θά χρειασθεῖ) πυκνές φυλλωσιές τῶν ἀγέρωχων ἀπόκρημνων γκρεμῶν-καταφυγίων, ὥστε ὁ τιμημένος ἄνθρωπος νά μή συνθηκολογήσει, **νά μήν παραδοθεῖ** στίς ἀντίχριστες δυνάμεις πού ἀσχημαίνουν, βρωμίζουν, καί ἐκμεταλλεύονται ἀπάνθρωπα τόν κόσμο (βλέπε δάνεια τοκογλυφίας, ἐκβιασμούς, ἀνηθικότητες, βλασφημίες, ἐγκλήματα κάθε εἴδους καί βαθμοῦ, κλπ, κλπ). Στό παρόν ἔντυπο λαμβάνουμε μερικά περιστατικά

(*ὀλίγα*) δύο διαφορετικῶν κόσμων, ποῦ διαδραμάτισαν ἥρωικές σελίδες αὐτοθυσίας, τοῦ Ἑλληνικοῦ μας ἔθνους, καί τοῦ Ἰαπωνικοῦ. Τά περιστατικά αὐτά παρουσιάζονται μέ τό σκεπτικό ὅτι δέν εἶναι γνωστά μέσα ἀπό τά ἱστορικά βιβλία, τά συνήθη. Ὁ ἀναγνώστης ἐδῶ καλῆται νά ἐμβαθύνῃ τά νοήματα περί ἡρωισμοῦ, καί νά διακρίνει τόν γνήσιο ἡρωισμό, ὅπως καί νά καταλάβῃ τό ποιόν τοῦ δαιμονικοῦ «ἡρωισμοῦ». Τό «ζῆσε ἐπικινδύνως» τοῦ Νίτσε, καί τοῦ κάθε Νίτσε, ὁ ὁποῖος (*Νίτσε*) ἦταν δαιμονισμένος, (*αὐτό φαίνεται καθαρά ἀπό τό οἰκτρό τέλος του -πέθανε στό ψυχιατρεῖο λέγοντας βλασφημίες γιά τόν Θεό*) καί ὁ ὁποῖος δαιμόνισε τόν Χίτλερ (*γιατί τόν διάβαζε καί τόν πίστεψε*), καί μέ τήν σειρά του ἐκεῖνος αἱματοκύλισε τόν κόσμο, ἀλλά καί ἄλλων πολλῶν, ἀποδεικνύουν τό ὅλο παράλογο καί δαιμονικό ποῦ συμβαίνει στόν κόσμο μας, κυρίως στούς νέους καί τίς νέες μας. Στήν πατρίδα μας δέν εἶναι μικρό πράγμα ὡς ἀντίκτυπο στίς ζωές μας, τόν βίο μας, τήν κοινωνία ὀλόκληρη τό νά μή διακρίνουμε ὀρθά τόν γνήσιο ἡρωισμό ἀπό τόν ψεύτικο καί δαιμονικό. Ὑπῆρξαν συγγραφεῖς, δηλωμένοι ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ (*φαίνονται ἀπό τά συγγραφικά τους ἔργα*), καταγεγραμμένοι καί ὡς μασόνοι, ποῦ ἀφοῦ ἀφουγκράστηκαν, κάναν ἄς ποῦμε πνευματικό καρδιογράφημα σέ ποιῆς περιοχές τῆς χώρας μας ἐπικρατεῖ τό συναίσθημα τοῦ ἡρωισμοῦ (*ὅπως ἡ λεβεντογέννα Κρήτη*) μέσα ἀπό τά καλά τραγούδια τους

(γιατί υπάρχουν και άσχημες) μετάλλαξαν τόν γνήσιο ήρωισμό σέ δαιμονικό. Ο άγιος γέροντας Παΐσιος άκούστηκε νά λέει (είναι καταγεγραμμένο) όταν του πήγαν μία νέα κοπέλα δαιμονισμένη (όταν εύρισκόταν ό γέροντας άγιος στην Θεσσαλονίκη) ότι ή κοπέλα δαιμονίσθηκε επειδή διάβαζε και πίστεψε τόν συγγραφέα Καζαντζάκη. Κάτι που άποκαλύπτει τό πώς συγγραφείς βλάσφημοι μπορούν νά διαστρέφουν όχι μόνο έννοιες όπως του ήρωισμού, αλλά και άλλων έννοιων που σχετίζονται, όπως της έλευθερίας, και άλλων πολλών. Δέν παραλείπουν νά δίνουν και συνδυασμούς μεταξύ «ήρωισμού», «έλευθερίας» και άθείσμου, όπως έκαμε ό Καζαντζάκης, παραδείγματος χάρη: «Δέν πιστεύω τίποτε, δέ φοβάμαι τίποτε, είμαι έλεύθερος». Ένα επίσης που δέν γνωρίζει ό πολός κόσμος είναι οί άόρατες έπεμβάσεις της Παναγίας μας και των άγίων μας νά έξουδετερωθούν τέτοιοι πνευματικές έκρηκτικές μηχανορραφίες των δαιμόνων. Οί μοναχοί στό άγιο Όρος, εάν τους ρωτήσουμε σήμερα θά μάς άποκαλύψουν τό πόσες πολλές θερμές προσευχές κάναν και κάνουν για την άποφυγή δυστυχημάτων από άρκετά που βάλαν οί ιθύνοντες του ύπουργείου Παιδείας μέσα στά σχολικά βιβλία των μαθητών μας, πρέπει όμως και έμεις κάποτε νά λειτουργήσουμε μέ φιλότιμο (ό λαός και ή Έκκλησία) και νά έναντιωθούμε σέ αυτές τίς παγίδες, νά δώσουμε όμολογία πίστεως και αντίστασης.

ΑΝΑΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ – “ΑΠΟΨΕ ΚΑΠΟΙΟΣ ΘΑ ΧΑΘΕΙ”.

Κάντε «κλίκ» ἐδῶ:

https://www.youtube.com/watch?v=CeNRFaM_A_U

“Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΑΛΑΣΜΟΣ”

*Η ἀποτίναξη, καί ἡ μή ἀποτίναξη τῆς
ἀμαρτίας.*

Εἰσαγωγή στήν παρακάτω ἔννοια.

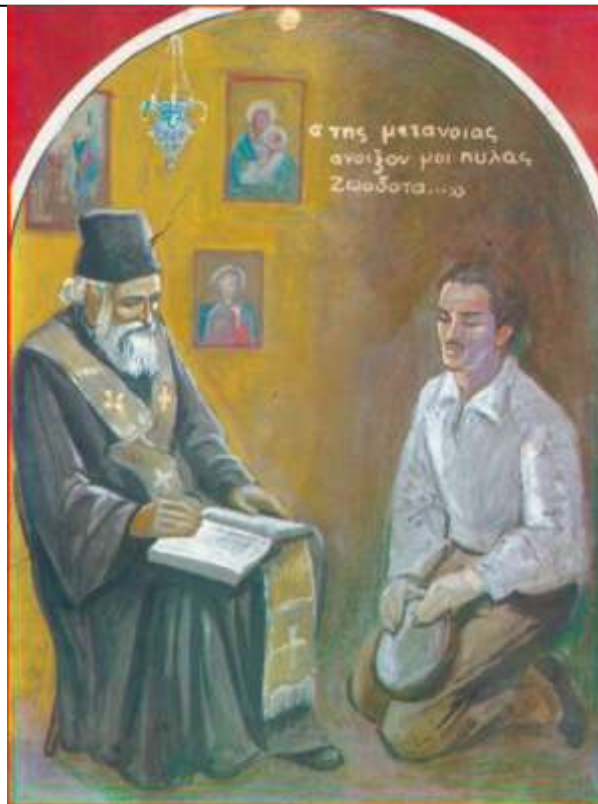
Ἐνθυμούμενοι τό ἰαπωνικό καραόκε (βλέπε: καραόκε), πιστεύουμε ὅτι πολλοί Ἕλληνες ὀρθόδοξοι χριστιανοί μποροῦν νά βάλουν σέ λειτουργία μέ τόν λογισμό τους τό ἑλληνορθόδοξο καραόκε.

Ὁ Ἕλληνας πολλές φορές ἀρνῆται νά ἐγκαταλείψει τά κοσμικά του, ἐμεῖς τοῦ λέμε ἐδῶ νά μήν κουράζεται ἔχοντας πολλά στό μυαλό του καί μπερδεύεται ὅτι ὑπάρχουν κοσμικά (ὅπως μερικά ὁμορφα τραγούδια παλαιᾶς ἐποχῆς) ποῦ νομίζουμε ὅτι κατά παραχώρηση ἀφήνει ὁ καλός μας Θεός νά καΐνε δύο φωτιές στήν ψυχή,

για αυτούς που δοθήκαν στά κοσμικά, και σέ αυτούς που μετέτρεψε ό λογισμός τους τά κοσμικά, για όφελος τής ψυχής. Η έπιλογή δική τους. Έλεύθεροι είναι στην έπιλογή τους. Οί στίχοι (έδω) στό τραγούδι (μέ ανακατασκευασμένη έννοια) γράφτηκαν πρώτα από όλα: **ΓΙΑ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΠΑΝΕ ΝΑ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΘΟΥΝ, ΘΕΛΟΥΝ, αλλά ΚΑΙ ΔΙΣΤΑΖΟΥΝ, ή όλο τό αναβάλουν. Καί δεύτερο, για εκείνους που διστάζουν νά αντιμετώπιζουν τά προβλήματα που σκλαβώνουν τήν ζωή.**

«ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΑΝΟΙΞΟΝ ΜΟΙ ΠΥΛΑΣ ΖΩΟΔΟΤΑ...»

ΜΕΤΑΝΟΙΑ-ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ-ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ –ΑΓΩΝΕΣ, ΕΤΣΙ ΟΛΟΙ ΘΑ ΑΝΗΚΕΤΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΟ ΚΙΝΗΜΑ ΜΑΣ !

ΟΙ ΝΕΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ ΣΤΟΥΣ ΣΤΙΧΟΥΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ.

Καντήλι ποῦ καίει εἶναι ἡ ψυχὴ, ποῦ μέσα της καίη ἕνας καημός. Ὁ καημός εἶναι ἡ φλόγα στό καντήλι τῆς ψυχῆς, καί ἡ φωτιά της εἶναι δύο, δύο φωτιές ποῦ παλεύουν ἀναμεταξύ των· ἡ μία παλεύει μέ τίς ἁμαρτίες ποῦ τήν καίουν, καί ἡ ἄλλη, ἡ ἄλλη εἶναι ποῦ λαχταρᾷ ἡ ψυχὴ γιά τό μεγάλο βῆμα τῆς ἀπελευθέρωσης· τό γενναῖο βῆμα, τήν Μεγάλη Απόδραση.

Εἶναι τό βαρὺ φορτίο τῆς ψυχῆς, ὅπως ἀναφέρει στό συγγραφικό του ἔργο : «Η ΘΑΛΑΣΣΑ» (τοῦ Αὐγουστίνου Καντιώτη). Ἕνα φορτίο ποῦ δέν τήν ἀφήνει νά ἀπογειωθῆ, καί νά πετάξει στόν δημιουργό Του, νά πετάξει στόν Θεό, γιά νά καταθέσει συντριβόμενος στό βιβλιάριο τῆς μετανόιας του τίς ἁμαρτίες του, καί ὁ καλός Θεός νά τοῦ ὑπογράψει τήν ἀπαλλαγὴ τοῦ βάρους, τοῦ βάρους ποῦ θά βαρύνει τό φτερούγισμα τῆς ψυχῆς του εἰς Αὐτόν (τόν Θεόν μας).

Ὁ παλαιός ἄνθρωπος, ὁ παλιάνθρωπος, περιμένει ὁ καλός Θεός, περιμένει νά χαθεῖ, νά τόν χαλάσῃ ὁ τολμῶν μετανοῶν ἄνθρωπος, νά φέρει τόν χαλασμό του, τήν ἀνατροπή, τήν ἀληθινὴ ΕΠ-ΑΝΑΣΤΑΣΗ! Περιμένει ὁ καλός Θεός, περιμένει νά σηκώσῃ ὁ μετανοῶν ἄνθρωπος ὡς τόν Σαμψών τό ἁμαρτωλό φορτίο τῆς ψυχῆς του.

Περιμένει τόν τολμῶν νά νικήσει!!! Νά σπάσει τίς
άλυσίδες του, να τό σηκώσει τό βάρος, καί νά τό πετάξει
κάτω , κάτω στό πηγάδι τῆς κόλασης, καί νά χαθεῖ,
σμπαραλιάζοντας το σέ χίλια κομμάτια! νά κάνει τόν
ἄθλο ποῦ μπορεῖ, καί στή θέση αὐτοῦ (τοῦ παλαιοῦ
ἀνθρώπου) νά ἀνατείλει ἕνα νέος, ὀλοκαίνουργος, ὑγιής ,
καί ἐλεύθερος ἄνθρωπος. Ἐνας νέος δυνατός ἄνθρωπος,
γιά νά ξεχυθῆ τώρα ἀγωνιστής ὀρμώμενος ξανά στό
ποτάμι τῆς ζωῆς, ἢ νά χαθεῖ (ὡς τόν ἥρωικό Σαμψών) μέ
αὐτοθυσία γιά τήν πατρίδα του ὅταν τοῦ ἐπιτέθηκε ἢ τόν
αἰχμαλώτισε ὁ ἐχθρός. Νά ξεχυθῆ στό ποτάμι τοῦ κόσμου,
καί ὡς τήν πέστροφα νά ἐπιστρέψει ἀντίθετα ἀπό τό
ρεῦμα της , ἀντίθετα στό ρεῦμα τοῦ κόσμου, ἀντίθετα στό
ρεῦμα τῆς «νέας ἐποχῆς», φθάνοντας στήν οὐράνια
γενέτειρα του (στόν παραδεισο).

Ἀλοίμονο ὅμως! ἐάν αὐτός ὁ ἄνθρωπος δέν πάρει τά
σωστά βήματα του πρὸς τό ἐξομολογητήριο τοῦ καλοῦ
του ἱερέα, διότι, ἐάν τά βήματα του τά ἀρπάξει ἢ
πλανεύτρα μοίρα, καί τά σύρει βαριά , ὡς τόν κατάδικο
στήν πλάνη τοῦ ἄθλιου μας κόσμου, τήν φυλακή τοῦ

κόσμου, ή τά εγκλήματα ποῦ δέν θά μπορέσει νά
ἀποφύγη, και ή φυλάκιση του (πίσω ἀπό τά σίδερα τῆς
φυλακῆς).

Αλοίμονο ἐάν δέν προλάβει, και τόν πιάσει ή νύχτα, και κλείσουν οί δρόμοι, και κλείσουν και οί οὐρανοί, και τότες ποῦ νά σταθεῖ ; ἀπό πού νά πιασθεῖ ; Τότες, ἕνα πηγάδι ἀνοίχτηκε γι' αὐτόν , πηγάδι βαθύ, και ή νύχτα θά εἶναι βαθιά. Αλοίμονο τότες, ἐάν δέν ἀποτινάξει ἀπό πάνω του τήν μαύρη του μοίρα ποῦ εἶναι οί **ἁμαρτίες του**, τό θυμητικό τοῦ πρόσκαιρου, και τό ἀπατηλό τοῦ κόσμου, και κλείσουν οί οὐρανοί για τήν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Τότες , ἀπόψε , αὐριο, ή μεθαύριο, αὐτός θά χαθεῖ ἰ και ή Παναγία γνωρίζει, γνωρίζει και δακρῦζει, δακρῦζει γι'αὐτούς ποῦ θά χαθοῦν, γιατί ὡς ή μεγάλη Μάνα γνωρίζει, τά γνώρισε τότες ποῦ βαφτίστηκαν, τά γνώρισε μικρά και ἀθῶα, και γνωρίζει τώρα ὅτι αὐτά τά παιδιά (τά ἀμετανόητα) θά χαθοῦν για πάντα.

Παιδιά ποῦ μεγάλωσαν, καί τά ἀπορρόφησε ὁ κόσμος, ἡ πλανεύτρα ἀμαρτωλή νύχτα, καί ὅταν ἔρθει τό ξημέρωμα, θά τά ἀφήσει ἡ Ἀνατολή, θά τά ἀφήσει μακριά ἀπό τήν οὐράνια θαλπωρή τῆς Παναγίας μας, θά εἶναι πιά ἕνα σβησμένο καντήλι (βλέπετε: ANAMENO KANTHΛI: ὅταν οἱ ζωντανοί ἀνάβουν τό καντήλι γιά τούς ἀποθανόντες, καθώς ὑπάρχει ἐκεῖ ἡ ἐλπίς, ἡ ἐλπίδα γιά νά σωθοῦν, πράττοντας οἱ ζωντανοί μεγάλες καί γενναῖες πράξεις).

Ἀλλά γιά νά κάνει κάποιος γενναῖες πράξεις πρέπει νά εἶναι ζωντανός, νά εἶναι ἀναμένη καί ζωντανή ἡ ψυχή, σάν τό καντήλι ποῦ καίει, νά ἔχει ζωντανή πίστη (ὀρθόδοξος χριστιανός) καί ὄχι πεθαμένη (ψεύτικη πίστη), οὔτε νά εἶναι σβησμένο κερί (δηλαδή ἡ ψυχή ποῦ μεταβαίνει στό σκοτάδι τῆς κόλασης, καθώς σπέρνει τήν ἀδικία καί τόν θάνατο σέ ἀθῶες ψυχές). Οἱ νέοι μας πρέπει νά ἔχουν καλά πρότυπα στήν ζωή τους, δυστυχῶς ὅμως, σήμερα, τά πρότυπα τά καλά εἶναι μετρημένα στά δάκτυλα τοῦ ἑνός χεριοῦ. Ἡ φιλοπατρία, καί ἡ αὐτοθυσία γιά τόν συνάνθρωπο ποῦ ἀδικῆται, ἡ συμμετοχή στά βάσανα τῶν φτωχῶν, τῶν ἀδικημένων καί τίμιων συμπατριωτῶν μας καί συνανθρώπων μας, πρέπει νά εἶναι πρωτεῦον μέλημα μας ὥστε νά φέρουμε τήν ψυχή μας ὡς κάποιο ἀεροπλάνο σέ κλίση στροφῆς γιά νά διέλθουμε ἀπό μέσα ἀπό τό κάθε πρόβλημα, καί νά τό

ἐλευθερώσουμε. Δέν εἶναι πολλά χρόνια, ποῦ ἕνας ἥρωικός Ἑλληὺν πιλότος (Θωμᾶς Βρακάς) γύρισε τό ἀεροπλάνο του πρὸς τό πρόβλημα, τό πρόβλημα ποῦ βίωσαν τότες κάποιοι συμπατριῶτες μας (στήν Βόρειο Ἑπειρο), δίνοντας μηνύματα στίς ἐλειινές ἐξουσίες, καί μαθήματα γενναιότητος καί αὐτοθυσίας. « . . **καί παίρνει τήν στροφή τοῦ μυαλοῦ του, γυρίζει τό ἀεροπλάνο του στή γυάλινη τζαμαρία τῶν καλαμαράδων τῆς γραφειοκρατίας, χίλια κομμάτια νά γίνουν ὄλα ! (ἀεροπλάνο του, καί τό σῶμα του), ἀρκεῖ ὡς νιφάδες χιονιοῦ, ὡς ἀπαστράπτουσες στάχτες νά πέσουν τά ἐλπιδοφόρα μηνύματα στήν γῆ.»**

Αὐτή λοιπόν εἶναι αὐτοθυσία πραγματική, καί ὅπως λέει καί τό τραγούδι « **ἀπόψε κάποιος θά χαθεῖ, κάπου νυχτώνει, ἀπόψε κλεισαν οἱ οὐρανοί γιά νά μή δοῦν τί θά γενεῖ, ἀπόψε θά γίνει χαλασμός, δηλαδη χαλασμός στά σχέδια τῶν παλιανθρώπων , τά σχέδια των ποῦ θά χαλάσουν.»**

ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ 11-12

1) Έκει πού γράφεται : «Περιμένει τόν τολμῶν νά νικήσει!!! Νά σπάσει τίς ἀλυσίδες του, νά τό σηκώσει τό βάρος, καί νά τό πετάξει κάτω , κάτω στό πηγάδι τῆς κόλασης, καί νά χαθεῖ, συμπαραλιάζοντας το σέ χίλια κομμάτια ! νά πέσουν οί ἁμαρτίες στήν κόλαση», εἶναι οἱ πολεμικές βόμβες ἀπ' τό πολεμικό ἀεροπλάνο, ἀλλά εἶναι καί οἱ πνευματικές βόμβες τῆς ἁμαρτίας. **Προσέξτε !** οἱ βόμβες εἶναι οἱ ἁμαρτίες τοῦ κόσμου, οἱ ἁμαρτίες τῶν ἀνθρώπων, καί οἱ ἁμαρτίες μόνο ὅταν ἐξομολογοῦνται στόν ὀρθόδοξο ἱερέα (τόν πνευματικό) καταλήγουν στό στόχο πού τούς πρέπει, δηλαδή οἱ ἁμαρτίες ἐκπίπτουν σέ τόπο κολάσιμο, στόν Ἄδη, στήν κόλαση. Γι' αὐτό καί οἱ καλοί πιλότοι , πρίν μποῦν στό μαχητικό ἀεροπλάνο προσεύχονται νά στείλει ὁ Θεός τήν προστασία του, ὥστε νά ἔχει καλή ἐκβαση ἢ ἀποστολή τους, νά εὔρουν δηλαδή τόν στόχο οἱ πιλότοι τῶν μαχητικῶν ἀεροπλάνων μας (δηλαδή οἱ βόμβες, σφαῖρες, κλπ, ἐάν χρειασθῆ νά τά χρησιμοποιήσει). Τό πολεμικό ἀεροπλάνο εἶναι ὁ ἄνθρωπος, καί ὅταν ἐξομολογοῦνται οἱ ἁμαρτίες ἀπό τόν ἄνθρωπο, ἀφήνονται ἀπό τόν ἄνθρωπο= ἀεροπλάνο, ὅπως τό πολεμικό ἀεροπλάνο τίς ἀδειάζει ἐπάνω ἀπό τό στόχο. Ὁ στόχος πού πρέπει λοιπόν νά πέσουν οἱ ἁμαρτίες-βόμβες εἶναι ἐπάνω στούς δαιμόνους, διότι ἐκεῖνοι τίς κατασκευάσαν ἐκεῖνες τίς βόμβες= ἁμαρτίες, ὁ

ἄνθρωπος τό μόνο ποῦ κάνει εἶναι νά τίς χρησιμοποιεῖ.
 Ὅταν λοιπόν οἱ ἁμαρτίες δέν ἐξομολογοῦνται στόν καλό
 ἱερέα μας, καί ὁ ἄνθρωπος συνεχίζει νά μένει
 ἀμετανόητος, τότες, ὁ ἄνθρωπος εἶναι σάν ἕνα ἀεροπλάνο
 μέ πληρότητα ἀπό βόμβες, καί ἐκεῖνες κινδυνεύουν νά
 πέσουν ἐπάνω στόν κόσμο, δηλαδή νέες ἁμαρτίες, νέες
 ὀδύνες καί καταστροφές, νέα κοινωνικά δράματα (βλέπε:
 ἀτομικές βόμβες στήν Ἰαπωνία, ἀλλά καί διάφορες
 τρομοκρατικές ἐνέργειες κατά τοῦ κόσμου).

2) Ἐκεῖ ποῦ γράφεται: «για νά καταθέσει συντριβόμενος
στό βιβλιᾶριο τῆς μετανοίας του τίς ἁμαρτίες του» ἔχει
 τήν ἔννοια ἑνός «ὀρθόδοξου καμικάζι», μέ τήν πνευματική
 ἔννοια, τό ἀντίθετο δηλαδή ἀπό ἕναν πιλότο ποῦ
 εὐρίσκεται σέ συμμαχικές δυνάμεις τοῦ διαβόλου (ὅπως ἡ
 Ἰαπωνία συμμάχησε μέ τόν χιτλερικό στρατό). Στήν
 περίπτωση τοῦ πιλότου-καμικάζι ποῦ φονεύεται
 ριπτόμενος ὡς κάποια βόμβα (μαζί μέ τό ἀεροπλάνο του)
 ἐπάνω στόν ἐχθρικό στόχο, ἡ ψυχή τοῦ φονευμένου
 πιλότου αὐτοκτονίας (ἐπειδή συμμάχησε μέ στρατεύματα
 δαιμονικά) δέν ἔχει τήν ἴδια ἔκβαση (δηλαδή, μετά θάνατον
 ἡ ψυχή ποῦ πηγαίνει - σύμφωνα μέ τήν ὀρθόδοξη πίστη μας)
 μέ τό ἐάν θά θυσίαζε τήν ζωή του ὑπέρ πατρίδος ποῦ
 μάχεται γιά τήν δικαιοσύνη καί μόνο, χωρίς τίς δαιμονικές
 συμμαχίες, διότι ὁ Β' παγκόσμιος πόλεμος χωρίσθηκε ἀπό
 χῶρες ποῦ συμμάχησαν καί δέν συμμάχησαν μέ τόν
 διάβολο, ἀσχέτως οὐδετερότητας κάποιων. Ὅταν λοιπόν

ὁ μετανοῶν ἄνθρωπος καταθέτει συντριβόμενος στό βιβλιάριο τῆς μετανοίας του τίς ἁμαρτίες του, δέν φονεύεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλά ὁ παλαιός ἄνθρωπος, δηλαδή ὁ παλιάνθρωπος. Φεύγει ἀπό μέσα του ὁ παλιάνθρωπος καί ἀναγεννᾶται ἓνας νέος ἄνθρωπος.

Μέ τήν ὀρθόδοξη αὐτοθυσία λοιπόν ἡρώων ἀνοίγουν οἱ δρόμοι, οἱ οὐρανοί, κάποιοι ἄλλοι δρόμοι καλύτεροι θά ἀνοίξουν γιά τήν ζωή, καθώς ἡ γνήσια αὐτοθυσία γιά τήν πατρίδα ἐλευθερώνει πραγματικά. Σήμερα, καμμία ἀντίδραση (δυστυχῶς), ὁ ἐλληνικός κόσμος μας (στήν πλειοψηφίαν του) δέν γυρίζει σάν τό «ἀεροπλάνο τῆς ψυχῆς» νά συνάντηση τό κάθε πρόβλημα ποῦ τόν σκλαβώνει, καί τά προβλήματα πληθαίνουν καί ζώνουν σάν τά φίδια τόν ἐλληνικό κόσμο. Εἶχε λοιπόν μεγάλο δίκιο ὁ ἅγιος γέροντας Παῖσιος ὅταν ἔλεγε (εἶναι καταγεγραμμένη ἡ ὁμιλία του) : **«ΝΑ ΠΑΝΕ ΟΣΟΙ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ** (μέ τήν θέληση, καί σύσσωμη ἀπαίτηση ὀλόκληρη τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ , καί τήν δίκαιη ἀγανάκτηση τοῦ κόσμου, μέ ὅλα αὐτά ποῦ συμβαίνουν ἀπό τήν πολιτική ὀλιγαρχία τῶν Ἀντιχρίστων ποῦ κυβερνοῦν τήν πατρίδα μας , **ΚΑΙ ΝΑ ΟΔΗΓΗΘΟΥΝ ΣΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ-** συμπεριλαμβανομένων καί τῶν ὁποίων ἡγετῶν τῆς Ἐκκλησίας μας ποῦ συνάπτουν προδοτικές συμμαχίες μέ τόν παπισμό, καί τίς ἄλλες αἱρέσεις, καί πλανεμένες θρησκευτικές δοξασίες) .

ΤΑ ΔΥΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΗΡΩΙΣΜΟΥ

(τό καλό και τό κακό)

Τά γεγονότα παρακάτω είναι αληθινά, και ή ιστορία ή βασική είναι εμπνευσμένη μέσα από ένα αληθινό γεγονός πού συνέβη στον 2^ο παγκόσμιο πόλεμο, μέ πρωταγωνιστή έναν Ίάπωνα αξιωματικό πού έμεινε απομονωμένος στην ζούγκλα τών Φιλιππίνων για περίπου 30 ολόκληρα χρόνια. Επίσης αποκαλύπτουμε για πρώτη φορά στην δημοσιότητα την πραγματική αιτία εμπνεύσεως της αμερικάνικης ταινίας: «Ράμπο, τό πρώτο αίμα» πού βγήκε μέσα από την αληθινή ιστορία του Ίάπωνα πού παρέμεινε στην ζούγκλα τών Φιλιππίνων, και κινητοποίησε τον τοπικό στρατό. Ιστορία πού έπιμελώς απέκρυψαν οί αμερικανοί να αναφέρουν ποια ήταν ή αληθινή εμπνευση της φρικιαστικής ήρωοποίησης του δικού τους ινδάλματος, δηλαδή του αμερικανού κινηματογραφικού Ράμπο, (όπως απέκρυπταν τόσα χρόνια ότι τό χρέος της Ελλάδος δεν ήταν βιώσιμο, και αναγκάστηκαν τώρα να τό ομολογήσουν, καθώς στρυμώχτηκαν στον τοίχο από ήρωικές αντιστάσεις κάποιων πολιτικῶν μας) και όπου τελικά όλα σχετίζονται μέ την σημερινή κατάσταση στην χώρα μας, καθώς καλούμεθα να βρεθοῦμε τώρα στην δική μας ζούγκλα, περιορισμένοι από ανθρωπόμορφα θηρία. Δηλαδή, οί αγῶνες πού θά έπακολουθήσουν στην χώρα μας αντιμετώπιζοντας τίς σκοτεινές δυνάμεις. Ακόμα σαφέστερα, δηλαδή αγῶνες είτε μαζί μέ φίλους συμμάχους και συνεργάτες μας, είτε ως αντιμετώπιζοντας

τούς αντίπαλους μας ιθύνοντες, καί πού θά πρέπει νά πᾶνε στήν ἄκρη τους καί νά ἔρθουν κάποιοι ἄλλοι ἡγήτορες, δηλαδή μή διεφθαρμένοι. Καλεῖται ἡ πατρίδα μας καί οἱ Ἕλληνες νά ἐπιλέξουν ἐπίσης σέ ποῖα ἠρωική ὑπακοή θά προσκολληθοῦν· στήν ἠρωική ὑπακοή καί ψεύτικη ἠρωοποίηση ἀγώνων τῆς σκλαβιάς; τῶν ἀγώνων γιά νά μᾶς σκλαβώσει ὁ Ἀντίχριστος; ἢ στήν ἠρωοποίηση τῶν ἀληθινῶν γενναίων καί φιλόπατρι ἀγώνων μέσα ἀπό τήν ἀληθινή καί ἅγια ἀντίσταση τῶν ἱερῶν καί ὑψηλῶν ἰδανικῶν μας, μέσα στήν στρατευομένη ἐν Χριστῶ Ἐκκλησία μας. Ὅλοι μας λοιπόν, λίγο-πολύ, κάποτε ζοῦμε τήν δική μας ζούγκλα στόν κοσμο μας, δηλαδή τήν ἀπομόνωση μας ἀπό τόν κόσμο, καί ἐκεῖ μέσα σιωπηλά δίνουμε τίς δικές μας μάχες, ζοῦμε τόν δικό μας σιωπηλό πόλεμο, πόλεμο ὑπομονῆς καί ὑπακοῆς, ὄπλο μας ἡ πίστη μας, σέ ἐκεῖνο τό ἰδανικό πού πιστεύουμε καί ὑπακοῦμε εὐλαβῶς, καί μέ ὑπεράνθρωπη πολλές φορές αὐτοθυσίαν. Ὁ μοναχός μονάχος του ἔχοντας νά ἀντιμετωπίσει τούς πειρασμούς του, ὁ νεοσύλλεκτος φαντάρος τήν ἀπομόνωση τῶν προηγουμένων συνηθειῶν του, ὁ φυλακισμένος τήν ἀπομόνωση ἀντιμετωπίζοντας τόν ἀβάσταχτο χρόνο, μέσα στό κάτεργο τῆς ἁμαρτίας, ὁ ἄρρωστος στό κρεβάτι τοῦ πόνου ἀντιμετωπίζει τήν ὀδύνη, τόν πόνο, ὑπομένοντας τήν ἀσθένεια του· ὁ γέροντας πατέρας, ἢ ἡ γερόντισσα μητέρα ἔχοντας νά ἀντιμετωπίσουν τήν ἀβάσταχτη μοναξιά, ἐγκαταλελειμμένοι ἀπό ἀπό τά παιδιά τους, τούς συγγενεῖς καί τούς ἄλλοτε φίλους. Σέ μιά ζούγκλα σιωπῆς καί ἀπομόνωσης ἀπό τόν σκληρό καί ἀδιάφορο κόσμο βρέθηκε καί ὁ στρατιωτικός ἱερεὺς, καί μετέπειτα

μητροπολίτης Φλώρινας Αύγουστίνος Καντιώτης·
ζούγκλα απομόνωσης και σιωπής ζούσε πλέον και
 εκείνος, όταν έφθασε στον προχωρημένο χρόνο της
 ηλικίας του, διότι έτσι τό θελήσαν κάποιοι χλιαροί
 ιθύνοντες τῶν ἐκκλησιαστικῶν κύκλων στήν
 στρατευομένην Ἐκκλησίαν μας. Ὅλοι σχεδόν (ἀπό
 δαύτους) τόν εἶχαν ἐγκαταλείψει, καί πολεμοῦσε μονάχος
 του στήν ζούγκλα τῆς σιωπῆς του, πολεμοῦσε μονάχα μέ
 λίγους πιστούς παλαιούς συμπολεμιστές καί
 συμπολεμίστριες του, καθώς ὁ «κόσμιος» κόσμος κάπου
 μακριά καί ἀπέναντι του τραβοῦσε πλέον τό δικό του
 δρόμο ἐν . . . «εἰρήνη» (ὅπως πλανεμένα φαντασιωνόταν οἱ
 «εἰρηνοποιοί» ἄνθρωποι), καί βεβαίως παράδοσης τῶν
 ὄπλων στον ἐχθρόν διάβολο, καί μέ τήν συνθήκη
 «εἰρήνης» , ἢ **«κάμε ὅπωςδήποτε συμφωνία»** (βλέπε ὅπως
 διαμηνύουν τα σημερινά «μπουμπούκια» τῆς πολιτικῆς μας,
 μέσα ἀπό τήν ἐπικαιρότητα). Πιστός λοιπόν στήν
 ἐπιφυλακήν του, καί στά ὑψηλά καί Θεόπνευστα ἰδανικά
 του , σιωπηλός, ἐκεῖ, σάν κάποιος ἄλλος βετεράνος τῆς
 σχολῆς πολέμου Γιαπωνέζος τοῦ δευτέρου παγκοσμίου
 πολέμου ἔδινε μονάχος τόν δικό του ἀγώνα, αὐτόν τῆς
 ὑπακοῆς στό ἱερόν καθῆκον του ὡς γενναῖος λειτουργός
 καί στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ, στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ εἰς
 τάς ἐπάλξεις μέ μόνιμα ἄγρυπνη τήν συνείδηση του. Ἐκεῖ,
 σάν ἄλλος βετεράνος πολεμιστής, ἐγκαταλειμμένος στον
 τόπο καί στό χρόνο, ζούσε τήν δική του ζούγκλα.
 Ζούγκλα, **Ναι!!** , ἀλλά μέ τήν μεγάλη διαφορά, ὅτι
 ΕΚΕΙΝΟΣ ὑπῆρξε ἀπείρως πολύ ἀνώτερος τῶν κοσμικῶν
 καί μάταιων στρατευομένων τῶν διάφορων ἔθνικῶν
 στρατῶν τοῦ κόσμου μας. Ἐκεῖνος (ὁ Αὐγουστίνος

Καντιώτης) υπήρξε ο βετεράνος πολεμιστής στήν έν Χριστῶ στρατευομένη Ἐκκλησία μας, ή ἀληθινή συμμαχία καί οί ἀγῶνες ποῦ διεξήγοντο μέσα ἀπό αὐτήν ἀπό κάθε τίμιου καί ἔνδοξου ἔθνικο-απελευθερωτικοῦ στρατοῦ, καί ἀγωνιζόταν ὄχι γιά τά μάταια τοῦ κόσμου, καί πολλές φορές: τά λάθος στρατόπεδα τοῦ κόσμου μας (καθώς ὄχι λίγες οί φορές πού πολεμοῦσαν οί διάφοροι στρατοί έν ἀγνοία τους συμμαχώντας μέ τό διάβολο), ἀλλά γιά μία πατρίδα πραγματικά ἐλεύθερη, γιά μία Ἑλλάδα ἀληθινά ἀναστημένη πατρίδα, πάντα έν Χριστῶ.

ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΕΠΙΚΡΑΤΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ:

1) **ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ: «ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΝΟΜΑΙ»**

2) **«ΠΕΤΑΞΕ ΟΣΟ ΠΙΟ ΨΗΛΑ ΜΠΟΡΕΙΣ (πνευματικές αρετές), ΠΡΙΝ Ο ΥΛΙΣΜΟΣ ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΑΙΩΝΙΑ ΝΕΚΡΟ ΣΤΟ ΧΩΜΑ».**

Πατήστε το παρακάτω νά ἀκούσετε ἕνα ὠραῖο τραγούδι.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΟΝΑΧΟΙ-ΒΙΚΥ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ

<https://www.youtube.com/watch?v=4DuYkqDA9ZY>

Ἡ ἔννοια στόν τίτλο τοῦ ἐντύπου.

*Τό φτερούγισμα= ἡ *ἀπελευθέρωσις (πολλῶν ἐννοιῶν) τῆς ὑπακοῆς.*

Ἡ ἐντολή ὅπου πραγματοποιήθηκε, καί ἔχει τώρα τήν συνείδηση του ὁ ἐκτελῶν τήν ἀποστολή του ἤσυχη ὅτι ἔπραξε τό καθῆκον του.

Σημαίνει ἐπίσης καί ὅτι ὁ στρατευμένος τῆς ἀποστολῆς ἀπαλλάσσεται ἀπό μία στρατιωτική ἐντολή, ἀπό ἕνα καθῆκον (στήν παροῦσα περίπτωση τοῦ ἰάπωνος). Λύονται δηλαδή οἱ ὀδηγίες ἀποστολῆς του, καί ὁ στρατιώτης ἀπαλλάσσεται τῶν καθηκόντων του, καί μεταβαίνει στήν κατάσταση ἑνός ἐλεύθερου πολίτη, καθῶς ὁ πόλεμος ἔχει τελειώσει. Ἀκόμα, ἔχει τήν ἔννοιαν ὅτι φεύγει ὁ ἄνθρωπος κάποτε ἀπό τόν παρόν ἐπίγειο κόσμο (μέ τόν θάνατον του δηλαδή) καβάλλα μέ τό ἄσπρο ἄλογο ἐκεῖνο, τό ἄλογο τῆς ὑπακοῆς, ὅπου θά τόν μεταφέρει ἐλπίζει σέ ἕναν

ανάπαυσις συνειδησιακά τόπο· Τό φτερούγισμα τῆς ὑπακοῆς (ὡς τίτλος) σημαίνει ἐπίσης στρατιωτικό χαιρετισμό, συγκεκριμένα : ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ, διότι ἡ παλάμη λαμβάνει σχέδιο φτερούγας κάτω ἀπό τὴν νόση=λογικῆς ἀρχῆς, τοῦ μετώπου (μέτωπο= ἡ ἐμπροσθοφυλακὴ στὴν μάχη).

Ἄν καί ὑπάρχουν πολλοί χαιρετισμοί, (ὅπως: ὁ νοσηρός ἐπεκτατισμός, βλέπε: τοῦ Χίτλερ) ἡ παραπάνω φωτογραφία εἶναι ἡ ἐνδεικτικὴ ὡς ὁ ὀρθόδοξος ἀεροπορικός (στρατιωτικός) χαιρετισμός, καί γίνεται καί ἐνστικτωδῶς (ἐδῶ), ἀπὸ τὸν στρατευμένο, καθὼς βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὰ φτερά τοῦ ἐλικοπτέρου. Εἶναι ἡ φωτογραφία ὅπου ἀποχωρεῖ ἀπὸ τίς Φιλιππίνες ὁ ἥρωας τῆς ὑπακοῆς, ὁ Χίρο-ο Ὀνόντα, φτερουγίζοντας γιὰ τὴν πατρίδα του. Ὁ Χίρο-ο Ὀνόντα ὑπῆρξε ἕνα πρότυπο ἀνθρώπου : ΑΣΥΡΜΑΤΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ, ὅταν ἀποκομμένος ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Ἰαπωνία, ἀποκομμένος ἀπὸ τὸν κόσμο,

ἐπικοινωνοῦσε συνειδησιακά πολλές φορές μόνο μέ τήν ψυχή του-πνευματικό ἀσύρματο του, ψυχή δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ, διαγράφοντας ἱστορικά τήν δική του μάχη, τόν δικό του πόλεμο: **ΤΟ ΓΝΩΘΙ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ**· αὐτό εἶναι καί τό ὅλον νόημα στό παρόν ἔντυπο σχετικά μέ τόν πρωταγωνιστή ἥρωα Χίρο-ο Ὀνόντα. Ἡ συνείδησις του ὁδηγός, αὐτή εἶναι ποῦ τόν κράτησε οὐσιαστικά τόν μοναδικό ἐπιζῶντα στήν ζούγκλα τῶν Φιλιππίνων. Κράτησε αὐτόν ζωντανό καί τήν ἀξιοπρέπεια του στό καθῆκον. Κάτι ποῦ ὅσο ἀφορᾷ τήν ἀξιοπρέπεια βλέπουμε νά ξεφτιλίζεται σήμερα ἀπό τηλεοπτικά ριάλιτι-ζοῦγκλες, τύπου σόου 'Survivor', ὁ στόχος εἶναι ὁ ἐξευτελισμός τοῦ ἀνθρώπου, ἰδιαίτερα τῶν Ἑλλήνων βαπτισμένων ὀρθοδόξων χριστιανῶν, εἶναι σχέδιο ἀντιχρίστων δυνάμεων.

Ἄς διδαχτοῦμε λοιπόν ἀρκετά ἐκ τοῦ ἥρωα τῆς ὑπακοῆς.
 Ὁ Χίρο-ο Ὀνόντα εἶχε πολλά χρόνια γιά νά βρεθεῖ μονάχος του μέ τήν συνείδησιν του, ἐν πλήρη ἡσυχία.
 Ὁ ἅγιος Παῖσιος ὁμιλεῖ γιά τήν ἡσυχία, ἄς τόν ἀκούσουμε:
«Ἡ ἡσυχία εἶναι μεγάλη ὑπόθεση, ἀκόμα καί νά μήν προσεύχεται κάποιος, καί μόνον μέ τήν ἡσυχία προσεύχεται, εἶναι μυστική προσευχή. Αὐτός ποῦ κάνει δουλειά πνευματική μέσα στήν ἡσυχία βυθίζεται μέσα στήν εὐχή. Ξέρεις τί σημαίνει βυθίζεται μέσα στήν εὐχή; Τό παιδάκι ὅταν λουφάζει μέσα στήν ἀγκαλιά τῆς μάνας, δέν μιλάει, εἶναι ἔνωση πλέον, ἐπικοινωνία.

Ἔτσι λοιπόν καί ὁ Χίρο-ο Ὀνόνητα, κάπως ἔτσι θά πρέπει νά βίωσε μόνος του τά ἀτελείωτα μερόνυχτα, τούς μῆνες, τά χρόνια μέσα στήν παράξενη σκληρή ἐκείνη μητέρα φύση, τήν ζούγκλα· μά πάνω ἀπό ὅλα θά πρέπει νά βίωσε καί πλησίασε τήν φωνή τῆς συνείδησής του, συνείδηση ποῦ ἦταν γραμμένες οἱ ἐντολές Τοῦ Θεοῦ μέσα στά φυλλοκάρδια τῆς καρδιάς του (καθώς ἦταν καί αὐτό πλάσμα του).

ΣΚΕΠΤΩΜΕΘΑ ΛΟΙΠΟΝ ΟΤΙ: ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΜΑΣ. Τίποτα δέν εἶναι τυχαῖο, ὅπως καί ἐκεῖνο ἀκόμα τό ὄνομα τοῦ τελευταίου ἰάπωνά στρατιώτη ἥρωα, ὀνομαζόντανε **Χίρο-ο**, καί ἂν τό δοῦμε στήν Ἑλληνική γλώσσα μας μάς δίνει ἐτυμολογική ἔννοια τοῦ ἥρωος, **Χίρο-ο= Ἡρωας !!!**. (Ἀγγλικά: *Hiro*, προφορά: Χίροο !). Ἀλλά ποιός ἦταν ἐκεῖνος ὁ τελευταῖος στρατιώτης ἥρωας τοῦ Β! παγκοσμίου πολέμου; Ἄς διαβάσουν οἱ ἀναγνώστες τήν ἐπικαιρότητα μέ ἡμερομηνία 17 Ἰανουαρίου 2014.

Στήν φωτογραφία ἐδῶ ὅπου ἀναγκάζεται νά παραδοθεῖ μόνον κατόπιν τῶν νέων ἐντολῶν τοῦ βετεράνου διοικητή του (ὅπως ἐδήλωσε ὁ Χίρο-ο κατηγορηματικά), διοικητή του ὅπου ἀναγκάσθηκε καί ἔψαξε νά τόν βρεῖ ἡ Ἰαπωνική κυβέρνησις καί νά τόν βγάλει ἀπό τήν ζούγκλα τῶν Φιλιππίνων. Ὑπενθυμίζεται ὅτι ὁ ἰάπωνας στρατιώτης ἀρνιόνταν νά παραδοθεῖ μέσα ἀπό τήν ζούγκλα τῶν φιλιππίνων χωρίς τήν ἐντολή τοῦ διοικητή του ἀπό τόν Β! παγκόσμιο πόλεμο !!! Μήπως σᾶς θυμίζει τίποτα; βλέπετε παρακάτω (σχετικά μέ «Ράμπο»).

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΙΤΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΗΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΤΑΙΝΙΑΣ «ΡΑΜΠΟ»

Ἡ ἐμπνευση γιά τήν κινηματογραφική ταινία «**Ράμπο τό πρῶτο αἷμα**», στηρίχθηκε ἀπό τόν ἀμερικανό

συγγραφέα (Τέντ Κότσεφ) στά γεγονότα πού διαδραματίστηκαν στήν ζούγκλα τῶν Φιλιππίνων μέ τούς 30 νεκρούς καί 100 περίπου τραυματίες ἀπό τούς Γιαπωνέζους (πού συμμετεῖχε καί ὁ Χίρο-ο Όνόντα). Ἐάν παρακολουθήσει ὁ ἀναγνώστης τόν χρόνο ἀναφορᾶς τῶν γεγονότων ἐκείνων (πολύ πρίν τό 1972), καί τόν χρόνο συγγραφῆς τοῦ μυθιστορήματος (Ράμπο) ἀκριβῶς τήν ἴδια περίοδο, ἀπό τόν ἀμερικανό συγγραφέα, θά διαπιστώσει μέ τήν λογική στατιστική προσέγγιση ὅτι ἦταν καί ἡ ἔμπνευση γιά τήν μετέπειτα κινηματογραφική ταινία: «**Ράμπο τό πρῶτο αἷμα**» (παραγωγῆς 1982). Αὐτό γιά πρώτη φορά παγκοσμίως ἀποκαλύπτεται στήν κοινή γνώμη ἀπό τό παρόν ἔντυπο. Τό «**πρῶτο αἷμα**» πού ἀναφέρεται στόν τίτλο τῆς ἀμερικανικῆς ταινίας, δέν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπό τόν συμβολισμό πού πέρασε στό ὑποσυνείδητο του ὁ σκηνοθέτης (ἐν ἀγνοία του ἢ ἐν γνώση του) στό πρῶτο ἐκεῖνο αἷμα πού χύθηκε στίς ἐμπόλεμες συρράξεις στή ζούγκλα τῶν Φιλιππίνων. Τίποτε δέν εἶναι τυχαῖον, καί πολύ σωστά ὑπάρχει ἐκεῖνο πού λέγει ὁ λαός μας κάποτε: «Υπό τοῦ ἡλίου οὐδέν κρυπτόν», ἀργά ἢ γρήγορα θά φανερωθεῖ.

(ὅπως και φανερώθηκε σήμερα πράγματι στὸν ἀναγνώστη πού τό διαβάζει).

ΡΑΜΠΟ: λέξη-προσδιορισμός, ὅπου τήν παπαγαλίζουν οἱ Ἕλληνες δημοσιογράφοι μέ συχνές ἀναφορές τους στά τηλεοπτικά καί ραδιοφωνικά κανάλια τους. Ἐάν ἐρευνήσει λοιπόν ὁ ἀναγνώστης θά μάθει ὅτι καί ἄλλα πράγματα ἔχουν γίνει αἰτία ἔμπνευσης τῶν ἀμερικανῶν ἀπό τούς γιαπωνέζους, ἐπιθυμώντας ὅτι καλό ἔχει αὐτός ὁ εὐγενικός καί περήφανος λαός (δηλαδή οἱ ἰάπωνες) νά τό διαστρέψουν μέ τίς γκαγκστερικές κουλτοῦρες τους· ἀλλά ὅπως θά δοῦμε παρακάτω καί ἐκ ἰταλῶν σκηνοθετῶν, παράδειγμα, ἡ ἰαπωνική κινηματογραφική ταινία: «**Γιοζίμπο**»

ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ (στό μονοτονικό):

Το «Γιοζίμπο» («Yojimbo») γυρίστηκε το 1961. Είναι μια ταινία εποχής του Ακίρα Κουροσάβα που έμελλε να γίνει ο... ηθικός αυτουργός της γέννησης του ιταλικού σπαγκέτι γουέστερν. Το 1964 ο Σέρτζιο Λέονε αντέγραψε και μετέφερε σχεδόν αυτούσιο το σενάριο το «Γιοζίμπο» στην Αγρια Δύση. Το αντίγραφο, το «Για μια χούφτα δολάρια», είχε επιτυχία και έδωσε ανάσα ζωής στο γουέστερν, όμως

δεν ξεπέρασε τη δύναμη και τη λάμψη του πρωτοτύπου. Το ασπρόμαυρο «Γιοζίμπο» παραμένει μια μεγάλη ταινία, όχι για την ιστορία που αφηγείται, αλλά χάριν του αντι-ήρωα και του οπτικού στυλ που επέβαλε η σκηνοθεσία του Κουροσάβα με τη χρήση του σινεμασκόπ και του βάθους πεδίου, με τα παρατεταμένα κοντινά πλάνα στον Τοσίρο Μιφούνε (ο πρωταγωνιστής) και την αριστοτεχνική χρήση της μουσικής, η οποία αποτελεί βάση για τη ρυθμολογία της ταινίας.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Υπενθυμίζουμε στον αναγνώστη ότι ο ιάπωνας σκηνοθέτης Ακίρα Κουρασάβα, ήταν εκείνος πού έσπευσε να έναντιωθει δημοσίως στο μακαριστό Αύγουστινο Καντιώτη, και να συμπαρασταθει στον Έλληνα σκηνοθέτη Θεόδωρο Αγγελόπουλο για την απαράδεκτη για κάθε Έλλην ορθόδοξο χριστιανό ταινία του: « **ΤΟ ΜΕΤΕΩΡΟ ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΡΓΟΥ** ».

Ο ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ: ΑΚΙΡΑ ΚΟΥΡΑΣΑΒΑ.

Μία ταινία πού προπαγάνδιζε τό ἑλεύθερο ἄνοιγμα τῶν συνόρων, καί πού; στήν ταλαίπωρη Ἑλλάδα μας, πού καταματώθηκε τόσες πολλές φορές ἀπό ἀνίκανους ντόπιους πολιτικάντηδες, καί ξένους παλιάνθρωπους πού ἐπιβουλεύονται τήν χώρα μας. Ἦταν ἡ πρώτη ἐπίθεση τόσο ἀπό διάσημου σκηνοθέτη ἀπό τήν μακρινή Ἄπω Ανατολή (Ἰαπωνία), καί φυσικά ἡ ἐν λόγω συμπεριφορά του δυσaráστησε τόν φιλέλλην ἰαπωνικό λαό, διερωτώμενος μέ τί θράσος ἐπεμβαίνει σέ θέματα ξένης ἐθνικῆς συνειδήσεως ὁ ἐν λόγω συμπατριώτης τους, καί φυσικά τίποτα δέν εἶναι τυχαῖο, καθῶς οἱ σκοτεινές δυνάμεις ἐπιστρατεῦσαν καί τούς ἰσχυρότερους ἐπηρεάσαντες τῆς κοινῆς γνώμης τοῦ κόσμου ἀνθρώπους (κυρίως καλλιτέχνες) ἀπό ὅλο τόν πλανήτη, ὅσο μακριά καί ἐάν εὐρισκόταν ὅπως πλήξουν τόν ἥρωα ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ ΚΑΝΤΙΩΤΗ. Ἡ ἱστορία ὅμως συνεχίζει νά δικαιώνει τούς δικαίους, καί νά παρατηρεῖ ἀκόμα καί ὁ οὐδέτερος ἀναγνώστης σέ ποιό σημεῖο σήμερα μᾶς ἔφτασαν τό ἄνοιγμα τῶν συνόρων. Ὁ Ἕλληνας, γράφει ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, εἶναι ὁ διδάσκαλος τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλά ποιός Ἕλληνας; Ὁ σημερινός Ἕλληνας μήπως ψευτοκουλτουριάρας; πού ἀπαρνήθηκε τήν πίστη του; Ἐκεῖνος μήπως ὁ πολιτικός πού συμμάχησε μέ τούς δανειστές τοῦ δόλου; τούς σημερινούς ἀπαράδεκτους κάκιστους μαθητές Εὐρωπαίους; τούς κάκιστους μαθητές τοῦ ἄλλοτε ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ πού

ἐθαύμασαν ; καί πού εἶναι γεννήτορας τοῦ ἀπόντος
 ὑγιῶς Εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος ; ἢ μήπως τά
 «ξασερφάκια» τους ; τούς ἀμερικανούς ὑλιστές ; καί
 φούσκωσε τό χρέος τῆς Ἑλλάδος, καί σήμερα
 σκλαβώνεται ἐκ ἐκείνων ὄλων τῶν πονηρῶν ξένων
 θρησκευόμενων μασόνων πολιτικάντηδων ;

ΟΧΙ λοιπόν, μόνον ἓνας διδάσκαλος μπορεῖ νά εἶναι:

Ο ΕΛΛΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ. Καί ἡ
 διδασκαλία του εἶναι πῶς μία εἶναι ἡ ἀληθινή πίστη στόν
 κόσμος : **Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΙΣΤΗ.** Αὐτό τό
 ἱερό καί ἀποκαλυπτικό μήνυμα δίδει καί ὁ Θεός, καί
 μάλιστα διά παγκοσμίου θαύματος κάθε χρόνο μέ τήν
 ἄφιξη τοῦ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ κάθε χρόνο στό Ἱεροσόλυμα,
 μήνυμα πού εἶναι καθῆκον τῶν Ἑλλήνων νά τό
 ἀναμεταδίδει σέ ὅλον τόν κόσμο.

Εὐρισκόμεθα στό 1972

Ἀντιγραφή ἀπό τό διαδίκτυο (στό μονοτονικό):

1) Το '45 οἱ Ἀμερικάνοι καί οἱ Ιάπωνες ενημέρωσαν μαζικά
 τους ἐπιζῶντες στίς πυκνά δασώδεις κορυφές τῆς νήσου γιά
 τό τέλος τοῦ πολέμου, ρίπτοντας φυλλάδια. Πίστεψε ὅτι ἦταν
 ἀμερικάνικά σχέδια γιά νά αἰχμαλωτιστεῖ. Ἐνας ἀπό τους
 στρατιῶτες λιποτακεῖ τό '46 καί ἡ ομάδα κρύβεται ἀκόμα
 πιο καλά καί ἀποφεύγει οποιαδήποτε κατοικημένη περιοχή.
 Καθῶς μέ τους 2 ἐναπομείναντες στρατιῶτες τοῦ
 πίστευαν ὅτι ὁ πόλεμος συνεχίζεται, εἶχαν συμπλοκές μέ τήν

τοπική αστυνομία όσο και με απλούς χωρικούς φτάνοντας τον αριθμό των νεκρών Φιλιπινέζων τελικά στους 30 και τους τραυματίες στους 100. Το '54 σκοτώνεται ο πρώτος στρατιώτης (Δνεας Σιμάντα) και το '72 ο δεύτερος (Στρ/της Α Τάξεως Κοζούκα) **ενώ πραγματοποιούσαν καταδρομικές αποστολές.** Σε μεγάλης εκτάσεως έρευνες το '72 δεν καταφέρνουν να τον βρουν, ενώ είχε επίσημα θεωρηθεί νεκρός από το '60 -15 χρόνια μετά το τέλος του Β' ΠΠ.

Το '74 ένας Ιάπωνας τουρίστας βρίσκει τον Ονόντα ψάχνοντας να βρει το φάντασμα της Λουμπάνγκ. Του ανακοινώνει το τέλος του πολέμου, και του ζητά να παραδοθεί. Ο Ονόντα αρνείται απλά γιατί δεν έχει διαταγές! Ο Ιάπωνας (Νόριο Σουζούκι) γυρνά μετά από ένα μήνα με τον δ/κτη του Ονόντα τον οποίο βρήκε με την βοήθεια του στρατού.

Ο Τχης Τανιγκούσι, βιβλιοπώλης πια και σε βαθιά γεράματα, τον απαλλάσσει από τα καθήκοντα του και τις διαταγές που ο ίδιος του είχε δώσει 30 έτη νωρίτερα.

Ο Ονόντα παραδίδεται στην αστυνομία με τον οπλισμό του σε άριστη κατάσταση (τυφέκιο αρισάκα, βολίδες, μαχαίρι και ξίφος αξ/κου). Τον βάραιναν τα εγκλήματα και οι ζωές των 30 Φιλιπινέζων, αλλά ο πρόεδρος της χώρας Μάρκος έλαβε τις διαταγές του Ονόντα υπόψη και γνωρίζοντας την ιαπωνική φανατική και απόλυτη πειθαρχία σε αυτές, του έδωσε χάρη. Γύρισε στην Ιαπωνία σαν απόλυτος ήρωας και προτείνεται μέχρι και για βουλευτής. **Αρνείται** και εκδίδει την αυτοβιογραφία του. Με δυσκολίες μετά την απότομη επαφή με τον κόσμο και την πίεση της δημοσιότητας μεταναστεύει στην Βραζιλία και διατηρεί φάρμα με ζώα με

τον αδερφό του. Επιστρέφει το '84 φτιάχνοντας ένα κάμπινγκ επιβίωσης για παιδιά και για τα επόμενα χρόνια πηγαινοέρχεται στην Βραζιλία που τον τιμάει με πολλά βραβεία.

Ίδου παρακάτω, ή έμπνευση (όπου θεωρούμε) πώς ήρθε· συσχετίστε τά στοιχεία και κρίνετε.

ΑΝΤΙΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΚΙΠΑΙΔΕΙΑ (στο μονοτονικό).

Ράμπο: Το Πρώτο Αίμα.

Από τη Βικιπαίδεια, την ελεύθερη εγκυκλοπαίδεια

Ράμπο: Το Πρώτο Αίμα (*First Blood*, γνωστό και ως *Rambo: First Blood*) είναι ο τίτλος αμερικανικής κινηματογραφικής ταινίας δράσης, σε σκηνοθεσία του Τεντ Κότσεφ, παραγωγή του 1982. Βασίζεται στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Ντέιβιντ Μορέλ από το 1972 και θεωρείται πρωτοποριακή και κλασική πλέον στο είδος. Η μεγάλη της επιτυχία ήταν η αρχή μιας σειράς επιτυχιών για τον πρωταγωνιστή Σιλβέστερ Σταλόνε στο ρόλο του ήρωα δράσης και οδήγησε σε τρεις συνέχειες.

Ο Τζων Ράμπο (Σιλβέστερ Σταλόνε), ένας παρασημοφορημένος ήρωας των Ειδικών Δυνάμεων και πρώην βετεράνος του Βιετνάμ με ταραγμένο ψυχικό κόσμο, είναι η τέλεια φονική μηχανή σε συνθήκες ανταρτοπολέμου: Έχει εκπαιδευτεί στα καμουφλάζ και στα ελαφριά όπλα. Γυρίζοντας στην Αμερική μετά από τρία χρόνια στο Βιετνάμ, όπου ένιωθε χρήσιμος γεμάτος δράση και ευθύνες, αντιμετωπίζει έντονα το πρόβλημα της επιβίωσης και κυριεύεται από απογοήτευση. Όταν όμως ο σερίφης μιας μικρής πόλης της πολιτείας της Ουάσινγκτον αρχίζει να του φέρεται άσχημα και να τον καταδιώκει, ξυπνάει μέσα του ο πρασινοσκούφης κομμάντο και αντιδρά βίαια προκειμένου να επιβιώσει. Ο Ράμπο πανικοβάλλεται, αντιδρά βίαια και καταφέρνει να ελευθερωθεί και να δραπτετεύσει από το αστυνομικό τμήμα παίρνοντας μαζί του το μαχαίρι του. Κλέβει μια μοτοσικλέτα και καταφεύγει στα κοντινά βουνά για να κρυφτεί. Ο σερίφης και οι άντρες του όμως βρίσκονται ήδη στα ίχνη του, χρησιμοποιώντας ανιχνευτικά σκυλιά ντόμπερμαν. Επειδή ο κυνηγημένος δε βρίσκει άλλο τρόπο να αποφύγει την σύλληψή του, σκαρφαλώνει σε έναν απότομο βράχο ενός φαραγγιού. Ο Γκαλτ, αγνοώντας την διαταγή του Τίζλ να συλλάβει το πλέον παγιδευμένο Ράμπο ζωντανό, προσπαθεί να τον πυροβολήσει από ελικόπτερο. Απελπισμένος, αυτός δεν βλέπει άλλη έξοδο από το να πηδήξει στο ποτάμι που περνάει αρκετά μέτρα πιο κάτω, μέσα από το φαράγγι. Πέφτει όμως σε δέντρα τα οποία τον κρατούν, αλλά τον τραυματίζουν άσχημα. Όταν το ελικόπτερο εμφανίζεται και πάλι, ο Ράμπο το χτυπάει με πέτρα που αιφνιδιάζει τον πιλότο ο οποίος χάνει για λίγο τον έλεγχο του ελικόπτερου με αποτέλεσμα ο Γκαλτ να χάσει την ισορροπία του και να σκοτωθεί. Αφού ο Ράμπο ράβει την πληγή στο χέρι του, προσπαθεί να παραδοθεί ειρηνικά με τα λόγια «Ήδη είναι ένας νεκρός. Δεν φταίω εγώ. Δεν θέλω να πάθει κανείς τίποτα άλλο.» Ο Τίζλ όμως είναι αποφασισμένος να εκδικηθεί το θάνατο του αναπληρωτή και μακροχρόνιου φίλου του. Στο

σημείο αυτό ο σερίφης και οι άντρες του παίρνουν σήμα και μαθαίνουν ότι ο Ράμπο είναι βετεράνος του Βιετνάμ, πρασινοσκούφης με μετάλλιο τιμής του Κογκρέσου: ήρωας πολέμου δηλαδή. Ο αναπληρωτής σερίφης Μιτς προτείνει στον Τιζλ να παρατήσουν τον Ράμπο στην πολιτειακή αστυνομία και να επιστρέψουν στην Χόουπ. Ο Τιζλ όμως δεν δέχεται και ξεκαθαρίζει ότι δεν τον ενδιαφέρουν τα μετάλλια του Ράμπο. Κατόπιν οδηγεί τους άντρες του στο δάσος όπου βρίσκεται ο Ράμπο, ο οποίος στο μεταξύ έχει αρχίσει να αυτοσχεδιάζει και να οργανώνεται ώστε να μπορέσει να αμυνθεί χρησιμοποιώντας ανταρτική πολεμική τακτική. Οι άπειροι άντρες του Τιζλ αποτελούν εύκολο στόχο για τον πρώην πρασινοσκούφη. Ο Ράμπο σκοτώνει τα ντόμπερμαν και εξουδετερώνει τους άντρες, αλλά δεν τους σκοτώνει. Έπειτα καταφέρνει να πλησιάσει τον Τιζλ και κρατώντας το μαχαίρι του στο λαιμό του τον προειδοποιεί και πάλι να σταματήσει: «Θα μπορούσα να τους σκοτώσω όλους. Θα μπορούσα να σκοτώσω εσένα. Εδώ, εγώ είμαι ο νόμος. Μη το παρατραβάς... γιατί θα σου στήσω πόλεμο που δεν θα τον πιστεύεις. Ξέχασε το.» Εξαφανίζεται και ο Τιζλ μένει πίσω σοκαρισμένος, αλλά αποφασισμένος να συνεχίσει στην πορεία του. Στο μεταξύ τα γεγονότα μεταδίδονται στην τηλεόραση και τραβούν την προσοχή του συνταγματάρχη Σαμ Τράουτμαν (Ρίτσαρντ Κρένα), ο οποίος στρατολόγησε, εκπαίδευσε και τον διέταξε τον Ράμπο επί τρία χρόνια στο Βιετνάμ. Αμέσως προειδοποιεί τον σερίφη ότι η προσπάθειά τους να συλλαμβάνουν το Ράμπο θα είναι αυτοκαταστροφική επειδή η εκπαίδευση και η εμπειρία του πρώην πρασινοσκούφη τον κάνουν ανίκητο για οποιονδήποτε σερίφη. Προτείνει να αφεθεί ελεύθερος ώστε να μην τραυματιστεί κανείς σοβαρά.

Κλπ, κλπ.

ΕΠΙΣΗΜΑΝΣΕΙΣ (του παρόντος έντύπου). :

1) Η ταινία: «ράμπο το πρώτο αίμα» έχει πολλά στοιχεία δαιμονοπληξίας, παράδειγμα, πολλοί κνηγημένοι λαθρομετανάστες σε κακοποιά στέκια στην Εύρώπη έχουν αναφερθῆ από αναφορές ντόπιων κατοίκων ότι ακούσθηκαν να απειλοῦν , αυτοπαριστάνονται ως τούς . . .Ράμπο, έάν τούς κνηγήσουν οί αστυνομικοί γιά νά τούς ἀπελάσουν, ἤ έάν συμπλακοῦν μέ άλλες κακοποιές συμμορίες, κλπ.

Έάν κάποιος καλός ἐγκληματολόγος (μέ ειδίκευση ὅμως στόν ἀποκρυφισμό) έχει ἀναλύσει τήν κινηματογραφική ταινία «ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΙΜΑ» θά διαπιστώσει ὅτι ἡ στιγμή. . τῆς ἀπέλασης τοῦ κινηματογραφικοῦ Ράμπου ἀπό τήν ἀμερικανίζουσα χαλασμένη κουλτούρα τῆς ἀμερικανικῆς ἐπαρχιακῆς πολιτείας (ὡς ὁ ἀντίθετος πόλος ποῦ δρᾷ συνδεδετικά γιά νά γίνονται κόλαση οί πολιτεῖες) δίνει τό ὑποσυνείδητο σατανικό ἀποκρυφιστικό μήνυμα τοῦ αἱματοκυλισματος! (γιά κάθε παράνομο λαθρομετανάστη σήμερα). Δηλαδή: ΣΕ ΔΙΩΧΝΟΥΝ ; ἢ ΔΕΝ ΣΕ ΑΦΗΝΟΥΝ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ ΟΤΙ ΘΕΛΕΙΣ ; ΑΙΜΑΤΟΚΥΛΙΣΕ ΤΟΥΣ · δηλαδή ὅτι βλέπουμε σήμερα μέ τήν τρομοκρατία.

Ο τίτλος : «ΡΑΜΠΟ- ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΑΙΜΑ» ὡς αἷμα ὑποδηλώνει τήν μαύρη μαγεία, τόν θάνατο καί τήν καταστροφή, καί ἡ συσσώρευση χιλιάδων

λαθρομεταναστῶν στήν Ελλάδα (ὅλα αὐτά τά τελευταία χρόνια) ἀποτελεῖ (πιστεύουμε) τό «ἄχυρο» πού θά τό ἀνάψει ἡ μαύρη μαγεία μέσα ἀπό τίς τεκτονικές στοές

τῶν μασόνων (μαύρη μαγεία, πού τήν χρησιμοποιοῦν οἱ μασόνοι, κατά ἀναφορές ὀρθόδοξων ἀποκαλυπτικῶν χριστιανικῶν ἐντύπων). **Δηλαδή κάποια ἀναφλέγοντα ζητήματα, ὅπως μεταξύ ἐγκληματικῶν κακοποιῶν στοιχείων, ἢ ἄλλων ἐστιῶν ἀνάφλεξης, ὅπως πολιτικῶν, θρησκευτικῶν, κοινωνικῶν, κλπ.** Τό ἴδιο εἶχε συμβῆ καί μέ τήν Κύπρο. Προηγουμένως ὑπῆρξε συνάντηση στήν μασονική στοά τῶν Ἀθηνῶν (ὁδός Ἀχαρνῶν). Μετέπειτα σίγουρα πρέπει νά ἐπακολούθησε ἐπίκληση δαιμόνων, ἀπό τούς ὑψηλόβαθμους σατανιστές στήν μασονία (βλέπε πολλά στοιχεῖα στίς πρῶτες σελίδες τοῦ ἐντύπου «**Η ΕΒΡΑΙΟ-ΜΑΣΟΝΙΑ ΞΕΣΚΕΠΑΖΕΤΑΙ**» τοῦ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ).

Ὁ τ. Πρόεδρος ΗΠΑ Χάρρυ Τρούμαν σέ στάσι μασωνικής ἀλυσίδας συναδελφώσεως μέ τούς Ἑλληνας ἀδελφούς τοῦ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν. (ΣΣ. Τήν ἀλυσίδα αὐτή χρησιμοποιοῦν καί οἱ Πρόσκοποι καί ἀσφαλῶς ὄχι τυχαίως).

2) Καί γιατί λοιπόν θελήσανε οί άμερικανοί μέσω του χόλυγουντ νά ήρωοποιήσουν τόν δικό τους φανταστικό άμερικανό στρατιώτη; παρακάμπτοντας τόν άληθινό γιαπωνέζο Χίρο-ο;

Απάντηση: Διότι είναι εκείνοι όπου έβαλαν τό σατανικό άστέρι στό πηλήκιο τών Ιαπώνων άξιωματικῶν στό β! παγκόσμιο πόλεμο μέσω τῆς Ιαπωνικῆς εἰδωλολατρικῆς Θεᾶς Άματεράσου, ΚΑΙ ΔΩΣΑΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ (οί άνθρωποι) ΣΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ. Ἡ Άματεράσου (δαίμονας), όπου από ότι φαίνεται δέχθηκε τίς δαιμονικές επικλήσεις τους, μέσα από τούς μασονικούς τους= σατανικούς τους ναούς (στήν Δύση).

Δῶσαν (οί Ιάπωνες) δικαιώματα (στόν διάβολο), καί γι' αυτό καί ή έμπνευση γιά τήν ταινία μέσω του συγγραφέα τῆς νουβέλλας αρχικά, έγινε τό 1972, γιατί τό 1972 εἶδε στήν άμερικανική τηλεόραση ό συγγραφέας τήν περίπτωση Χίρο-ο !! Πόσες όμοιότητες λοιπόν εἶχε εκείνη ή ζούγκλα,

μέ τήν ζούγκλα τοῦ Βιετνάμ !!, καί φυσικά «ἄρπαξαν ἀπό τὰ μαλλιά» τήν κινηματογραφική εὐκαιρία, δηλαδή, νά πλάσουν ἀμερικανούς ἥρωες, ὅπου θά λάμπουν κάτω ἀπό τό δαιμονικό πεντάκτινο ἀστέρι τους, θά λάμπουν κάτω ἀπό τὰ ἴδια μασονικά ἀστέρια ὅπου στολίζουν τήν ἀμερικανική σημαία τους.

Ἀριστερά ἡ εἰκόνα (α): Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ὅταν ἐκρήγνυται στό νοῦ του τό ψεύτικο ἀστέρι (χάνεται δηλαδή τό ἀπατηλό συναίσθημα ὅτι εἶναι ἡμίθεος), μέσα ἀπό τήν μετέπειτα ταπείνωση του, καί φανερώνεται ἡ ἀλήθεια στόν νοῦ του, κατατροπώνοντας τό ψέμα.

Δεξιά ἡ εἰκόνα (β): ὁ ἀληθινός ἥλιος-ἀστέρι τῶν Χριστιανῶν. Ἐνθυμήθηκε κατά κάποιον τρόπο ὁ Μ. Ἀλέξανδρος τόν Διογένη: Ὁ Διογένης ἀπευθυνόμενος στό μεγάλο Ἀλέξανδρο τοῦ εἶχε πει: « **Μὴν μοῦ στερεῖς ἐκεῖνο ὅπου δέν μπορείς νά μοῦ δώσεις (ἐννοώντας, μέ τήν συνείδηση του προφητικά τόν ἀληθινό πνευματικό ἥλιο= Τόν ἀληθινό Σωτήρα= ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ !)** »

Μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Μ. Ἀλέξανδρος θά πρέπει (νομίζουμε) νά ἀσθένησε διότι εἶχε περηφανευτῆ, αὐτό (ὅτι εἶχε περηφανευτῆ) μᾶς τό βεβαιώνει ἡ ἀγία Γραφή:

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ: Α Μακ. 1,3 Ἐφθασεν ἕως τὰ ἄκρα τῆς οἰκουμένης καὶ ἐπῆρε λάφυρα ἀπὸ πολλοὺς λαοὺς. Ὁλος δὲ ὁ τότε γνωστός κόσμος ὑπετάχθη εἰς αὐτόν καὶ ἠσύχασεν ἀπὸ τούς πολέμους. Αὐτός δέ ἐδοξάσθη, ἀλλά ἡ καρδιά του ἐκυριεύθη ἀπὸ ὑπερηφάνειαν.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ :

ΕΔΩ ΒΛΕΠΕΤΕ ΠΩΣ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΙΑΠΩΝΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥΣ, ΣΥΝΑΠΤΟΝΤΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΤΟΥ ΑΕΡΑ. ΕΔΩ (βλέπε: επόμενη σελίδα) ΚΑΙ Η ΨΕΥΤΟΘΕΑ ΑΘΗΝΑ, ΚΑΙ Η ΨΕΥΤΟΘΕΑ ΑΜΑΤΕΡΑΣΟΥ (πιθανῶς τό ἴδιο δαιμονικό πρόσωπο πού μεταμορφώνεται πότε στήν Ἑλλάδα, καί πότε στήν Ἰαπωνία, πλανῶντας τούς εἰδωλολάτρες.) ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΑ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ.

*Άριστερά ή ψευτοθεά Άματεράσου, και δεξιά ή ψευτοθεά
 Άθηνᾶ. Πρέπει νά είναι τό ἴδιο δαιμονικό πρόσωπο, ΚΑΙ
 ΟΙ ΔΥΟ ΑΝΑΠΑΡΙΣΤΑΝΟΝΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΕΡΑ !!!*

**ΚΑΙ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΟΝ
 ΧΙΡΟ ΟΝΟΝΤΑ (17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2014).**

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ,

(ἀντιγραφή στό μονοτονικό).

Επί σχεδόν τριάντα χρόνια μετά το τέλος του πολέμου, ο ειδικός σε τεχνικές ανταρτοπόλεμου έκανε αντίσταση στο νησί Λουπάνγκ των Φιλιππίνων. Ο Ιάπωνας Χίρο Ονόντα

έφυγε ήσυχχα από τη ζωή ενώ κοιμόταν στο σπίτι του στο Τόκυο σε ηλικία 91 ετών. Καθόλου ασυνήθιστο για έναν υπερήλικα, μόνο που ο πρώην στρατιώτης του αυτοκρατορικού στρατού έζησε κρυμμένος στη ζούγκλα των Φιλιππίνων έως το 1974, πιστεύοντας ότι ο Πόλεμος συνεχιζόταν.

Επί σχεδόν τριάντα χρόνια μετά τη συνθηκολόγηση της ιαπωνικής αυτοκρατορίας, ο αξιωματικός αυτός των υπηρεσιών πληροφοριών και ειδικός σε τεχνικές ανταρτοπόλεμου έκανε αντίσταση στο νησί Λουπάνγκ των Φιλιππίνων, κοντά στο Λουζόν. Είχε σταλεί εκεί το 1944 με ρητή εντολή: να μην παραδοθεί ποτέ και να αντισταθεί μέχρι να φθάσουν ενισχύσεις.

Με ακόμη τρεις στρατιώτες υπάκουε σε αυτή την εντολή επί χρόνια μετά τη λήξη της σύγκρουσης αγνοώντας ότι η μάχη είχε τελειώσει.

Μόλις το 1950 αποκαλύφθηκε ότι οι ιάπωνες στρατιώτες βρίσκονταν στη ζούγκλα, όταν ένας μεταξύ αυτών αποφάσισε να βγει από το δάσος και να επιστρέψει στην Ιαπωνία.

Τότε λοιπόν αεροσκάφος έριξε φυλλάδια στο σημείο όπου κρύβονταν ο Ονόντα και οι συστρατιώτες του, τα οποία ανακοίνωναν ότι ο πόλεμος έχει τελειώσει προ καιρού και ότι ο αυτοκρατορικός στρατός ηττήθηκε, κάτι που ο στρατιώτης δεν πίστεψε ποτέ και συνέχισε με τους τελευταίους συντρόφους του να παρακολουθεί

στρατιωτικές εγκαταστάσεις και μερικές φορές να πολεμά φιλιππινέζους στρατιώτες που περνούσαν από την περιοχή. Μετά το θάνατο ενός συντρόφου του Ονόντα, Τόκιο και Μανίλα συνέχισαν επί δέκα χρόνια να αναζητούν τον Ονόντα και τον τελευταίο συστρατιώτη του.

Τελικά οι έρευνες σταμάτησαν το 1959 καθώς Ιάπωνες και Φιλιππινέζοι ήταν πεπεισμένοι ότι οι δύο στρατιώτες ήταν νεκροί.

Σημεία ζωής έδωσαν οι ιάπωνες στρατιώτες το 1972, όταν επιτέθηκαν σε στράτευμα των Φιλιππίνων. Ο Ονόντα κατάφερε να διαφύγει ενώ ο τελευταίος συστρατιώτης του σκοτώθηκε.

Το Τόκιο αποφάσισε τότε να στείλει μέλη της οικογένειας του Ονόντα σε μια προσπάθεια να πειστεί ο στρατιώτης να σταματήσει..... τον..... πόλεμο,..... αλλά..... μάταια.

Χρειάστηκε τελικά να πάει στη ζούγκλα ο πρώην διοικητής του το 1974 και να του δώσει εντολή να καταθέσει τα όπλα.

Ο Ονόντα ήταν ο τελευταίος από τους δεκάδες ιάπωνες στρατιώτες οι οποίοι, στις τέσσερις γωνιές της Ασίας, δεν πίστευαν στην ήττα και είχαν αποφασίσει να συνεχίσουν τη μάχη στο όνομα του αυτοκράτορα της Ιαπωνίας, αρκετά μετά τη συνθηκολόγηση που ανακοίνωσε ο Χιροχίτο στις 15 Αυγούστου του 1945. Ο Ονόντα επιστρέφοντας το 1974 στην Ιαπωνία, εξήγησε σε συνέντευξη Τύπου ότι επί 30

χρόνια μέσα στη ζούγκλα των Φιλιππίνων είχε μόνο μια σκέψη στο μυαλό του: "την εκτέλεση των εντολών".

Τό τελευταῖο ἐτοῦτο γεγονός (ή θύμηση τῆς ἐκτέλεσης τῶν ἐντολῶν) μᾶς ὑπενθύμισε τήν σημερινή κοινωνία μας, τήν Ἑλληνική κοινωνία μας ὅπου σπουδάζουν τά παιδιά μας μέσα σέ μία παιδεία ὅπου δέν τά μαθαίνουν ὅτι θά πρέπει νά ἐφοδιαστοῦν γιά νά ἐπιβιώνουν μέσα στήν σύγχρονη ἐτούτη ζούγκλα τῆς ἐποχῆς μας. Τούς «φουσκώνουν» τό κεφάλι μέ ἀνούσια καί περιττά πράγματα, τά ἀποβλακώνουν, θά λέγαμε καλύτερα, παρὰ τά ξυπνᾶνε.

Στό σημερινό ἀπαίδευτο κόσμο μας μαθαίνουμε μόνον ὅτι. . «ή ζωή εἶναι ώραῖα !»Εἶναι λάθος ὅμως νά λέγεται : « *Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ*», ἐνῶ θά ἔπρεπε νά λέγεται : «*Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΩΡΑΙΩΝ*». Δηλαδή, πρόσωπα ἥρωικά καί ώραῖα ὅπου ἀγωνίζονται γιά τήν ὀρθή δόξα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς στόν κόσμο μας.

Διότι, ή λέξη ΩΡΑΙΑ, ΩΡΑΙΟΣ, ΩΡΑΙΟ, κλπ, βγαίνει μέσα από την λέξη: ώρα, ή ώρα όπου είναι χρονικός προσδιορισμός και όπου φυσικά ρέει μέσα στο χρόνο.

Η λέξη: ροή πηγάζει και αυτή μέσα από την λέξη: Ω + ΡΑΙΑ (ή ροή) = ή ώρα που ρέει στο χρόνο. Όμως ποια ώρα προσδιορίζει ειδικότερα τό επίθετο: ωραία; φυσικά ύπονοει την κατάλληλη ώρα, (βλέπε: «ἤρθε ή ώρα») ή τίς καταλληλότερες στιγμές του χρόνου για δράση.

Οί άνθρωποι εισερχόμενοι στον χρόνο, δηλαδή, από την στιγμή τής γενέσεως τους στην παρούσα γήινη ζωή, αγωνίζονται όπως κερδίσουν τον μέλλοντα αιώνιο-ώραίο παράδεισο τους. Αντίθετα ή προσωρινότητα και ή κενότητα όπου επικρατεί (στην πλειοψηφία) στην κοσμική πρόταση: «Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ», προδιαγράφει μία ζωή χωρίς ωραίους αγωνιζόμενους, σηματοδοτεί την πορεία προς την ματαιοδοξία, και τον φαντασιόπληκτο ναρκισσισμό. Επίσης, παροτρύνει ἔμμεσα τούς ανθρώπους νά «υπογράψουν» κατά συνείδηση την άνευ αγώνων παράδοσης τους (δηλαδή, στον άόρατο πόλεμο όπου διεξάγεται από τά πονηρά πνεύματα) κινδυνεύοντας στην καταβύθιση τῶν ψυχῶν των στον αιώνιο τάφο τους (δηλαδή, τον τόπο διαμονῆς τους μετά την ἁμαρτωλή επίγειο ζωή τους).

Ο Θεός δίνει τό αιώνιο καί καλό, ό διάβολος τό πρόσκαιρο καί βρώμικο= άμαρτωλό, μέ περιτυλίγματα φανταχτερά καί ζάχαρη άπό πάνω, είναι θηριωδία βλακοσύνης νά επιλέγει ό άνθρωπος τό δεύτερο.

ΠΩΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ Η ΝΗΣΟΣ ΚΑΘΑΡΣΕΩΣ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΗΡΩΟΠΟΙΗΣΗΣ, δηλαδή : α) ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ (περίπτωση Χίρο-ο Όνόντα) ΚΑΙ β) ΤΗΝ ΨΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΗ (περίπτωση «Ράμπο»).

Η πρώτη περίπτωση (Χίρο-ο Όνόντα) έλειτούργησε για τό πνεύμα του ανθρώπου ώς νήσον συνειδησιακής καθάρσεως, καθώς ενεργοποιήθηκε ή συνείδηση του ανθρώπου μέσα άπό τό απομονωμένο καί

ἤσυχον φυσικό περιβάλλον στό νησί τῶν Φιλιππίνων, πλὴν ὅμως σαφῶς ἄγριο φυσικό περιβάλλον τῆς ζούγκλας, κάτι πού τοῦ διατηροῦσε ἐπιπλέον τήν συνείδηση σέ ἐπαγρύπνηση, καθῶς ὑπάρχει ὁ κίνδυνος, παραμονεύει πάντα τό κακό (κάτι πού ἀγνοοῦσαν οἱ πρωτόπλαστοι, ὁ Ἀδάμ καί ἡ Εὐά).

Ἡ παιδαγωγική μορφή τῆς ἀπομόνωσης γιά νά λειτουργήσει ὅμως χρειαζόταν πλήρη ἀφαίρεση ἐκ τῆς καθημερινῆς συντροφιάς ἀνθρώπων στό νησί ἐκεῖνο τῆς καθάρσεως· ἀνθρώπων πού τελικά βοηθῆσαν μόνο στό ὁμαδικό πνεῦμα ἐπιβίωσης, καί ἦταν πολύ θετικό αὐτό. Ὅλα βοήθησαν στήν λειτουργία στό ἐγχείρημα τῆς ἐπαναφορᾶς τῆς συνείδησης στήν πάσχοντα ψυχήν, στήν τραυματισμένη ψυχήν, καί φυσικά ἀγνοοῦσαν καί ἐκεῖνοι τόν κίνδυνο, καθῶς εὐρέθησαν σέ λάθος τόπο καί λάθος χρόνο, καί φυσικά δέν ἔφταιγαν (τά θύματα) σέ τίποτα. Παρατηροῦμε δηλαδή ὅτι, οἱ 30 νεκροί, καί 100 περίπου τραυματίες στρατιῶτες Φιλιππινέζοι οὐσιαστικά ὑπῆρξαν ὡς τό κόκκινο πανί πού ἐνεργοποίησε τά ἐγκληματικά ἔνστικτα ἐπιβίωσης τοῦ κόκκινου Ἴππου= πολέμου (βλέπε: Ἀποκάλυψη στήν ἁγία Γραφή). Οὐσιαστικά ἐνεργοποίησε τήν ἀγριότητα τῆς φύσης ἢ ἀνθρωπινή παρουσία τους μέ τήν στρατιωτική περιβολή= «κόκκινο πανί», ἀκριβῶς ὅπως συνέβη μετά τό προπατορικό ἁμάρτημα τῶν πρωτοπλάστων, δηλαδή ἀγρίεψε ἡ φύση, καί πολλά ζῶα

ἔγιναν σωστά αίμοβόρα θηρία, ὁ δέ ἄνθρωπος θηρίο καί αὐτό ὅπως ἐπιβιώσει ἀπό τά ἄλλα θηρία (ἄνθρῶποι καί ζῶα).

Ἡ ἀνθρωπινή μορφή τῶν πολεμιστῶν ἰαπώνων εἶχαν ἀκόμα τήν προβιά τῶν ἄγριων θηρίων, καθώς ὁ πόλεμος μεταμορφώνει πολλές φορές τόν ἄνθρωπο σέ ἄγριο θηρίο (βλέπε:ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ: Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ τοῦ Ἰωάννη, δηλαδή ἡ ἀναφορά γιά τόν κόκκινο Ἴππο , ἀλλά καί ἡ ἀναφορά τοῦ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΚΑΝΤΙΩΤΗ γιά τίς ὀδυνηρές ἐπιπτώσεις τοῦ πολέμου μέσα ἀπό τό συγγραφικό του πόνημα: «ΟΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ).

ΕΡΩΤΗΣΗ: Πότε λοιπόν ὁ Χίρο-ο Ὀνόντα ἄρχισε νά ἔρχεται πρόσωπο μέ πρόσωπο μέ τήν συνείδηση του;

Απάντηση: Ὅταν πέθαναν ὅλοι οἱ σύντροφοι του, καί δέν εἶχε τότες καμμία ἀνθρώπινη παρουσία δίπλα του νά τοῦ ἀποσπάσει τήν προσοχή ἀπό τήν μυστήρια ἐκείνη προσευχή τῆς καρδιάς πού πραγματοποιοῦσε μέ τήν συνείδηση του, δηλαδή ὅταν τελικά εὐρέθη μόνος, αὐτός καί ἡ συνείδησις του. Αὐτό τό σημεῖο προσέξτε τό ἀγαπητοί ἀναγνῶστες, καθώς εἶναι ὁ κρικός συσχετισμοῦ πού κάνουμε ἐκ τοῦ παρόντος πονήματος μεταξύ μοναχοῦ ὀρθοδόξου, καί μονάχου ἄλλοθρήσκου, ἢ ἄπιστου ἀνθρώπου, πού συνειδησιακά προσεύχεται ἐν προσοχή καί ἐπαγρύπνηση μόνο μέ τήν ἐν Θεῷ συνείδηση του. Βεβαίως μεγάλες ὁμοιότητες ὑπάρχουν, πλήν ὅμως

καί μεγάλες διαφορές, διαφορές ὅσο ὁ οὐρανός μέ τήν γῆ, ὅσο τά γήινα μέ τά οὐράνια, καί στή μέση ὁ μοναχός ἄνθρωπος, μοναχός ἀλλά ὄχι μόνος καί ἀπροστάτευτος, κατά οἰκονομίαν Θεοῦ, ὅπως διδαχθεῖ, διδάξει, καί καταπονήσει τήν ἀνθρώπινη σκέψη καί νοῦ γιά βαθύτερα νοήματα. Ἴδού ὁ μοναχός στρατιώτης ἄνθρωπος στήν ζούγκλα τῶν Φιλιππίνων, χαμένος μέσα σέ τόπο καί χρόνο, πού ὅμως, ἕνα ὑπερφυσικό καί Ἅγιο χέρι τόν ἀφήνει νά ζήσει, νά ζήσει καί νά ἐμπλουτισθεῖ ἡ συνείδηση μέ ὀράματα τοῦ χαμένου Παραδείσου. **Ἴδού ἡ ἐπιστροφή ἄνθρωπε,** τοῦ φωνάζει (θά πρέπει) ὁ Θεός μέσω τῆς συνειδήσεως του. Καί ἐκεῖνο τό τελειότερο δημιούργημα τοῦ Πλάστη Θεοῦ, ἰδού! ἀκροβατεῖ ἀνάμεσα σέ οὐρανό καί γῆ· νά ἀκροβατεῖ ἀνάμεσα σέ δύο κόσμους, οὐράνιο καί γήινο, καθώς ἡ ψυχὴ θέλει νά ἀνέβει ἀλλά τό σῶμα ὡς τό μέσον μεταφορᾶς τῆς ψυχῆς καθηλώνεται στά γήινα, καθηλώνεται καί θρυμματίζεται ἀπό τό χωμάτινο ὑλικό του= ἡ πρώτη ὑλὴ τοῦ ἀδημιούργητου ἀκόμα ἀνθρώπινου σώματος, σάν τόν πύραυλο τῆς ἀεροδιαστημικῆς NASA πού ἐξερράγη λίγα μόλις μέτρα πάνω ἀπό τό ἔδαφος. Ἐδῶ λοιπόν ἔχουμε τίς ἀνθρωπινές δυνάμεις μέ συντροφιά τήν συνείδηση, καί ἀπό τήν ἄλλη (δηλαδή τόν χριστιανό ὀρθόδοξο μοναχό) πού ἡ συνείδηση του καθαγιάζεται ἀπό τόν οὐρανό, καί φθάνει Θεοῦ θέλοντος (ἐάν εἶναι πρόθυμος καλός ἐργάτης τῶν ἐντολῶν Τοῦ Θεοῦ, καί προσεχτικός) μέχρι τόν 7^ο οὐρανό.

Ὁ πύρινος Ἴππος τῆς Ἀποκαλύψεως. Γράφει λοιπόν ὁ ἅγιος καὶ ἥρωας συγγραφέας Αὐγουστίνος Καντιώτης μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ παρακάτω ἀποκαλυπτικά στό συγγραφικό του πόνημα **«ΟΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ»** : Ἀμύθητοι θησαυροὶ σπαταλῶνται γιὰ νά συντηρηθῇ τὸ «κόκκινο ἄλογο». Μὲ τὸ χρῆμα, πὺν ἡ ἄσωτη ἀνθρωπότης διασκόρπισε σὲ ξηρές, θάλασσοες καὶ ὠκεανούς κατὰ τοὺς δύο παγκοσμίους πολέμους, ὅλα τὰ ἀκαλλιέργητα ἐδάφη, ὅλες οἱ στέππες, ὅλες οἱ ἔρημοι, κι αὐτὲς ἀκόμα ἡ Σιβηρία καὶ ἡ Σαχάρα, θὰ μπορούσαν νά μεταβληθοῦν σὲ εὐφορες πεδιάδες. Ἄντὶ νά μάχωνται οἱ ἄνθρωποι ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, θὰ ἐπιδίδονταν σὲ μιὰ ἄλλη μάχη, εὐλογημένη, ἁγία μάχη· **στή μάχη, νά νικηθῇ ἡ ἀγριότητα τῆς φύσεως πὺν ἐπακολούθησε μετὰ τὴν ἁμαρτία, ὥστε καὶ ἡ πιὸ μικρὴ γωνία τῆς γῆς νά ἡμερωθῇ, νά καλλιεργηθῇ ἐπιστημονικὰ καὶ νά μεταβληθῇ σ' ἓνα ἐπίγειο παράδεισο.** Καὶ ἡ μάχη αὐτὴ γιὰ ἐξημέρωσι τῆς γῆς θὰ ἦταν σύμφωνη μὲ τὸ ἀρχικό, τὸ θεῖο πρόσταγμα τοῦ Δημιουργοῦ **«Ἀύξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε καὶ πληρώσατε τὴ γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς»** (Γέν. 1,28).

Παρακάτω ἐπίσης ἀναφέρει τὰ ἐξῆς σπουδαῖα:

«Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὅλα τὰ κράτη ἔχουν ὑπουργεῖα ὑγιεινῆς καὶ δείχνουν μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑγεία τῶν κατοίκων τους, ἐνῶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔχουν κτήρια, πὺν

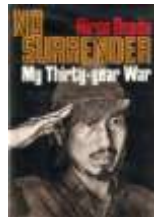
καταλαμβάνουν χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα, και μέσα σ' αυτά συντηρείται και τρέφεται ο «πυρρός ίππος» τῆς Αποκαλύψεως, έτοιμος νά έξορμήση και με τούς αναβάτες πού τόν ίππεύουν νά δώση αίματηρές μάχες και μέσα σέ λίγες ώρες νά στείλη στά νοσοκομεῖα τραυματίες, πού ο άριθμός τους ξεπερνάει τόν άριθμό τῶν άσθενῶν ὄλου τοῦ έτους πού έρχονται σ' αυτά για νοσηλεία.

Στρατιωτικά και πολιτικά νοσοκομεῖα γεμίζουν πληγωμένους, σχολεία και νάρθηκες ναῶν μεταβάλλονται σέ ιατρεία και χειρουργεία, σκηνές στήνονται στο ὑπαιθρο... Νά μιὰ εἰκόνα τῆς καταστροφῆς τοῦ πολέμου. Αλλά κι από τήν εἰκόνα αὐτή ὑπάρχει ἄλλη θλιβερότερη· εἶνε οἱ νεκροί. Σέ μία στατιστική ἀπωλειῶν τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου εἶδαμε, ὅτι τὸ σύνολο τῶν νεκρῶν ἀνέβηκε στά 13 ἑκατομμύρια.

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ.

Ἡ δεύτερη περίπτωση, ἡ κάκιστη πλευρά, ἡ πλευρά ὅπου ἠρωοποιῆται ὁ ἀμερικανός κινηματογραφικός στρατιώτης τῶν εἰδικῶν δυνάμεων, ὁ ἐπονομαζόμενος . . Ράμπο, και πού μᾶς φανερώνει τήν κακή παιδεία τῶν στρατιωτῶν ἑνός πολέμου, ἑνός πολέμου ἐφάμιλλου πορνικῆς δυσωδίας, και ὄχι ἑνός εὐωδιαστοῦ ἀπελευθερωτικοῦ στρατοῦ (ὅπως τοῦ Μ. Αλεξάνδρου στήν ἀρχαιότητα). Τό μυθιστόρημα ἐκεῖνο (πού ἔγινε ἐπίσης ταινία μέ τήν

ήρωοποίηση του Ράμπο), αλλά και πού καθρεφτίζει σαφέστατα επίσης τό κουρέλιασμα ψυχῶν καί σωμάτων τοῦ φρικτοῦ πολέμου στό Βιετνάμ· ψυχές κουρέλια, ναυάγια, πού φέρονται ψυχολογικῶς, καί ψυχιατρικῶς ὡς ἀρσενικοῦ γένους ναυάγια-πόρνες μιᾶς ἐγκληματικῆς ἐκπορνευομένης κοινωνίας καί πορνικοί ἐγκληματίες πολέμων. Οἱ πόρνες (μεταφορική ἔννοια κατά τήν ἔννοια τῆς πορνικῆς Βαβυλῶνος= ἀντίχριστο κόσμο μας), στήν ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ στήν ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΜΑΣ πού δίνει τήν ἀληθινή σωτήρια λύση ὁ μακαριστός Αὐγουστίνος Καντιώτης, γιά νά σωθοῦν, δηλαδή πῶς θά ἔπρεπε νά διαπαιδαγωγηθοῦν, φθάνοντας σιγά-σιγά στήν σωτήρια καί καθαρτήρια μετάνοια, προτείνοντας νά βρεθοῦν εἰς ΝΗΣΟΝ ΚΑΘΑΡΣΕΩΣ, χωρίς βεβαίως τήν παρουσία ἀνθρώπων πού δέν εἶναι ζυμωμένοι μέ τήν μοναχική ὀρθόδοξη ἄσκηση ἀσκητῶν (μοναχῶν), τήν βοήθεια ἁγίων ψυχῶν, γιά νά ἀντιμετωπίσουν θεραπευτικά τήν τραυματισμένη ψυχή τοῦ συνανθρώπου των, ψυχή σαπιζόμενη ἀπό πνευματική γάγγραινα. Διότι ἐάν ἦταν θά ἐπιβίωναν ὅλοι, ἢ περισσότεροι τοῦ ἑνός, καί ὄχι μόνο ἕνας σέ ἐκείνη τήν ζούγκλα.

***Εἶναι προτιμότερο νά κατακτήσεις ἕναν λαό
ἐκπαιδεύοντας τον παρά πολεμώντας τον .***

(Μ. Ἀλέξανδρος).

ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ (στο μονοτονικό)

Ο Ονόντα έκανε την περιπέτειά του βιβλίο, με τον τίτλο: «Δεν παραδίνομαι».

Πράγματι, οι ιαπωνικές αρχές βρήκαν τον συνταξιούχο πλέον στρατηγό και τον έστειλαν στο Λούμπανγκ. Ο 29ετής πόλεμος του Ονόντα έλαβε τέλος στις 10 Μαρτίου του 1975, όταν παρέδωσε το σπαθί σαμουράι που είχε, στον δικτάτορα των Φιλιππίνων, Φερντινάντο Μάρκος.

Ο Μάρκος έδωσε χάρη στον Ονόντα, για τα εγκλήματά του αυτά τα 29 χρόνια, αφού ο αφοσιωμένος στρατιώτης πίστευε ότι ακόμη πολεμούσε για την πατρίδα του.

ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΤΡΙΧΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗ ΜΑΣ ΔΕΝ ΠΕΦΤΕΙ, ΕΑΝ ΔΕΝ ΤΟ ΘΕΛΗΣΗ Ο ΘΕΟΣ.

Αλλά ποια ήταν τελικά ή Πρόνοια Του Θεού; για τον Χίρο-ο Όνόντα; Καί τί θά μπορούσε νά μᾶς ύποδείξει σήμερα;

Απάντηση: Πολλά καί σπουδαία νοήματα, όπου

δυστυχώς μέσα στά μαύρα σκοτάδια τής «Νέας έποχής» μας δέν τά διακρίνουμε όσο θά έπρεπε εϋδιάκριτα.

Υπῆρξε ή Πρόνοια ὅπως μᾶς φανερώσει τόν ἀληθινό νικητή στό ἰαπωνικό αὐτοκρατορικό στρατό τῶν ἰαπώνων.

Αλλά κάποιοι πολύ σωστά θά διερωτηθοῦν : « **μά καλά, τί**

ἦταν ὁ Χίρο-ο; ἀποτελοῦσε μήπως ἄλλο κομμάτι τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ;

Ἀπάντηση: Ὁχι ἀγαπητοί μου ἀναγνῶστες, ἴδιο κομμάτι ἦταν, ἀλλά ὅπως προαναφέραμε ἐπιτελέσθηκε μέσα στά 30 σχεδόν ἐκεῖνα χρόνια στήν ζούγκλα ἢ κάθαυση, ὅπως ὁ καθαρός χρυσός-φιλοπατορία, χωρίζεται ἀπό τίς βρωμιές του, καί τά χημικά του πρόσθετα. Καί ὅλα ἐκεῖνα ὅπου δέν ὑπῆρξαν καθαρός χρυσός ἦταν τά ὑπολείμματα τῶν ἀκαθαρσιῶν τῆς εἰδωλολατρίας (ἐθνικοί καί ἐθνικιστές). Καί (ἀκόμα) αὐτό τό εἶδαμε ὅταν ἔπεσε τό δαιμονικό ἀστέρι (πεντάλφα) ἀπό τό στρατιωτικό πηλήκιο του.

Τυχαῖο; φυσικό ἐπακόλουθο; ὅμως γιά ἐμᾶς ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί πιστεύουμε ὅτι τίποτα στόν κόσμο μας δέν συμβαίνει τυχαῖα, καί λέμε Ὁχι.

Τό ἀστέρι λοιπόν, σύν τῶν ἄλλων, κυρίως ἔπεσε ὅπως ἀνοιχθοῦν οἱ ὀφθαλμοί τοῦ πνεύματος μας, ὅπως ἐπιβεβαιωθῆ τό ἐδάφιο ἐκεῖνο στήν Ἁγία Γραφή ὅπου καθαρά μᾶς λέγει ὅτι : οὔτε μία τρίχα ἀπό τήν κεφαλήν μας δέν πέφτει, ἐάν δέν εἶναι θέλημα Θεοῦ.

Βλέπε:

Αρχικά: Μέ τό
 άστέρι.

Μετέπειτα: χωρίς τό
 άστέρι, διότι: έπεσε !!!

Τό άστέρι εκείνο λοιπόν ήταν τό άστρο σκλαβιάς όπου υπηρετεί σήμερα τήν Άμερική (βλέπε σημαία της), και υπέταξε έκβιαστικά τήν Ίαπωνία (έκ τής πυρηνικής άπειλής) όπως διαδραματίσει τόν ρόλο τής καταναλωτικής μηχανής για τήν καταναλωτική κραιπάλη στον κόσμο μας. Σήμερα ή Η. Π. Α. «διόρισε» και τήν Κίνα για αυτόν τόν σκοπό, και δέν τήν διόρισε ή ίδια ή Άμερική, αλλά εκείνος όπου κρύβεται πίσω από εκείνην, και δέν είναι άλλος από τόν ίδιο τόν Σατανά. Σύντομα όμως και εκείνος (ό Σατανάς) θά προχωρήσει και στον πόλεμο συμμοριών, καθώς θά έμπλακοῦν κάποτε τά συμφέροντα τους (Κίνα-Η.Π.Α.) και θά γίνει ότι έγινε στο Σικάγο όταν ήρθε ο ιταλός Άλ Καπόνε, δηλαδή έξόντωσε τις μικρότερες άμερικανικές συμμορίες όπως επικρατήσει. Ο Χίρο-ο λοιπόν μέσα στην ζούγκλα απέδειξε ότι

μπορούσε νά ἐπιβιώσει χωρίς τά σκουπίδια τοῦ καταναλωτισμοῦ, ζῶντας μέσα στήν φύση. Ὁ Χίρο-ο ἀπέδειξε τήν προστασία ὅπου θά εἶχε καί θά ἐλάμβανε, ὀλόκληρη ἡ Ἰαπωνία, **ἐάν** δέν ἦταν εἰδωλολάτρες, καί σύμμαχοι τοῦ σατανοκίνητου χιτλερικοῦ στρατεύματος.

Καί ὁ Χίρο-ο δέν ἐξέλαβε νομίζουμε ἐκείνη τήν προστασία γιατί ἦταν ὅπως προείπαμε διαφορετικό κομμάτι ἀπό τόν ιαπωνικό στρατό, ἀλλά ἴσως νά ἦταν ὡς χαρακτήρας διαφορετικός, καί ἕνα δεύτερο ἴσως πρὸς τήν οἰκονομίαν ἀπό Τόν Θεό, ὅπως ἀναδείξει τόν ἀληθινό πατριωτισμό στούς ἀνθρώπους, καθότι ὑπερτιμήθηκε ἀδικαιολόγητα ἀπό ὀλόκληρο τόν κόσμο ἡ ἀκραία του μορφή (βλέπε: καμικάζι αὐτοκτονίας, κλπ, κλπ) . Ὅπως (ἀκόμα) ἀναδείξει ὅτι (ἐπαναλαμβάνουμε) : **Νά! καί ἐσύ Ἴθνος Ἰαπωνικό, θά μπορούσες ἐάν δέν συμμαχοῦσες μέ τόν διάβολο, νά σέ προστατέψω, ὅπως προστατέψα τόν Χίρο-ο μέσα στή ζούγκλα , τόν προστατέψα καί δέν ἀπεβίωσε (βλέπε νόημα μέσα ἀπό τήν Ἁγία Γραφή, ὅπου διαβάζουμε ὅτι: οὔτε μία τρίχα δέν θά πέσει ἀπό τήν κεφαλή τῶν ἀνθρώπων ἐάν δέν τό ἐπιτρέψει ὁ Χριστός).** Καί ὄχι μόνον ἐπέζησε, ἀλλά καί δέν ἔζησε τίς πύρινες λαίλαπες (ἀτομικές βόμβες) στήν χώρα του, δέν ἔζησε τήν ἦττα καί τήν σκλαβωτική συνθηκολόγηση κάτω ἀπό τήν ἀπειλή τοῦ δυνατότερου δαιμονικοῦ καταστροφέα (μέ τήν ἀτομική βόμβα) , ὑπηρετώντας ὡς

σκλάβος με ἀντάλλαγμα τόν ύλισμό μίας βιομηχανοποιημένης ἀνθρώπινης μηχανῆς. Ἡ ζωή ἄλλωστε τοῦ Χίρο-ο μετέπειτα ὡς πραγματικά ἐλεύθερος πολίτης βλέπουμε ὅτι ἦταν πολύ ἀποκαλυπτική. Ἀρνούμενος τήν βιομηχανοποιημένη Ἰαπωνία μεταναστεύει στήν Βραζιλίαν, ὅπως ἐπιδοθεῖ στήν ἐκτροφήν βοοειδῶν, ἀγελάδων, κλπ. Ἀκόμα καί ἐκεῖ μᾶς διδάσκει (ὁ Χίρο-ο) ὅτι ὁ πραγματικός πλοῦτος στήν γῆ (σέ ὑλικά ἀγαθά) δέν εἶναι ἡ ἀκραῖα βιομηχανία ἀγαθῶν, γεμίζοντας τόν κόσμο πλαστικά καί παλιοσίδερα, οὔτε ἡ τεχνική καί παραποιημένη τροφή τῶν σουῦπερ μάρκετ, ἀλλά ἡ λογική καί μέτρια μορφή βιομηχανίας ὅπου ἐξυπηρετεῖ τήν ὑγιεινή διατροφή μέσα ἀπό τά ἀγαθά (σπόρο κυρίως ὅπου τόν πολλαπλασιάζουμε) σπόρο, γόννο, ζῶα, θαλασσινά , κλπ, ἀνόθευτα ὅπως μᾶς τα ἔδωσε ἀρχικά ὁ φιλεύσπλαχνος Θεός.

Ἐδῶ βλέπουμε τόν γάμο τοῦ Ἰάπωνα Χίρο-ο, σέ χριστιανική Ἐκκλησία στή Βραζιλία (πολλοί εἶπαν ὅτι ἦταν

*ὀρθόδοξη, δέν γνωρίζουμε στά σίγουρα ὁμως). **Ἡ συνείδηση του ἐνέδωσε μέ πρῶτα βήματα πράξης νά πλησιάσει τόν Χριστό, καί ἀληθινό Θεό.***

Καί ἀπόδειξη (ἐπίσης) αὐτοῦ εἶναι καί σήμερα ἡ χώρα μας (ἡ Ἑλλάς) ὅπου σκλαβώθηκε πάλι ἀπό τήν Γερμανία, καί τίς ἄλλες ἰσχυρές χῶρες μὴν μπορώντας νά παράγει οὔτε τό γάλα της γιά τά δικά της παιδιά (ἐλληνόπουλα). Καί δέν εἶναι μόνον ὅτι οὔτε τό γάλα μπορεῖ νά παράγει γιά τά δικά της παιδιά, καθώς δέν διαθέτει φάρμες, ὅπως διέθετε και ἔκαμε πολύ σοφά στήν πράξη ὁ Χίρο-ο Ὀνόντα, ἀλλά ὅτι καί δουλεύει (ἡ Ἑλλάς) ἐπίσης ὡς σκλάβο ὅπως ξεπληρώσει ἕνα ψεύτικο καί κατασκευασμένο χρέος της! Ἡ Γερμανία θά μπορούσε νά δαιμονισθεῖ χειρότερα ξανά, ὅπως ἐπί τά χρόνια μέ τόν Χίτλερ, καί νά κάνει πάλι κακό στήν ἀνθρωπότητα, (ἐπί παραδείγματι) νά μεταλλάξῃ τό γάλα μόνον γιά τήν Ἑλλάδα (πού τήν μισεῖ), καί νά τήν καταστήσει ἕνα ἄρρωστο Ἔθνος μέ γονίδια νοσηρά μέσω κληρονομικότητας, καί αὐτό θά μπορούσε νά συμβῆ μέ τήν πάροδο δύο δεκαετιῶν τουλάχιστον. Ἔτσι θά μᾶς καταλάβαναν καί πολιτικά, ἀλλά καί στρατιωτικά, καθώς τόσο ἡ πνευματική μας ἀντίσταση ὅσο καί ἡ σωματική, δέν θά εἶχαν μεγάλη διαφορά ἀπό τίς δραστηριότητες κάποιων θηλαστικῶν, ὅπως οἱ φώκιες στήν ἀνταρκτική, ὅπου χρησιμοποιήθηκαν (κάποτε) ὡς

πειραματόζωα, μεταβαλλόμενες σέ νοσηρά θηλαστικά κατόπιν. Ένα ιστορικό παράδειγμα: τό σιτάρι Ζέα, ένας σπόρος ἀπαλλαγμένος ἀπό γλουτένη, καί πού δέν σβωλιάζει ὅπως τό σημερινό ἀλεύρι προκαλώντας ἀργή καί δυσκίνητη σκέψη στὸν νεοέλληνα, καθὼς τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα λόγω τῆς γλουτένης εἶναι δυσκίνητα, σάν νά προχωράει κάποιος μέσα σέ λασπωμένη ἄμμο. Καί ὅμως, αὐτόν τόν καλό σπόρο, δηλαδή τόν Ζέα, πού βοήθησε τὴν ἀρχαῖα ἑλληνική σκέψη νά φθάσει στό ζενίθ τοῦ πολιτισμοῦ της, μέ νόμο μαθαίνουμε τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου (τοῦ δῆθεν σπουδαίου «ἐθνάρχῃ», καί πού τόν τιμοῦμε μέ τὴν ὀνομασία τοῦ «ἐθνικοῦ» μας ἀεροδρομίου στὴν Ἀθήνα) ἀπαγόρευσε τὴν εἰσαγωγή σπόρου Ζέα στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ κάποιες ἀγροτικές περιοχές τῆς Ρωσίας πού προσεφέρθησαν οἱ φιλέλληνες ρῶσοι Νομάρχες νά δώσουν τό γνήσιο σπόρο της γιὰ τὴν ἀγροτική ἀνάπτυξη τῆς Ἑλλάδος, καθὼς γνωρίζαν ιστορικά ὅτι πρῶτοι τό ἔφεραν ἐκεῖ οἱ Ἑλλαδίτες Πόντιοι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (καθὼς στὴν Ἑλλάδα εἶχε χαθεῖ ἤδη μεθοδικά καί σταδιακά ἐκ μασονικῶν πρακτόρων πού ἔλεγχαν τὴν ἀγροτική ἀνάπτυξη τῆς Ἑλλάδος). Τό Ζέα καί ἐάν ὑπῆρχε αὐτό κάπου στὴν Ἑλλάδα (ἀκόμα καί πρὸ ἐποχῆς Ἐλευθερίου Βενιζέλου) εἶχε μπασταρδευτῆ μέ κάποια εἰσαγόμενα σιτάρια, καί εἶχαν ποσοστό γλουτένης μέσα τους, ἐνῶ τό ρωσικό δέν εἶχε καθόλου, οὔτε ἴχνη της, γιὰ νά φθάσουμε στὴν σημερινή κατάντια μας νά λαμβάνουμε τό σημερινό

ἄλεύρι, αὐτό μέ τήν γλουτένη. Κατά μία ἐκδοχή αὐτή ἡ
 λασπώδη γλουτένη μπορεῖ νά δικαιολογεῖ τήν σημερινή
 πλαδαρότητα πνεύματος τῶν νεοελλήνων. Περιοχές τῆς
 Ρωσίας πού οἱ κάτοικοι του, κυρίως γνήσιοι ὀρθόδοξοι
 Χριστιανοί τό ἐκτιμοῦσαν (τόν σπόρο Ζέα) καί τό
 θεωροῦσαν ἄριστη τροφή, ἦταν οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι πού
 πρωτοστάτησαν καί ἀντέδρασαν πρῶτοι νά ἀνατραπεῖ ὁ
 ἄθεος καί ψυχοφθόρος κομμουνισμός στήν Ρωσία (βλέπε:
*ιστορικά καί γεωγραφικά πολιτιστικά στοιχεῖα καί
 ἀναφορές πραγματικῆς ἀνάπτυξης στήν Ρωσία ἀνά περιοχή
 μέ συνεισφορά μόνο ἀπό τήν αὐτόνομη δράση κατοίκων
 χωρίς τήν κομμουνιστική ἐπιρροή*). Ἐπισημαίνουμε καί
 κάτι πού γράφεται ἐπίσης γιά πρώτη φορά ἐδῶ,
 ἐνθυμηστε τό Τσέρνομπιλ στήν Οὐκρανία; Ἐνθυμηστε τήν
 ἐπιστημονική μελέτη ὅτι τό φυτό ἡλίανθος ἀπορροφᾷ τά
 βαρέα ραδιενεργά στοιχεῖα τῆς ραδιενέργειας; Μήπως
 ἐνθυμηστε καί ὅτι μέ χρήματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνωσης
 φυτευτήκαν χιλιάδες στρέμματα μέ ἡλίανθο γύρω ἀπό
 τήν πληγεῖσα περιοχή τοῦ Τσέρνομπιλ; ΕΕ! λοιπόν ἀφοῦ
 τά ἐνθυμηθήκατε ὅλα ἐκεῖνα, ἄς ἐνθυμηθοῦμε καί τά
 ὑψηλά ποσοστά καρκίνου στήν Ἑλλάδα.

Ἐρώτηση: Μήπως διότι καί τό ἡλιέλαιο ἐκεῖνο πού
 ἀπορρόφησε τήν ραδιενεργό ἀκτινοβολία μετά
 προωθήθηκε (τό οὐκρανικό ἡλιέλαιο) στήν Ἑλλάδα ; γιά νά
 καταναλωθεῖ ἀπό τά ἑλληνικά νοικοκυριά, σουβλατζίδικα,
 καί ἐστιατόρια ; Ἄς τό ἐρευνήσει ἡ ἐγκληματολογική

ύπηρεσία, καί ἄς ἀρχίσει ἀπό τήν ἐγκληματική ΕΟΚ.
 Ὅταν λοιπόν βρεῖ στοιχεῖα, ἢ ὑποπτες ἐνδείξεις,
 συγχρόνως ἄς ἐρευνήσει καί ἡ ἑλληνική ἐγκληματολογική
 ύπηρεσία τήν κακοποιό περίπτωση: δάνειον μετά δόλου.
 Εἶναι τά δάνεια πού πῆραν οἱ Ἕλληνες προδότες πολιτικοί
 μας ἀπό τήν ΕΟΚ, καί σήμερα εἶναι βουνό τό χρέος καί δέν
 μπορεῖ νά ἀποπληρωθῆ, ἀκριβῶς γιά νά ἐκβιασθοῦμε,
 τό εἶδαμε τελευταῖα περισσότερο (ἰούλιος 2015) , τό ζήσαμε
 ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Καί ἡ ὀρθή νομική ὁδός πού μπορεῖ νά
 ἐπικαλεσθοῦν οἱ ἐπερχόμενοι (νά ἐλπίζουμε) ὀρθόδοξοι
 Χριστιανοί πολιτικοί μας, γιά νά συλληφθεῖ ἡ διεθνή
 θρησκευτικοπολιτική ἐγκληματική ὀργάνωση τῆς ΕΟΚ
 εἶναι ἡ κάτωθι: **«Στίς τράπεζες οἱ πολίτες μποροῦν καί
 λαμβάνουν δάνεια ἀπανωτά; Χωρίς νά ἀποπληρώσουν
 τό τελευταῖο; ΠΩΣ ΛΟΙΠΟΝ ΕΣΕΙΣ ΔΩΣΑΤΕ ΔΑΝΕΙΑ
 ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΑΠΟΠΛΗΡΩΘΟΥΝ ΤΑ ΔΥΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ;
 μέ λογικό ποσό, καί ὄχι παράλογο καί ἐξωφρενικό,
 ὅπως συνέβη μέ τήν Ἑλλάδα ; »**. Δεύτερον, ὑπάρχει
 καμμία ἐνημέρωση στόν ἑλληνικό λαό γιά τό χρόνο καί τά
 ἀληθινά ποσά πού δανείσθηκε ἡ χώρα μας ; Βεβαίως ΟΧΙ,
 καθώς θά βγαῖναν ἔμπροσθεν ἀποκαλυπτόμενοι οἱ
προδότες παθητικοί ἐγκληματίες πολιτικοί μας= συνεργοί,
 καθώς καί οἱ ξένοι ἐνεργητικοί ἐγκληματίες καί οἱ
 δανειστές μας, οἱ δύο πόλοι τοῦ προσχεδιασμένου
 ἐγκλήματος.

Ἄς εἶμεθα λοιπόν σέ ἐπιφυλακή ὡς Ἴθνος, καί νά ἐλέγχουμε τίς εἰσαγωγές μας, ἰδίως ἐκεῖνες τῶν τροφίμων, καί μὴν ξεχνᾶμε τήν ἀναφορά τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὅταν ἐπεσήμανε τόν κίνδυνο πού διατρέχουμε ἀπό τόν μαγαρισμό τῶν τροφῶν, ἀλλά καί τό τί μεγάλο κακό κάνουμε ὅταν δέν διακρίνουμε σέ ποιοῦς πωλοῦμε, καί ἀπό ποιοῦς ἀγοράζουμε. Βεβαίως ὅπως ἀποδείχθηκε καί ἀπό ποιοῦς δανειζόμεθα, καί ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι πού ζητοῦν τό δάνειο. Μήπως ἀνήκουν οἱ ἴδιοι (δανειστές καί δανειζόμενοι) σέ διεθνεῖς ὀργανώσεις, λέσχες, κλπ, μασονικῶν περιεχομένων ;

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ: ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΤΡΙΧΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΣΕΙ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΘΕΛΗΜΑ ΘΕΟΥ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΜΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 27 (ΚΖ)

(Τό ἐπίκεντρο σημείο τοῦ νοήματος εἶναι ἡ παράγραφος 34.)

32. τότε οἱ στρατιῶται ἀπέκοψαν τὰ σχοινία τῆς σκάφης καί εἶασαν αὐτήν ἐκπεσεῖν.

32. Τότε οἱ στρατιῶται ἔκοψαν τὰ σχοινιά τῆς βάρκας καί τήν ἄφησαν νά πέση καί νά παρασυρθῇ ἀπό τήν θάλασσαν.

34. διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς μεταλαβεῖν τροφῆς· τοῦτο γάρ πρὸς τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὑπάρχει· οὐδενὸς γάρ ὑμῶν θριξ ἐκ τῆς κεφαλῆς πεσεῖται.

Ἄλλες ἀναφορές μέσα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή μὲ παρόμοιες ἔννοιες.

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ 36. μήτε ἐν τὴν κεφαλῇ σου ὁμόσης ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ποιῆσαι ἢ μέλαιναν.

Τὸ ἀστέρι= ἡ πεντάλφα, ἔπεσε !
 Ὁ Σατανισμὸς τοῦ Χίτλερ ὅπου παρέσυρε καί τὴν Ἰαπωνία ἐξέπεσε καί τῆς συνειδήσεως του!!

17. εὐκολώτερον δέ ἐστὶν τὸν οὐρανὸν καί τῇ γῆν παρελθεῖν ἢ του νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν .

29. οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται καί ἐν ἐξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἐπὶ τῇ γῆν ἄνευ του πατρός ἡμῶν.

Όλοι οί
 παρευρισκόμενοι
 θαυμάζουν τόν
ήρωα-νικητή, όπου
χαιρετᾶ χωρίς τό
ἀστέρι στό πηλήκιο
 του !

ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ: Δαν. 3,27. Τότε οί σατράπαι καί οί στρατηγοί καί οί τοπάρχαι καί οί ἄρχοντες τοῦ βασιλέως, ἔβλεπαν μέ θαυμασμόν τούς τρεῖς αὐτούς ἄνδρας, διότι δέν τούς εἶχε θίξει καθόλου τό πῦρ· οὔτε μία τρίχα τῆς κεφαλῆς των δέν εἶχε καῆ. Τά ἐνδύματά των δέν μετεβλήθησαν καθόλου· οὔτε κᾶν ὀσμή πυρός δέν ὑπῆρχεν ἐπάνω εἰς αὐτούς.

ΕΠΙΣΗΣ:

Ρῶσος μοναχός μέ χαρίσματα ἀπό Τόν Θεό, ὀνόματι:
 Ζαχαρίας.

«Οὔτε τρίχα δέν θά πέση ἀπό κάποιο κεφάλι, ἐάν δέν εἶναι θέλημα Θεοῦ».

ΟΙ ΠΡΩΤΟΠΛΑΣΤΟΙ

Ἄς ἀνατρέξει ὁ νοῦς μας ὅμως πολύ πίσω στό παρελθόν, τόσο πίσω ὥστε νά φθάσουμε μέ τήν νόηση μας στούς πρωτοπλάστους. Ναί! στόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά!! Πού λοιπόν ζοῦσαν οἱ πρωτόπλαστοι ; μέσα στόν Παράδεισο ὅπου ἔφτιαξε ὁ οὐράνιος Πατέρας, ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Ἄν ἐνθυμηθοῦμε ἀπό τήν Ἀγία Γραφή μας τά λόγια ὅπου εἶπε ὁ Θεός στούς πρωτοπλάστους, καί ἐκεῖνα ἦταν: *Νά Ἐργάζονται καί νά φυλάττουν τόν Παράδεισο.*

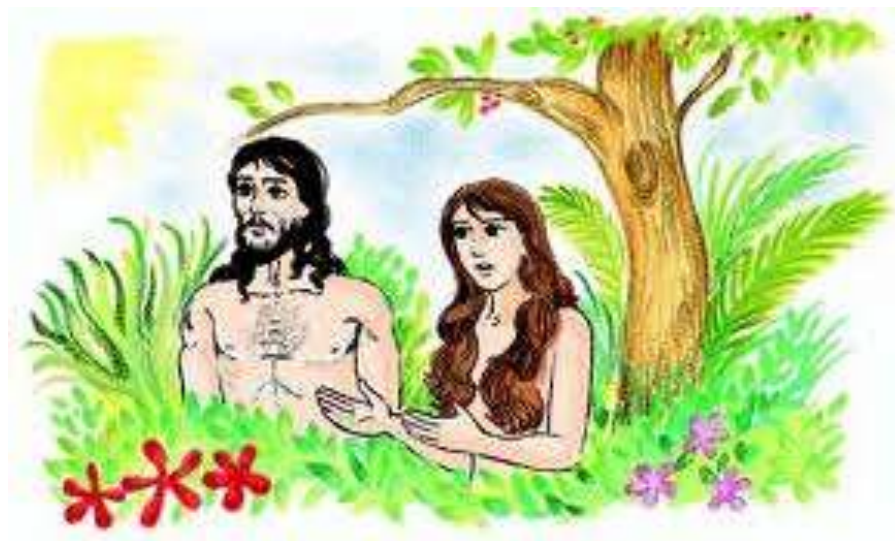
Τό ἐργάζεσθε εἶναι πολύ σαφές, καθώς δέν θά ἔπρεπε νά ἦταν τεμπέληδες, νά κινοῦνται γιά τό καλό τῆς καλύτερης ὑγείας των, καί πλήθος ἄλλος ὠφελειῶν ὅπου θά προσκόμιζαν ἀπό ἐκείνη τήν συνετή ἀσχολία μέσα στόν παράδεισο.

Ἡ φύλαξη ὅμως γιατί; τίθεται ἓνα εὐλογο ἐρώτημα. Ἔχουμε λοιπόν τήν ἐντύπωση (χωρίς νά ἔτυχε νά

διαβάσουμε κάτι ανάλογο) ότι ή λέξη : Φυλάσσετε (τόν παράδεισο) όπου απευθύνθηκε ο Θεός στους Πρωτοπλάστους ανάγγειλε, σηματοδοτούσε, προειδοποιούσε, ότι : ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΧΘΡΙΚΟ ΕΔΑΦΟΣ !

Γιατί υπακούοντας στις εντολές μου θά ζείτε στον Παράδεισο μου ασφαείς, γιατί εάν δέν υπακούσετε στις εντολές μου θά βρεθήτε έξω του Παραδείσου, εκεί **στό ΕΞΩ ΕΧΘΡΙΚΟ ΕΔΑΦΟΣ.**

Γιατί ποιός άλλος λόγος θά μπορούσε νά δικαιολογήσει την εντολή για ΦΥΛΑΞΗ ; ; ; Φυλάσσετε τον Παράδεισο σηματοδοτεί νομίζουμε την λέξη: ΠΡΟΣΟΧΗ ! ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΕΧΘΡΟΣ, ΚΑΙ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΚΤΕΙ ΕΚΕΙ ΕΞΩ!

Ή λέξη: ΦΥΛΑΣΣΕΤΕ , σηματοδοτεί ότι οί πρωτόπλαστοι υπήρξαν νομίζουμε καί ο πρώτος ανθρώπινος «στρατός» κατά μίαν έννοιαν, σηματοδοτεί τον πρώτο δυαδικό

(ἀριθμητικά) νοήμονα στρατό, καί αὐτός δέν μπορεῖ νά ἦταν ἄλλος ἀπό τόν Ἀδάμ καί τήν Εὐά, καθώς μόνον ἐκεῖνοι ὑπῆρχαν στήν γῆ ὡς ἄνθρωποι.

Διοικητής στό «στράτευμα τοῦ “φυλάσσετε” ὑπῆρξε ὁ ἄνδρας, βοηθός του ἡ γυναίκα, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι οἱ γυναῖκες πρέπει νά στρατεύονται στά στρατιωτικά σώματα μέσα στίς χῶρες τους, ἀλλά νά στρατεύονται μέσα στή φύση των, καί ὅπου μποροῦν νά προσφέρουν βοηθητικό ἔργο. Δηλαδή, νοσοκομειακή περίθαλψη, ἔνδυση (φτιάχνουν ροῦχα), φαγητό, μόρφωση, κλπ. Ἐπάνω ἀπό τόν «διοικητή», τήν κεφαλή δηλαδή ὅπου ἦταν ὁ Ἀδάμ, ὑπῆρχε ὁ δημιουργός, ὁ ἴδιος ὁ Θεός, Ἐκεῖνος ὅπου τούς ἔδωσε τίς πρῶτες ἐντολές, καί οἱ πρῶτες ἐντολές Του ἦταν : **ΝΑ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΝΑ ΦΥΛΑΤΤΟΥΝ ΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ.**

Ὁ ἰάπωνας στρατιώτης λοιπόν δέν ἠθέλησε τίποτα περισσότερο νά διατηρήσει ἀπό τίς ἐντολές τοῦ διοικητή του, δέν ἠθελε τίποτα περισσότερο ἀπό τό νά διατηρήσει ἄσβεστο μέσα του τό ὑψιστο καθῆκον τῆς φιλοπατρίας, ἓνα ἱερό καθῆκον ὅπου ἐνέπνευσε ὁ ἴδιος ὁ Θεός μέσα στίς συνειδήσεις τῶν ἀνθρώπων γιά νά ἀγαποῦν καί νά θυσιάζονται γιά τήν πατρίδα τους. **Ἡ διάκριση ὁμως ἦταν ὁ πραγματικός δύσκολος ἀγώνας.** Ὁ ἰάπωνας ἐκεῖνος τέλος δέν ἠθελε τίποτα περισσότερο νά διατηρήσει ἀπό τόν ἐπίγειο ἐκεῖνο παράδεισο του, **τόν**

παράδεισο-καταφύγιο τῆς ὑπακοῆς του! Μετέτρεψε μέσα ἀπό τό ἱερό καθῆκον τῆς ὑπακοῆς πρὸς τοὺς ἀνωτέρους του τὴν ζούγκλα-καταφύγιο του, τὸν δικό του παράδεισο! Ἐπειτα καλέστηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν διοικητὴ του μετὰ τὴν λήξη τοῦ δικοῦ του πολέμου, 29 ὀλόκληρα χρόνια! νὰ ἐγκαταλείψει ἐκείνη τὴν ζούγκλα-καταφύγιο του.

Νὰ ἐγκαταλείψει ἐκείνον τὸν ἐπίγειο παράδεισο τῆς ὑπακοῆς του, νὰ βγεῖ ἔξω καὶ νὰ ἀφοπλισθεῖ. Καὶ πράγματι ὁ ἰάπωνας στρατιώτης ἐν τέλει βγήκε πολὺ διστακτικὰ στὴν ἀρχὴ καὶ προσεκτικὰ, χαιρέτισε στρατιωτικὰ πρῶτα τὸν διοικητὴ του, ἀναφερόμενος τὸ ὄνομα του, τὸν βαθμὸ του, καὶ ὅτι ἡ ἀποστολὴ του ἐξετελέσθη (βλέπε: ἐξώφυλλο στό ἔντυπο).

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ διοικητὴς του συγκινημένος τὸν διατάσσει νὰ ἀφοπλισθεῖ, τοῦ ἐξήγησε ὅτι ὁ αὐτοκρατορικός στρατός τους ἔχασε τὸν πόλεμο, καὶ τώρα ἔχει καθῆκον νὰ εἰρηνεύσει καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσει πίσω στὴν πατρίδα.

«**Μία πατρίδα ἐλεύθερη**; (πρέπει νὰ συλλογιέται πρὸς στιγμὴν ὁ ἥρωικός πολεμιστής) ἄλλὰ αὐτὸ εἶναι μία ἄλλη ἱστορία, καθὼς ὁ ἔξω κόσμος ἀποδεικνύεται σήμερα στὸν κόσμο ὅπου βιώνουμε μία ἄλλη ἐμπόλεμη ζώνη. Μία ἄλλη πραγματικότητα, καὶ σύγχρονη ζούγκλα, ὅπου εἶναι σιωπηλὰ ὑποταγμένη σὲ ἕναν ἀκήρυχτο σιωπηλό

πόλεμο, έναν πόλεμο κρυφό, ένα πόλεμο οικονομικῶν συμφερόντων, καί ἄλλων πολλῶν, ένα πόλεμο ἀόρατο, καί μέ τήν ἐνδυμασία μίας ὑποτιθέμενης εἰρήνης.

Ἀμέσως κατόπιν μετά τυπικῶν διαδικασιῶν ἐτοιμάζονται νά ἀναχωρήσουν, τό φτερούγισμα τῆς ὑπακοῆς μέσα ἀπό τήν ζούγκλα τῶν Φιλιππίνων γίνεται πραγματικότητα, ὁ ἥρωας πολεμιστής ἐπιστρέφει μέ τά φτερά τοῦ ἀεροπλάνου στήν πατρίδα του, τήν «ἐλεύθερη» Ἰαπωνία.

Ἐδῶ θά θέλαμε νά σταθοῦμε σέ κάτι, στήν ἄρνηση τοῦ ἰάπωνα στρατιώτη νά ἐνδώσει καί νά πιστέψει σέ ἐντολές ἐκτός τοῦ διοικητή του. Αὐτό μᾶς θυμίζει πολλά μέσα ἀπό ὀρθόδοξες διδαχές, μᾶς ἐπαγρυπνεῖ στό νά εἴμεθα ἐπιφυλακτικοί ὡς ὀρθόδοξοι χριστιανοί καί στρατιῶτες τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, καί νά μὴν πιστεύουμε σέ ἐμφανίσεις δαιμόνων ὅπου παριστάνουν ἁγίους, σωτῆρες, κλπ. Γι' αὐτό καί οἱ ἅγιοι τῆς ὀρθοδοξίας

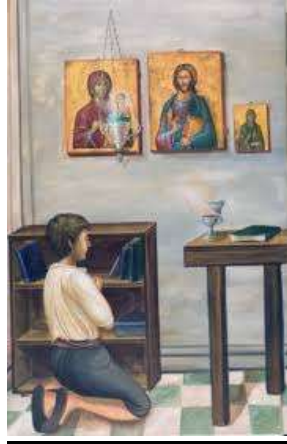
μας μᾶς διδάσκουν νά κάνουμε τό σημείο τοῦ σταυροῦ σέ παρόμοιες ἐμφανίσεις, καθώς νά ζητοῦμε καί ἀπό τούς ἐμφανιζόμενους ὡς ἁγίους νά κάμουν ἐπίσης τό σημείο τοῦ σταυροῦ οἱ ἴδιοι, ἢ ἀναφερόμενοι σέ εἰδικά λόγια ἀναγνωρίσεως μέσα ἀπό τήν Ἁγία μας Γραφή. Διότι καί ὁ ἰάπωνας πολεμιστής ἀκόμα καί μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ διοικητή του δίσταζε ἀκόμα νά ἐμφανισθεῖ, δίσταζε ἐάν ὁ διοικητής του δέν τοῦ ἐκφωνοῦσε λόγια ὅπου μόνον ἐκεῖνοι μεταξύ των γνώριζαν καί πίστευαν, ὑπῆρξαν δηλαδή ἐνδιάμεσοι «χειρισμοί» γιά τήν ἔνδωση του καί τήν παράδοση του, ὑπῆρξαν τά λόγια τῆς ἐμπιστοσύνης, ὑπῆρχαν μετά τό ΑΛΤ τίς εἶ, τό παρασύνθημα.

Ἄλλες ἔννοιες περί τῆς ὑπακοῆς μέσα ἀπό τήν ὀρθοδοξη πίστη μας.

Ὁσίου Σιλουανοῦ Ἀθωνίτου

«Διὰ τί οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἔθεσαν τήν ὑπακοήν ὑπεράνω τῆς νηστείας καί τῆς προσευχῆς;

Διότι ἐκ τῆς ἀσκήσεως, χωρίς τῆς ὑπακοῆς, γεννᾶται ἡ κενοδοξία. Ὁ ὑπήκοος ἐργάζεται τὸ πᾶν κατ' ἐντολήν καί δέν ἔχει πρόφασιν, ἵνα ὑπερηφανεύεται. Ἐκτὸς δέν τούτου ὁ ὑπήκοος ἀπέκοψε τὸ θέλημα αὐτοῦ ἐν πᾶσι, καί διὰ τοῦτο ὁ νοῦς αὐτοῦ εἶναι ἐλεύθερος ἀπό πάσης μερίμνης καί προσεύχεται καθαρῶς.»

Στάρετς) Ζαχαρίας: «Οὔτε τρίχα δέν θά πέση ἀπό κάποιο κεφάλι, ἐάν δέν εἶναι θέλημα Θεοῦ». Ἐλεγε ὅτι πρέπει νὰ εἴμαστε χαρούμενοι καί ὅτι μέγάλως προσβάλλουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὅταν λόγῳ τῶν θλίψεων καί τῶν στενοχωριῶν ποῦ μᾶς ἔρχονται, πέφτουμε στήν κατήφεια, στὸ γογγυσμό, στήν ἀπελπισία, στήν ἄμετρη λύπη καί στή σκληρὴ ἀναισθησία. Αὐτά τὰ φρικτὰ ἁμαρτήματα εἶναι τὰ πρόθυρα τῆς κολάσεως τοῦ πυρός. Ἡ καταθλιμμένη ψυχὴ εἶναι ἤδη ἐγκλωβισμένη μέσα σέ μία φλογερὴ φωτιά, χειρότερη ἀπὸ ἐκείνην τῆς κολάσεως. Δέν ὑπάρχει πιά καμμιά αἴσθησις στήν ψυχὴ αὐτή, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα ὀξύτατο, ὀδυνηρὸ συναίσθημα, τὸ ὁποῖο σκοτῶνει καί καίει τὰ πάντα. Τίς δυστυχίες καί τίς θλίψεις μᾶς τίς στέλνει ἡ θεία Πρόνοια γιά νὰ μᾶς δοκιμάση καί νὰ μᾶς ἐνδυναμώση γιά τὴ ζωὴ τοῦ πνευματικοῦ ἥρωϊσμοῦ. Ἡ μεγαλύτερη ἄσκηση εἶναι νὰ ὑπομένωμε ἀγόγγυστα, ὡς τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν μας, ὅλα ὅσα ἔρχονται ἐπάνω μας μέσα στήν κοιλάδα αὐτὴ τοῦ κλαυθμῶνος.

«**Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται**».

«Δέν πρέπει νὰ ἀποδώσης στόν ἑαυτό σου τὰ ὀδυνηρά γεγονότα τὰ ὁποῖα εἶτε ἐσύ, εἶτε ὁ πλησίον σου δοκιμάζουν. Ὅχι, ὅλα αὐτά δέν προέρχονται ἀπό σένα, ἀλλά παραχωροῦνται σέ σένα σάν ἕνας σταυρός γιά νὰ τόν βαστάζης. Βάσταζέ τον, λοιπόν, μέ χαρά, ἐνδυναμωμένος ἀπό τήν λαμπρά ἐλπίδα καί τή στερεά πίστη, πῶς ἐκεῖ «ἐνθα οὐκ ἔστιν ὀδύνη, οὐ λύπη, οὐ στεναγμός, ἀλλά ζωή ἀτελεύτητος», ἡ θλίψη πού ἔχεις ὑποφέρει ἐδῶ μέ ἐλπίδα καί ὑπομονή θά δώση καί σέ σένα καί στούς πλησίον σου τέτοια χαρά καί τέτοια ἐγγύτητα στήν τέλεια Ἀγάπη καί Ἀλήθεια, ὅση ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ κἄν νὰ ἀρχίσῃ νὰ φαντάζεται. Ἐάν ὑπομένης τήν θλίψη μέ μακροθυμία, μαρτυρεῖς ἔτσι τήν πιστότητά σου στό Χριστό, τήν ἀφοσίωσή σου στό Σωτήρα καί τήν ἀγάπη σου σ' Αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν καί σᾶς προσκαλεῖ κοντά Του». Τέλος θά ἀναφερθῶ σέ μία ἀκόμα διδαχή ὀρθόδοξου ἀσκητή, ὅπου εἶπε: «**Ἐάν ἕνας ἄνθρωπος παρακούῃ τή συνείδηση μία φορά, δυὸ φορές ἢ περισσότερο, τότε δέν τήν ἀκούει πιά.**»

Γιά τήν ἱστορία, ἡ προσαρμογή παρακοῆς τῆς συνειδήσεως ἄρχισε σέ ὅλο τόν σύγχρονο κόσμο μέσα ἀπό τίς ἀντιχριστιανικές ἐκπαιδευτικές συναθροίσεις, ἀλλά καί τίς ἐξωσχολικές. Ἐνα παράδειγμα, ὁ μασονικός προσκοπισμός, καί γιά τὰ μικρά παιδιά τὰ λυκόπουλα.

Γιά τά λυκόπουλα ή ἐγκυκλοπαίδεια γράφει : "Καλεῖται λυκιδεύς (Δηλ. λυκόπουλο) ὁ ἀνήλικος υἱός Τέκτονος, ὁ τεθείς – δι' εἰδικῆς ἐπιβλητικῆς τελετῆς, καθ' ἣν ἐπιτρέπεται νά παρίσταται καί ἀμύητοι- ὑπό τήν πνευματική προστασίαν τῆς Στοᾶς, εἰς τήν ὁποίαν συνήθως ἀνήκει ὁ πατήρ του...". Ὁ ἰδρυτής καί τῶν δυό του ὑπῆρξε ὁ μισθοφόρος Βρετανός στρατιωτικός «ἥρωας» Μπέηντεν-Πάουελ. Κατά τήν περίοδο μέχρι του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, ἔγινε παραπλανητικά συνώνυμο τῆς εὐγένειας καί τῆς ἀνδρείας τῶν Βρετανῶν, καθώς ἔκρουβε χάρτες, ὡς δῆθεν ἐντομολόγος, καί ὡς κατάσκοπος βοήθησε τούς βρετανούς νά κλέψουν ἐδάφη στήν Ἀφρική μέ διαμάντια καί χρυσό. Ἐάν σήμερα ἡ Ἀφρική εὐρίσκεται στά χάλια πού εἶναι σήμερα καί πεθαίνει ὁ κόσμος ἀπό τήν πείνα καί τίς ἀρρώστειες εἶναι ὅτι κάποιοι παλιάνθρωποι συνέβαλαν γι' αὐτό, λεηλατώντας τίς περιουσίες τους. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μέ τά πετρέλαια, καί κάθε φυσικό πλοῦτο κάθε χώρας. Ὅταν λοιπόν οἱ νέοι κάθε χώρας ἐκπαιδεύονται καί ὑπακοῦν σκοτεινές δυνάμεις, γίνονται χωρίς νά τό καταλάβουν προδότες τῆς ἴδιας τους τῆς πατρίδος. Οἱ χριστιανικές κατασκηνώσεις εἶναι τό ἀντίδοτο τῶν προσκόπων καί λυκόπουλων στήν χώρα μας, τά δέ παιδιὰ μας νά ὑπακούουν ὀρθόδοξα.

Ἡ «μήτηρ» ὅλων τῶν ἐντολῶν εἶναι ἡ ὑπακοή.

Αλλά ἄς ἐνθυμηθοῦμε τί ἦταν ἐκεῖνο ὅπου τόν κράτησε στή ζωή τόν ἡρωικό στρατιώτη: “ Ὁ Χίρο-ο Ὀνόντα ἐπιστρέφοντας τό 1975 στήν Ἰαπωνία, ἐξήγησε σέ συνέντευξη Τύπου ὅτι ἐπί 30 χρόνια μέσα στή ζούγκλα τῶν Φιλιππίνων εἶχε μόνο μία σκέψη στό μυαλό του: "τήν ἐκτέλεση τῶν ἐντολῶν".

«Υπακοή ἐντολῆς, ψυχῆς ποιεῖ κάθαρσιν. Ἡ δέ τῆς ψυχῆς κάθαρσις, φωτός ποιεῖ μέθεξι».

Ἅγιος Θαλάσσιος.

ΕΙΚΩΝ: Ο ΧΙΡΟ ΟΝΟΝΤΑ ΕΝ ΜΕΣΩ ΤΩΝ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΩΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΩΝ ΦΙΛΙΠΠΙΝΩΝ.

Βλέπετε λοιπόν ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες τήν ὀρθόδοξη τοποθέτηση τοῦ ἀσκητή μοναχοῦ ὅπου ὁμιλεῖ γιά τήν φωνή τῆς συνειδήσεως του ὅταν παρακούεται μία ἢ καί περισσότερες φορές, τότες λέγει ὁ μοναχός ὅτι ΔΕΝ ΤΗΝ ΑΚΟΥΗ ΠΛΕΟΝ ΜΕΤΑ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Καί πῶς ὅταν μία φωνή συνείδησης, μία φωνή πατριωτικοῦ καθήκοντος, δηλαδή ἡ φωνή ἑνός στρατιώτη νά μήν παρακούση τίς ἐντολές τοῦ διοικητή του πῶς τελικά ἐπιτυγχάνει νά νικᾷ

ήρωικά τόν στόχο του. Καί ό στόχος του ήταν νά τηρήσει τίς έντολές όπου τοῦ έδόθησαν, δηλαδή νά έπιζήσει, νά μήν αὐτοκτονήσει, καί νά προτιμήσει νά πέσει μόνον ὑπέρ καθήκοντος μαχόμενος. Σήμερα ή αὐτοκτονία τόσο στήν Ἑλλάδα όσο καί στήν Ἰαπωνία ἔχει περιέλθει σέ δαιμονικές ιδεολογίες, δαιμονικές παραδόσεις (χαρακίρι, κλπ), καί χάνονται ψυχές. Εἶναι ή δειλία τῆς ψυχῆς κατά τόν ἅγιο Νεκτάριο, καί δέν ἔχει οὐδεμία σχέση οὔτε μέ ήρωισμό, οὔτε μέ τό φιλότιμο, ἀλλά αποτελοῦν ἀκριβῶς τά ἀντίθετα.

Ἐδῶ βλέπουμε το Χίρο-ό Ὄνόντα νά καταθέτει τά ὄπλα του στόν ἀνώτατο ἄρχοντα τῶν Φιλιππίνων.

ΜΙΑ ΠΡΟΤΑΣΗ ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ ΕΝΤΥΠΟ

Ο Χίρο Όνόντα πρέπει νά τονίσουμε ἐδῶ ὅτι δέν ἔκαμε μόνο φάρμες ζώων στήν Βραζιλία, ἔκαμε καί στήν Ἰαπωνία μία κατασκήνωση γιά παιδιά, κατασκήνωση μέ πολλές διδαχές γιά ἐπιβίωση, καί τήν ἀληθινή ἔννοια τῆς φιλοπατρίας, ξεκινώντας (ὅπως ἔλεγε) ὅλα ἀπό τήν ἀγάπη καί τήν φροντίδα γιά τήν οἰκογένεια. Αὐτήν τήν ἀπόφαση τήν ἔλαβε ὅταν πληροφορήθηκε γιά κάποια τραγικά γεγονότα ποῦ συνέβησαν σέ μαθητές σχολείου στήν Ἰαπωνία, ὅπως αὐτοκτονίες, καί ἄλλα θλιβερά, ὅπως λίγο-πολύ συμβαίνουν καί σέ κάθε χώρα (βλέπετε ἀπό τήν ἐπικαιρότητα : σπᾶνε, καῖνε, κλπ, διαμαρτυρόμενοι μέ λάθος τρόπο). Προτείνουμε λοιπόν καί οἱ δικοί μας ἀπόστρατοι (ἀξιωματικοί τῶν τριῶν σωμάτων) καί ἰδιαίτερα οἱ ἀπόστρατοι στρατιωτικοί ἱερεῖς νά κάνουν πράξη παιδικές κατασκηνώσεις, ὅπως ἔκανε ὁ μακαριστός ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Καντιώτης. Διότι, τά παιδιά, δέν θέλουν μόνον τά καλά πρότυπα ὡς σελίδες μέσα ἀπό ἕνα βιβλίο, ἀλλά πρότυπα ποῦ ὀφείλη ἡ πολιτεία, καί οἱ ἰθύνοντες τῆς Ἐκκλησίας μας (μητροπόλεις) νά κάνουν βίωμα (ὅπως οἱ παιδικές κατασκηνώσεις τό καλοκαίρι).

Μήν ξεχνᾶμε ὅτι, καί οἱ νέοι καί νέες , ὅταν ἀσχολοῦνται μέ τόν ἀθλητισμό (βλέπετε προτροπή ἀγίου Νεκταρίου: νά γυμνάζονται οἱ νέοι), ποῦ θεωρῆται καί ὁ ἅγιος τῆς γυμναστικῆς) ὅταν ἀντί νά φλυαροῦν χωρίς νόημα γιά

τόσες πολλές ώρες σέ καφετέριες καί παρέες, θά ἔπρεπε οἱ νέοι μας καί οἱ νέες μας νά ἀσχολοῦνται μέ τόν ἀθλητισμό (ἀνάλογα μέ τήν κλήση τοῦ καθενός). Αὐτή ἡ νεανική ὁρμή τότες δέν χαραμίζεται σέ προγαμιαῖες σχέσεις, καί ἄλλες ἀσχήμιες, ἀλλά πηγαίνει σέ ὑψηλά ἰδανικά, ὅπως ὁ ἀθλητισμός, πρωταθλητισμός, καί ἄλλα ποῦ ἔχουν σχέση μέ τήν ἀρμονική ἀνάπτυξη σώματος καί ψυχῆς, καί ἔτσι κτίζουμε μία ὑγιή ἐλληνική οἰκογένεια, χωρίς τίς ἀρρώστειες ἀμαρτωλῶν πράξεων στούς νέους, ποῦ καταδυναστεύουν τίς περισσότερες φορές τήν ὑπόλοιπη ζωή τους, καί μέ τό τραγικώτερο : νά τά πληρώνουν μετέπειτα τά παιδιά ποῦ φέρουν στόν κόσμο.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ ΚΑΝΤΙΩΤΗ

*Ένα παιδί χαιρετᾶ στρατιωτικά εύρισκόμενο
έπάνω στην ὀροφή.*

Έδω τά παιδιά περιπολοῦν στό δάσος, διδασκόμενα ἀπό τήν φύση, τήν πλούσια μακεδονική φύση τῆς πατρίδος μας.

ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΚΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΕΝΟΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΟΥ ΗΡΩΟΣ, ΠΟΥ ΣΕΒΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΕΧΟΥΝ ΩΣ ΚΑΛΟ ΠΡΟΤΥΠΟ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ !!!

自然塾 アルバム

自然塾キャンプ
食事づくりの様子

自然塾キャンプ
炊事用テント

自然塾ワークショップ
薪割りの様子

ΕΔΩ Ο ΧΙΡΟ ΟΝΟΝΤΑ ΜΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΗ ΠΟΥ ΦΕΡΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ !!!

自然塾入口門柱門扉の修理作業

- 自然塾入口門柱門扉の修理完了

- 草刈り作業

- 機械による草刈り作業

- 歩道・近隣の草刈り作業

- 重機作業・テント設置場所と多目的広場

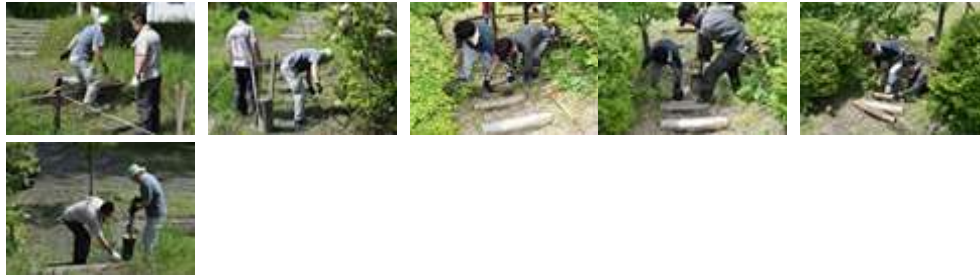
- ステージ台修理

• 生ごみ捨て場所作成

• 階段足場修理

• 手すり足場修理

• こどもキャンプ参加者用の桜の木のネームプレート作り

• 役員会

Ο ΧΙΡΟ ΟΝΟΝΤΑ ΤΕΛΙΚΑ ΓΥΡΙΣΕ ΚΑΙ ΠΕΘΑΝΕ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ, ΔΙΑΜΗΝΥΣΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΟΤΙ: ΕΑΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΟΥΝ ΝΑ ΤΟ ΚΑΝΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΞΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ, ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΘΑ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΝΑ ΓΥΡΙΖΟΥΝ ΓΙΑ ΝΑ ΒΟΗΘΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ. ΕΔΩ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ ΔΙΩΧΝΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ, ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΓΥΡΙΣΟΥΝ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΒΟΗΘΕΙΑ, ΤΟΥΣ ΔΙΩΧΝΟΥΝ ΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ.

ΑΚΟΥΣΤΕ ΕΔΩ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ: « [ΣΑΝ ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ ΓΥΡΙΖΩ](#)»

(Σωτηρία Μπέλλου)

<https://www.youtube.com/watch?v=Wie-l1Lj6Jg>

ΤΑ ΦΤΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ ΦΤΕΡΟΥΓΙΣΜΑΤΑ.

Ο άνθρωπος στήν αιωνίαν ζωή στόν παράδεισο θά ἔχει τά δικά του φτερά, καί θά εἶναι ὡς ἄγγελος. Οἱ κολασμένοι θά πρέπει νά μήν ἔχουν φτερά, παρόλο πού θά ἔχουν οἱ δαίμονες τους, γιά νά μποροῦν νά ἐξουσιάζουν ἐκεῖνες τίς δυστυχησμένες ψυχές. Παράδειγμα, τά φτερά τῶν δαιμόνων ὅπου ἔπεσαν ὡς ἀστροπελέκι στήν γῆ, καί ἦταν φτερά δαιμονικά, φτερά ἀνυπακοῆς ὅπου τούς στέρησαν τήν ἀληθινήν ἐλευθερίαν καί τόν ἀληθινόν παράδεισο. Τούς στέρησαν τόν ἀληθινόν παράδεισο καί τώρα ἐδῶ στή γῆ σκηνοθετοῦν παραπλανητικῶς ψεύτικους «παραδείσους» καταλαμβάνοντας θέσεις πλάνων-«θεῶν» ὅπως λατρευτοῦν ἀπό τά πλανεμένα πλήθη-ὀπαδούς τους. Τά δαιμονικά φτερά τους τά βλέπουμε σέ μερικές ἁγιογραφίες, ὅπως τίς εἰκόνες ὅπου ἀπεικονίζουν τήν κόλαση καί τόν παράδεισο, ἀλλά συγκεκριμένα τά

βλέπουμε στις αναπαραστάσεις ενός φλεγόμενου τόπου, τόν τόπο τῆς κολάσεως (βλέπε: ἐπόμενη εἰκόνα).

Τό ἀκόμα βαθύτερο νόημα στό παρόν ἔντυπο εἶναι ἐάν τά φτερά τῆς ὑπακοῆς μας κάποτε καταβυθίστηκαν καί ἐθυσιάσθησαν οἱ πιλότοι τους ἐπάνω στους σωστούς στόχους, θεωρώντας τους ἐχθρικούς στόχους. Ἐνα παράδειγμα: οἱ ἰάπωνες καμικάζι.

Τί λοιπόν κρύβεται πίσω και μέσα από εκείνες της τυφλές ύπακοές ; και τελικά τί είναι εκείνο όπου μέ διάκριση μπορούμε νά έπαληθεύσουμε ως πραγματικά ήθικό και ορθόδοξο; Τελικά νομίζουμε ότι είναι εκείνο όπου θά μάς χαρίσει μόνον ένα άληθινό παράδεισο, μία άληθινή αιώνια πατρίδα, και αυτό δέν θά μπορούσε νά έπιτευχθῆ εύκολώτερα παρά μόνον όταν εύρισκώμεθα μέσα στην ορθόδοξη άληθινή χριστιανικήν πίστην μας.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΝΟΥ.

Τά έδάφια εκείνα μάς γύρισαν λοιπόν πίσω στό παρελθόν για νά μάς υπενθυμίσουν τήν Πρόνοια Του Θεού. Έδάφια Λόγων ιερών, Θείων Λόγων όπου αναμειγνύθηκαν κατόπιν μέσα στην πνευματική «ύδρόγειο σφαίρα» του νοῦ μας μέ τά διάσπαρτα χρονικά περιστατικά (γεγονόντα) τῆς ιστορίας τῶν ανθρώπων επάνω στην γεωγραφική ύδρόγεια σφαίρα του πλανήτη μας, τήν γῆ· γεγονότα ιστορικά, και λιγότερα ιστορικά, όπου μάς

διδάσκουν, ὅλα μᾶς διδάσκουν, ὅσο ἀσήμαντα καί ἐάν ἀρχικά φαίνονται. Μᾶς διδάσκουν κατόπιν προσεκτικῆς διάκρισης ὅμως, μᾶς διδάσκουν καί τά ὑπέρλαμπρα νοήματα τῆς ἀρετῆς, ἐκεῖνα τά εὐδιάκριτα πνευματικά διαμάντια τῆς ἀνεκτίμητης ἠθικῆς ἀξίας, ἀλλά καί μᾶς διδάσκουν καί τά σκοτεινά μονοπάτια ὅπου θά πρέπει νά ἀποφεύγουμε. Σκοτεινά μονοπάτια πού τά περιέγραψε ὁ ἔθνικός συγγραφέας τῆς Ἰαπωνίας μέ τήν ἑλληνική καταγωγή, ὁ ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ ΧΕΡΝ. Ἴδού πῶς ὁ Χίροο Ὀνόνητα ἰδεολογικά συμπίπτουν οἱ ἀπόψεις του μέ τίς ἀπόψεις τοῦ Λευκάδιου Χέρν γιά μία ἀποβιομηχανοποιημένη (τουλάχιστον ἀπό τόν ἀκραῖο της βαθμό), καί μία πιό ἐλεύθερη, πραγματικά ἐλεύθερη ἰαπωνία. Ἐγγράφη προφητικά ὁ Λευκάδιος τόν 18^ο αἰώνα:

«Δείχνει ἀναπόφευκτο ὅτι ὁ ἐπερχόμενος μετασχηματισμός τῆς Ἰαπωνίας θά συμπέσει μέ τήν ἠθική παρακμή της. Ἐξαναγκασμένη νά ἀντιπαλέψει τόν βιομηχανικό ἀνταγωνισμό κρατῶν, τῶν ὁποίων ὁ πολιτισμός τίς ιδιότητες ἐκεῖνες πού ἡ σχετική ἀπουσία τους πρόσδινε ὅλη τήν θαυμαστή γοητεία τῆς ζωῆς της. .. Ἐν τούτοις, ἡ Ἰαπωνία σίγουρα θά ἀναπολήσει τά παλιά, ὅπως κι ἐμεῖς ἀναπολοῦμε τόν ἀρχαῖο ἑλληνικό πολιτισμό. Θά μάθει νά θρηνηῖ τήν ξεχασμένη ἰκανότητα ν' ἀπολαμβάνει τίς ἀπλές τέρψεις, γιά τήν χαμένη αἴσθησι τῆς ἀγνῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς, γιά τήν ἀλλοτινῆ ἀγαπημένη θεϊκή οἰκειότητα πρὸς τήν φύση. . . θά θυμηθῆ πόσο πιό

φωτεινός και ὁμορφος ἔδειχνε ὁ κόσμος. Θά κλάψει γιά πολλά πράγματα. Γιά τήν πατροπαράδοτη ὑπομονή κι αὐταπάρνηση, γιά τήν παλιά ἀβροφροσύνη, γιά τήν βαθιά ἀνθρώπινη ποίηση τῆς παλιάς πίστεως. . . ἴσως ὅμως πιό πολύ ἀπ' ὅλα, νά αἰσθανθῆ δέος μπροστά στίς φιγούρες τῶν ἀρχαίων θεῶν, γιατί τό χαμόγελο τους ἔμοιαζε κάποτε μέ τό δικό της...»

Ὁ ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ ΧΕΡΝ, ὁ ἐλληνικῆς καταγωγῆς (ἀπό τήν μητέρα) μέγας ἐκεῖνος συγγραφέας ὅπου γεννήθηκε στή Λευκάδα (1850), βαπτίσθηκε ὀρθόδοξος Χριστιανός στόν ἱερό ναό τῆς ἁγίας Παρασκευῆς στήν Λευκάδα σέ ἡλικία τοῦ ἑνός ἔτους. Σήμερα τιμᾶται ὡς ὁ ἕνας ἀπό τούς μεγαλύτερους ἐθνικούς συγγραφεῖς τῆς Ἰαπωνίας, εἶναι ὁ ἐθνικός συγγραφέας τῆς Ἰαπωνίας.

Μετά (ἀπό τήν Λευκάδα) τόν ἐπῆρε ἀπό τήν χώρα μας ὁ πατέρα του (ἐχώρισε μέ τήν γυναίκα του), γιά νά ἐγκατασταθεῖ ὁ μικρός Λευκάδιος στήν Ἰρλανδία μέ μία θεία του· ἀπό ἐκείνη τήν στιγμή ἡ Ὀδύσεια ἐκείνου τοῦ ἀνθρώπου παρομοιάζεται μέ τίς περιπέτειες τοῦ ὀμηρικοῦ Ὀδυσσέα, καί γιά νά καταλήξει νά ζήσει, νά τιμηθεῖ, καί νά πεθάνη ἔνδοξα στή μακρινή ἐκείνη χώρα, τήν Ἰαπωνία (1904).

Στή Φωτογραφία ἐδῶ ὁ Ἐθνικός συγγραφέας τῆς
Ἰαπωνίας, ὁ ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ ΧΕΡΝ .

Οἱ φοιτητές του τότες ἔγραψαν πάνω σέ μία ἐπιτύμβια
στήλη : « *Στόν Λευκάδιο Χέρν, τοῦ ὁποίου ἡ πέννα ὑπῆρξε
πιό ἰσχυρή ἀκόμα καί ἀπό τήν ρομφαία τοῦ ἔνδοξου
ἔθνους πού ἀγάπησε, ἔθνους πού πιό μεγάλη τιμή του
ὑπῆρξε ὅτι τό δέχτηκε στίς ἀγκάλες του ὡς πολίτη καί τοῦ
πρόσφερε, ἀλοίμονο, τόν τάφο.*»

Βιβλίο ιαπωνικό: Λευκάδιος Χέρν. →

Εἰκὼν: Ὁ τάφος τοῦ Λευκάδιου Χέρν στό νεκροταφεῖο Zōshi-gaya τοῦ Tokyo.

Ἄραγε, ποιός Χριστιανός θά μπορούσε νά ἐξηγήσει ἐκεῖνα τά λόγια (τῶν φοιτητῶν πρὸς τόν διδάσκαλο τους) δίχως νά θυμηθεῖ τήν ρομφαία Τοῦ Χριστοῦ μας ὅταν βαπτίζεται ἕνας ὀρθόδοξος Χριστιανός; Γιατί ἔτσι ἐξηγοῦνται, ἐκεῖνα τά λόγια, καί ὅπου ἐπίσης δέν εἶναι τυχαῖα λόγια, καί ἡ πέννα ἑνός βαπτισμένου ὀρθόδοξου Χριστιανοῦ (ἀκόμα καί ἐάν δέν ἐγνώρισε στόν βίο του τόν χριστιανισμό – ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Λευκάδιου Χέρν ὅπου ἔζησε καί πέθανε στήν Ἰαπωνία) **ἡ πέννα ἐκείνη, ἔχει (θα πρέπει) κάτι ἀπό τήν δύναμη τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος του.**

Ἐπίσης, ὅτι οἱ ἰάπωνες φοιτητές ἔγραψαν: ὅτι **ἀλοίμονο !!! τό ἔθνος μας μπόρεσε νά τοῦ προσέφερε μόνον τόν τάφο του**, τί μπορεῖ νά σημαίνει φιλοσοφώντας στοχαστικά;

Ἀπάντηση: ὅτι μία τέτοια λαμπρή ρομφαία (ἐκ τοῦ βαπτίσματος του ὡς ὀρθόδοξος Χριστιανός) τό δικό μας ἔθνος (ἡ ἰαπωνία) μπόρεσε καί τοῦ προσέφερε μόνον τόν τάφο, δηλαδή τόν θάνατο (ἐκ τῆς πλάνης θρησκείας των, ὅπου καίουν τούς νεκρούς ἀλειτούργητους ἐκ ἀπουσίας τῆς σωστῆς πίστεως, πίστεως ὅπου ἔχουν μόνο οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί).

Πολλοί λοιπόν ἦταν οἱ ἰάπωνες ὅπου θέλησαν νά γνωρίσουν τήν Ἑλλάδα, καθὼς γνώριζαν ὅτι ὁ ἐθνικός τους συγγραφέας (ὁ Λευκάδιος Χέρν) εἶχε τήν ἐλληνική καταγωγή. Αὐτό τό τελευταῖο τό θεωροῦμε ἄλλη μία Πρόνοια Τοῦ Θεοῦ, ὅπου ὁ ἐλληνικῆς καταγωγῆς Λευκάδιος παρακίνησε τούς ἰάπωνες (ὅποιους τελικά παρακίνησε) νά ὀδηγηθοῦν τά βήματα τους στήν χώρα ὅπου εἶναι γραμμένη (στά ἐλληνικά) ἡ ἀλήθεια Τοῦ Θεοῦ,

δηλαδή ή Αγία Γραφή. Τό τελευταῖο αὐτό μᾶς ὀδηγεῖ στό ἱστορικό παρελθόν, γιά ἄλλη μία φορά· ἐνθυμούμαστε μέσα ἀπό τήν ἐπικαιρότητα τόν ἑλληνικό μας στρατό στήν μακρινή Κορέα. Καί πιστεύουμε ὅτι ἐάν στήν νότια Κορέα σήμερα ὑπάρχουν ὀρθόδοξες Χριστιανικές Ἐκκλησίες, ὅπως τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, ὅπου ἔχει ἐπιτελέσει πολλά θαύματα ὁ ἅγιος μας στήν Κορέα, θαύματα ὀλοζώντανα στούς Κορεάτες ὀρθοδόξους ἀδερφούς μας, αὐτό ἀρχικά πρωτοξεκίνησε κατά τήν Πρόνοια Τοῦ Θεοῦ θαρρῶ ἀπό τόν ἑλληνικό στρατό. Ἄς δοῦμε τήν ἱστορία: Ἐνα τάγμα ἑλληνικό καλῆται νά συνδρομή στροτιωτικά ὑπέρ τῆς νότιας Κορέας . Στά βάθη τῆς Ἀσίας διεξάγεται ἕνας φοβερός πόλεμος , ἕνας πόλεμος μεταξύ βόρειας καί νότιας Κορέας. Τό ἑλληνικό τάγμα ἐκεῖνο ἐπῆγε στή μακρινή ἐκείνη χώρα ὡς συμμαχική δύναμη, ἐναντία τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος στήν βόρεια Κορέα ὅπου ἤθελε νά καταλάβει ὀλόκληρη τήν χώρα μέ τήν βοήθεια τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας. Στήν Κορέα μαζί μέ τούς στρατιῶτες ὅμως ἐπῆγε καί ἡ Παναγία μας, καθῶς οἱ προσευχές τοῦ κόσμου, οἱ προσευχές τῶν ἁγιορειτῶν μοναχῶν, κλπ, ἦταν πύρινες γιά τήν προστασία τῶν συμπατριωτῶν μας στή μακρινή ἐκείνη ἄσιατική χώρα. Ἐνθυμούμεθα τήν ἀναφορά ἑνός στρατιῶτη ὅπου δημοσιεύθηκε στήν ἐπικαιρότητα, ἀνέφερε ὅτι ἐνεφανίσθη ἡ Παναγία ἔμπροσθεν του καί μέ αὐστηρό ὕφος τόν παρατήρησε γιατί ἀδιαφοροῦν (οἱ ἑλληνες στρατιῶτες) νά ἀνάψουν ἕνα κερί στή μνήμη τῶν πεσόντων ἀδερφῶν τους. Ἀπό ἐκείνη τήν ἀναφορά διαπιστώνουμε ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι Χριστιανοί ὅτι μέ τό ἄναμμα ἑνός κεριοῦ στόν ἀδερφό μας ὅπου ἔπεσε

πολεμώντας σέ μία ξένη χώρα ἔχει μία μεγάλη καί σπουδαία σημασία. Πιστεύουμε **ὅτι ὁ Θεός ἐπιζητεῖ μίαν εὐκαιρίαν**, τό ἀναμμένο κερὶ ὑπέρ τῶν ψυχῶν τους, καί αὐτό τό θέλει φαίνεται νά συμβῆ ἀπό τούς ἀνθρώπους. Θεωροῦμε ὅτι τόσο τά θαύματα τῆς Παναγίας (ὅπου ἔγιναν γνωστά καί στούς Κορεάτες), ὅσο καί ἡ ἐκτίμηση τοῦ Κορεατικοῦ λαοῦ γιά τήν ἀπόφαση τῶν Ἑλλήνων νά τούς βοηθήσουν **συντέλεσαν** στό νά ἔχει σήμερα ἡ Κορέα ἕναν αὐξανόμενο πληθυσμό ἀπό ὀρθόδοξους Χριστιανούς. Οἱ ἥρωικές μάχες τῶν ἐλλήνων στήν Κορέα ἔγραψαν ἱστορία, ὁ Κορεατικός λαός πρὶν δεχθεῖ τήν ὀρθόδοξίαν πιστεύουμε ὅτι ἐκτίμησαν τήν ἐλληνική γενναιότητα καί αὐτοθυσία ἀρχικά, τήν γενναιότητα καί αὐτοθυσία τοῦ ἐλληνικοῦ στρατεύματος, καί μαζί μέ ἐκεῖνες τίς ὑπέροχες ἀρετές, κατὰ τήν Πρόνοια Τοῦ Θεοῦ ἀγκάλιασαν μετέπειτα οἱ κορεάτες (ἕνα μικρό ποσοστό) τήν ὀρθόδοξη πίστη μας . Ἡ Πρόνοια Τοῦ Θεοῦ λοιπόν, ὅπως πολλοί Κορεάτες σωθοῦν διά τῆς ἀληθινῆς πίστεως, τῶν ἔργων, καί τοῦ ἱεροῦ μας βαπτίσματος.

Φωτογραφία ↑ : Έλληνες στρατιώτες στην Κορέα.

Παρακάτω.....

18 Σεπτεμβρίου 1922, Σμύρνη . **Η ΙΑΠΩΝΙΚΗ
ΓΕΝΝΑΙΑ ΨΥΧΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ,
ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΓΙΑ
ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ**

**Ο ΙΑΠΩΝΑΣ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΟΠΟΥ ΑΨΗΦΗΣΕ
ΤΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΕΝΤΟΛΕΣ ΤΗΣ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΗΣ ΙΑΠΩΝΙΑΣ ΚΑΙ ΕΣΩΣΕ
ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΧΑΝΤΖΑΡΑ
ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΟΥ.**

Αντιγραφή (παρακάτω) από τό διαδίκτυο (στό μονοτονικό).

18 Σεπτεμβρίου 1922, Σμύρνη. Μια πόλη από τις πλέον ευρωπαϊκές της Ανατολικής Μεσογείου ζει τις τελευταίες ημέρες ελευθερίας της (δυτικής ελευθερίας) προτού παραδοθεί στην πυρά μαζί με τους κατοίκους της και ξαναγνωρίσει την οθωμανική βαρβαρότητα με ότι αυτό συνεπάγεται... Οι κάτοικοί της "συνωστισμένοι" στις προκυμαίες το ελάχιστο που αισθάνονται είναι αυτός ο συνωστισμός. Μαστίζονται κυρίως από την πείνα (αφού οι περισσότεροι δεν έχουν φάει τίποτε για πολλές ημέρες-όσες διήρκεσε το ταξίδι τους από την ενδοχώρα), την δίψα (που τους θερίζει κατά δεκάδες στον εκεί συνωστισμό τους) και τον καυτό ήλιο που επιτείνει την τελευταία. Περιουσίες, πολύτιμα κοσμήματα, καθαρός χρυσός αλλάζουν χέρια σε αστραπιαίο χρόνο κυριολεκτικά για ένα κομμάτι ψωμί ή για μια κούπα νερό... γύρω στο 1.500.000 κόσμος είναι "συνωστισμένος" στα μικρασιατικά παράλια εκ των οποίων οι περισσότεροι στις ακτές της Σμύρνης καθώς είχαν έρθει εκεί για ασφάλεια... Τα Ελληνικά πλοία έχουν εξαφανιστεί φυγαδεύοντας όπως όπως τους ένστολους και τους πολύ πλούσιους. Υπάρχουν μόνο συμμαχικά δυτικά, Αγγλικά Γαλλικά Αμερικανικά Ιταλικά και αρκετά εμπορικά καθώς το λιμάνι της Σμύρνης ήταν από τα κεντρικότερα. Τα περισσότερα πλοία έχουν τραβηχτεί στα ανοικτά ενώ απόσταση ασφαλείας τηρούν τα πολεμικά των δυτικών στόλων. Όλα μαζί θα μπορούσαν να φυγαδεύσουν χωρίς κόπο, απειλή ή

κίνδυνο τους άμαχους. Δεν το κάνουν. Επιδεικτικά ξαναπετούν στη θάλασσα τους εξαντλημένους που απελπισμένοι κολυμπούν στα βρώμικα νερά και προσπαθούν να σκαρφαλώσουν στα πλοία ή τις λέμβους. Στην προκουμαία υπάρχουν κάποια πολεμικά Γαλλικά και Ιταλικά που φυγαδεύουν μόνο τους δικούς τους υπηκόους. Οι κανονισμοί είναι αυστηροί και το Αγγλικό πολεμικό ναυτικό επιτηρεί το εμπάργκο στην προκουμαία. Κανείς να μην πλησιάσει... Ο Τούρκικος στρατός επίσης επιτηρεί την προκουμαία. Για έναν μέσο Ιάπωνα αξιωματούχο της εποχής εκείνης η προσωπική του ζωή δεν έχει σημαντική αξία. Κυρίως ενδιαφέρει ο δρόμος της τιμής που ακολουθεί και συνεπάγεται συνέπεια μέχρι θανάτου στις υποχρεώσεις έναντι στους άρχοντες και στον Αυτοκράτορα. **Το να παραβεί ένας Ιάπωνας κανόνες την περίοδο εκείνη είναι ότι πιο απίθανο. Εντούτοις κόντρα στις επιταγές της τιμής, κόντρα στις απειλές της Δύσης και του Αγγλικού Ναυτικού και κυρίως κόντρα στον Τουρκικό στρατό, είναι ο καπετάνιος του ιαπωνικού εμπορικού πλοίου, που βρίσκεται αγκυροβολημένο στο λιμάνι της Σμύρνης, που μόνο αυτός πετάει στη θάλασσα το πανάκριβο εμπόρευμα. Στη συνέχεια διατάζει και προσεγγίζουν την προκουμαία. Είναι το πρώτο πλοίο που παραλαμβάνει πρόσφυγες από την προκουμαία χωρίς χαρτιά...** Κατά τις περιγραφές της εποχής παρέλαβε όσους χωρούσε...

Μετά το παράδειγμά του κι ένα Ιαπωνικό πολεμικό πλοίο έστειλε λέμβους και διέσωσε πρόσφυγες.

Το βεβαιώνουν διασωθέντες...

Όλη η υπόλοιπη επιχείρηση και μεταστροφή της στάσης της Δύσης συνέβη αργότερα. Ίσως να ένιωσαν και τύψεις καθώς οι

Ανατολικοί Ιάπωνες τους ξεπέρασαν σε ανθρωπισμό, ενώ αυτοί διακήρυσσαν στη Δύση τη σκληρότητά τους. Τα ιαπωνικά πληρώματα προέβησαν σε αυτές τις ενέργειες αυτοβούλως χωρίς να λογαριάσουν κανέναν. Ούτε τα πολεμικά σκάφη ούτε ο Τουρκικός στρατός τόλμησε να πειράξει αυτούς τους σκληροτράχηλους ναυτικούς που είχαν τη φήμη περισσότερο των πολεμιστών παρά απλών ναυτικών... Τα υπόλοιπα, τη μεταστροφή της Δύσης και την διάσωση τελικά μέρους των προσφύγων (γιατί πολλοί βρήκαν εκεί τραγικό θάνατο από το "συνωστισμό" με μαχαίρια των Τσετών) τα έχει καταγράψει η Ιστορία... Εκείνους που δεν έχει διασώσει και καταγράψει είναι τα ονόματα των πλοίων και τους πρωταγωνιστές από τα ιαπωνικά πληρώματα που πρώτοι παρήκουσαν τις εντολές και τις εμπορικές υποχρεώσεις τους και προτίμησαν να σώσουν ζωές αθώων. Ένα παράπτωμα που για το λαό εκείνον τιμωρούταν με παραδειγματικό θάνατο... Ίσως για αυτούς τους λόγους δεν καταγράφηκαν από τους ίδιους τα περιστατικά. Για τους δυτικούς ήταν δύσκολο να διαβάσουν ιαπωνικά ονόματα στα πλοία. Ενώ τα συμβάντα αποτελούν κοινή επίσημη μαρτυρία σε όλους όσους παρευρέθησαν τότε στα γεγονότα: Πρόσφυγες, Δυτικούς, Τούρκους. Μετά από έρευνες που έχουν γίνει με πιο χρήσιμη εκείνη του κ. Σταυρίδη, τα πιο πιθανά ονόματα για τα δύο πλοία ήταν: the Suwa Maru, Altai Maru, Fushimi Maru and Mishima Maru, καθώς είναι τα μόνα που περιλαμβάνονται στα νηολόγια της Μεσογείου τον Σεπτέμβρη του 1922. Μου ήρθε αυθόρμητα τούτες τις μέρες η ιστορία με τα ιαπωνικά καράβια στο λιμάνι της Σμύρνης, ιδίως τώρα που ο λαός αυτός δοκιμάζεται σκληρά. Περήφανο θα με έκανε έμπρακτη εκεί ελληνική παρουσία και

βοήθεια έστω σαν ανάμνηση αυτής της ζωτικής χείρας βοήθειας που αυτοί οι μακρινοί άγνωστοι είχαν δώσει τότε στους δικούς μας προγόνους...

Έπειτα από 86 χρόνια από την Μικρασιατική καταστροφή, στις 12 Σεπτεμβρίου 2008, ένα Μικρασιατικό σωματείο της Επαρχίας, η Μικρασιατική Στέγη Κορίνθου και ο δήμος Κορινθίων, κάλεσαν στην πόλη τους τον πρέσβη της Ιαπωνίας στην Αθήνα κ. Τοκανόρι Κιταμούρα και του επέδωσαν τιμητικό δίπλωμα «σε ένδειξη ευγνωμοσύνης για την ευαισθησία και τον ανθρωπισμό του πλοιάρχου και του πληρώματος του ιαπωνικού πλοίου προς τους διωκομένους το Σεπτέμβριο του 1922 προγόνους μας»!

Καί άλλες αναφορές από τό διαδίκτυο.

Στις 18 Σεπτεμβρίου 1922 ο ανταποκριτής της New York Times

ανέφερε τα εξής: «πρόσφυγες συνεχώς φθάνουν από τη Μ. Ασία που έχουν σχέση με την τραγωδία της Σμύρνης. Την Πέμπτη υπήρχαν έξι ατμόπλοια στη Σμύρνη για να μεταφέρουν τους πρόσφυγες, ένα γιαπωνέζικο, δύο γαλλικά, ένα αμερικανικό και δύο ιταλικά. Το αμερικανικό και το γιαπωνέζικο πλοίο δέχθηκαν όλους τους πρόσφυγες χωρίς να ελέγξουν τα χαρτιά τους, ενώ τα άλλα πλοία πήραν όσους είχαν διαβατήρια».

Στις 15 Οκτωβρίου 1922 η εφημερίδα Atlanta Constitution

ανέφερε ότι «αντίθετα με τις ενέργειες κάθε άλλου πλοίου στη Σμύρνη, αυτό (δηλ. το γιαπωνέζικο πλοίο) πήρε κάθε πρόσφυγα για τον οποίο θα μπορούσε να βρει χώρο επάνω στο σκάφος. Υπήρχε κι ένα φορτηγό πλοίο στο λιμάνι, το οποίο έριξε όλο το

φορτίο στη θάλασσα και πήρε όλους τους υπόλοιπους πρόσφυγες και τους μετέφερε στον Πειραιά. Τα αμερικανικά, τα βρετανικά, τα γαλλικά και τα ιταλικά πλοία και άλλοι έλεγαν στους πρόσφυγες ότι μπορούσαν να πάρουν μόνο δικούς τους επάνω στα σκάφη τους και τότε παρέμειναν οι ταπεινοί Ιάπωνες να αποδείξουν την ευσπλαχνία τους προς τους πρόσφυγες».

Η εφημερίδα Japan Times and Mail αναφέρει τα εξής στις 21

Οκτωβρίου 1922 : «Ένας έμπορος από την Ιαπωνία έδωσε βοήθεια στους πρόσφυγες στην προσπάθειά τους να γυρίσουν στην Ελλάδα, προσφέροντας την πιο ευγενική μεταχείριση που δόθηκε σε πρόσφυγες».

Στην εφημερίδα Boston Globe της 21ης Οκτωβρίου 1922 η Anne

Harlow Beertz , σύζυγος του H. Beeertz , καθηγητή του Διεθνούς Κολλεγίου της Σμύρνης αναφέρει τα εξής : « Οι απελπισμένοι πρόσφυγες βρισκόταν στις αποβάθρες, το λιμάνι ήταν γεμάτο από άνδρες και γυναίκες που κολυμπούσαν με την ελπίδα να σωθούν μέχρι που πνιγόταν. Στο λιμάνι εκείνη τη στιγμή ήταν ένα γιαπωνέζικο πλοίο, το οποίο μόλις είχε φθάσει φορτωμένο μέχρι το κατάστρωμα με ένα πολύτιμο φορτίο από μετάξι, δαντέλες μεγάλης αξίας, χιλιάδων δολαρίων. Ο Γιαπωνέζος καπετάνιος, όταν κατάλαβε την κατάσταση που επικρατούσε δεν δίστασε. Ολόκληρο το φορτίο πετάχτηκε στα βρώμικα νερά του λιμανιού και τότε το φορτηγό φορτώθηκε και γέμισε με όσες εκατοντάδες πρόσφυγες μπορούσε να μεταφέρει ασφαλείς στον Πειραιά και στις ελληνικές ακτές»

Επίσης ο αμερικανός πρόξενος George Horton αναφέρει σε τηλεγράφημά του προς το Υπουργείο Εξωτερικών των ΗΠΑ (18

Σεπτεμβρίου 1922) «Ένα γιαπωνέζικο πλοίο πήρε μερικούς πρόσφυγες και άκουσα πως πέταξε το φορτίο τους για το σκοπό αυτό. Επιβάτες του πλοίου μιλούν για τη συγκινητικά ευγενική συμπεριφορά του Ιαπωνικού πληρώματος» .

Η πρόταση για απόδοση τιμής από τους Μικρασιάτες και γενικώς από όλους τους Έλληνες προς τον άγνωστο Ιαπωνικό πλοίαρχο και πλήρωμα αποτελεί ύψιστη υποχρέωση των απογόνων των θυμάτων και διασωθέντων.

Έτσι οι πόλεις οι οποίες δέχθηκαν Μικρασιάτες πρόσφυγες και τα σωματεία τους, πολιτιστικά και αθλητικά, που διασώζουν και μεταδίδουν τον Μικρασιατικό πολιτισμό, οφείλουν να τιμήσουν τον Ιάπωνα πρέσβη, τον εκπρόσωπο του Ιαπωνικού λαού στην Ελλάδα. Η απόδοση τιμής αναφέρεται στην ένδειξη ευγνωμοσύνης για τη ευαισθησία και τον ανθρωπισμό του πλοίαρχου και του πληρώματος του ιαπωνικού πλοίου προς τους Έλληνες της Μικράς Ασίας το 1922.

Πηγή: [malkidis](#)

ΤΟ ΗΘΙΚΟ ΔΙΔΑΓΜΑ ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ Ο ΓΕΝΑΙΟΣ ΙΑΠΩΝ ΚΑΠΕΤΑΝΙΟΣ ΣΕ ΟΛΟΚΛΗΡΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ.

Ἄς διαβάσουμε ξανά τήν συγκλονιστική εἶδηση:

« Ὁ Γιαπωνέζος καπετάνιος, ὅταν κατάλαβε τήν κατάσταση ποῦ ἐπικρατοῦσε δέν δίστασε. Ὁλόκληρο τό φορτίο πετάχτηκε στά βρώμικα νερά τοῦ λιμανιοῦ καί τότε τό φορτηγό φορτώθηκε καί γέμισε μέ ὅσες ἑκατοντάδες πρόσφυγες μπορούσε νά μεταφέρει ἀσφαλεῖς στόν Πειραιά καί στίς ἑλληνικές ἀκτές.»

Ἀγαπητοί ἀναγνῶστες, εἶναι συγκινητικό, πράγματι, πολύ συγκινητικό καί ἐλπιδοφόρο, νά βλέπουμε κάποιο ἐμπορικό πλοῖο, ἕνα ἐμπορικό πλοῖο ποῦ ἔχει ἀποστολή τό ἐμπόριο, ἀποστολή τό κέρδος μέσα ἀπό τίς πωλήσεις ύλικῶν ἀγαθῶν, νά περιφρονοῦνται τελικά αὐτά τά ὑλικά ἀγαθά πρός χάριν τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν, τῶν πανανθρώπινων ἀγαθῶν καί ἀξιῶν ποῦ εἶναι οἱ ἄνθρωποι.

Τί κάνουμε λοιπόν ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ἐπιχειρηματίες καί καταναλωτές ; ἔχουμε μήπως λίγο ἀπό τήν γενναιότητα καί τόν ἥρωισμό ἐκείνου τοῦ ἥρωικοῦ συνανθρώπου μας ἀπό τήν χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος ἡλίου; Τί κάνουμε ἐμεῖς ποῦ θέλουμε νά ὀνομαζόμεθα (τζάμπα) «ὀρθόδοξοι χριστιανοί» ; Εἶναι στάση ὀρθοδόξων χριστιανῶν νά μή διαμαρτύρονται γιά τό χάραγμα (barcode-666) ποῦ ἔχει κατακλύσει ὅλα τά ἐμπορικά προϊόντα ; καί πλησιάζει νά εἰσέλθει καί

ἐπάνω στήν σάρκα μας; Εἶναι μήπως ἥρωική στάση τό νά ἀγοράζουμε προϊόντα καί ὑπηρεσίες ἀπό ἀνθρώπους ποῦ σκάβουν τόν λάκκο στήν πατρίδα μας; δίνοντας τους ἀκόμα μεγαλύτερη δύναμη στό νά μᾶς ἐξουσιάζουν; καί ποῦ ἐργάζονται γιά κάθε σατανικό καί ἀντιχριστιανικό (εἴτε ὡς χορηγοί, ὑποστηρικτές, διαφημίσεις, κλπ), ποῦ ἐργάζονται ὑπογείως γιά νά μᾶς σκλαβώσουν ; καί νά μήν ἔχει κάποτε καμμία ἀξία ἀκόμα καί οἱ ἴδιες οἱ περιουσίες μας ; Τίποτα ἀπό ὅλα αὐτά δυστυχῶς δέν φέρομε ἀντίδραση. Μᾶς ἐνδιαφέρει μόνον ἡ ὕλη, τό πρόσκαιρο, καί τό ἀνήθικο, τό ἀφιλότιμο, μᾶς ἐνδιαφέρει πῶς νά «περνᾶμε μόνο ἐμεῖς καλά» τρώγοντας καί πίνοντας καί διασκεδάζοντας». Ἄς παραδειγματιστοῦμε λοιπόν ἀπό κάθε γενναῖο, ὅπως τόν ἰάπωνά ἐκεῖνον γενναῖο καπετάνιο, ποῦ ἔβαλε πρῶτα ἀπό ὅλα μπροστά τήν ἀνθρωπινή ἀξιοπρέπεια, ποῦ ἔβαλε μπροστά τίς ἀνθρωπινές ζωές καί ψυχές τῶν συμπατριωτῶν μας ἐλλήνων ποῦ βίωσαν τήν φρίκη. Φρίκη ζοῦμε καί τώρα, μόνο ποῦ δέν φαίνεται ἀμέσως, καθώς ὁ ὑπερκαταναλωτισμός, ὁ ὕλισμός, εἶναι τό σαράκι ποῦ ἐξολοθρεύει σιγά-σιγά τά σώματα καί τίς ψυχές. Ὑπακοῦμε στά καλέσματα τοῦ Ἀντιχρίστου (δυστυχῶς) ἀντί στό κάλεσμα τῆς συνείδησης, στό κάλεσμα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί οὐράνιου Πατέρα μας.

ΔΕΙΤΕ ΚΑΙ ΑΚΟΥΣΤΕ καί τό βίντεο μέ τόν ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟ ΚΑΝΤΙΩΤΗ: [Η ΑΓΙΑ ΑΝΥΠΑΚΟΗ \(ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΗ\) ΚΑΙ Η ΚΑΚΗ ΥΠΑΚΟΗ - YouTube](#) (πατήστε «κλίκ» στά μπλέ γράμματα)

Πότε ύπακουόμε στον επίσκοπο: του Ἐπισκόπου
Αύγουστίνου Καντιώτη.

<https://www.youtube.com/watch?v=wnW0L8r4pCc>

Ὁ Ἐπίσκοπος πρέπει νά ύπακούη στό Εὐαγγέλιο. Δι' αὐτό ὅταν χειροτονεῖται ὁ Ἐπίσκοπος χειροτονεῖται κάτω ἀπό τό Εὐαγγέλιο καί αὐτό σημαίνει, ὅπως λέγουν οἱ Πατέρες, ὅτι ὁ λαός θά ύπακούη εἰς τόν Ἐπίσκοπον ὑπό ἓνα ὄρο, ὅτι καί ὁ Ἐπίσκοπος θά ύπακούη στό Εὐαγγέλιο. Ὅταν ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος δέν ύπακούη στό Εὐαγγέλιο καί δέν πράττει σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς κανόνας, τότε οἱ κληρικοί καί ὁ λαός δέν εἶναι ὑποχρεωμένοι νά ύπακούουν στον Ἐπίσκοπο. Στήν περίπτωσι ἀντιφάσεως μεταξύ Εὐαγγελίου καί διδασκαλίας τοῦ Ἐπισκόπου, ὅποτε δημιουργεῖται δίλημμα, εἶναι προτιμότερον νά ἐφαρμόζεται τό «**πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις**» (Πράξ. ε' 29). Καί τότε ἥρωικοί κληρικοί καί μοναχοί, ἀκόμη καί ἀπλοί λαϊκοί, εἰς περιπτώσεις πού σιγοῦν οἱ Ἐπίσκοποι,

σιγοῦν οἱ ἄμβωνες, τότε κάθε κληρικός καί λαϊκός ἔχει τό δικαίωμα καί εἶναι ὑποχρεωμένος νά εἶπη ἐκεῖνα τά ὅποια δέν τολμάει νά εἶπη ὁ Ἐπίσκοπος εἴτε ἐκ δειλίας εἴτε ὑπό κοσμικοῦ πνεύματος διαπνεόμενος ἢ καί ἐκ κακῆς ἀντιλήψεως. Καί ὡσάκις ἐσίγησαν οἱ ἐπίσημοι ἄμβωνες, τότε προέβαλαν τήν Ὁρθοδοξία ἀπλοί καί ταπεινοί μοναχοί καί λαός, γυναῖκες καί ἄνδρες. Ἄς μή λησμονοῦμε δέ, ὅτι ἡ Ρουμανία ἀπηλλάγη ἀπό τόν Τσαουσέσκου μέ τήν συνδρομή ἑνός ἀφανοῦς κληρικοῦ ὁ ὅποιος ἀναψε τή θρυαλλίδα τῆς ἐλευθερίας καί ἐσάρωσε τό δικτατορικό καί τυραννικό κάθεστώς τοῦ Τσαουσέσκου. Συνεπῶς, ὁ κάθε κληρικός δέν εἶναι δοῦλος τοῦ προϊσταμένου του Μητροπολίτου, ἄλλ' ὀφείλει νά ὑπακούη εἰς τόν Ἐπίσκοπον ὑπό τόν ὄρον ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος θά εἶναι πρωτοπόρος στούς ἱερούς ἀγώνας.

Ἀπόσπασμα ἀπό τό: «ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ»

Ἐπισκόπου Αυγουστίνου Καντιώτη.

«Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ὡς λόγον ἀποδώσοντες» (Εβρ. 13,17)

Καὶ ἔρχονται περιστάσεις πὺ μὴδενιζόμεθα· γινόμεθα ἓνα ἀκυβέρνητο μπουλούκι. Ποιό εἶνε τὸ καθῆκον; Ἡ ὑπακοή, ἡ πειθαρχία. «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε» (Εβρ. 13,17), συμβουλεύει. Τὸ δὲ «ὑπέικετε» ἴσον· ὑπακούετε. Ναί, ὑπακούετε. Ποιοί πρέπει νὰ ὑπακούουν; Οἱ Χριστιανοί. Σὲ ποιούς νὰ ὑπακούουν; Στούς «ἡγουμένους». Ποιοί λέγονται «ἡγούμενοι»; Μὴ νομίσετε ὅτι ἡ λέξι «ἡγούμενος» ἔχει τὴν ἔννοια ἡγουμένου μοναστηρίου, λ.χ. τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ὁχι.

Ἔχει εὐρύτερα ἔννοια.

«Ἠγούμενος» σημαίνει· αὐτὸς πὺ πάει μπροστά. Ὅσοι ἀπὸ σᾶς κάνατε μεγάλες πορεῖες, ἢ ὡς στρατιῶτες, καὶ βρεθήκατε μέσα σὲ δασώδεις περιοχές, θὰ χρειαστήκατε ὁδηγό. Εἶδα ἐπιλοχίες, πὺ τούς ὠδηγοῦσε στὸ πεδίο τῆς μάχης ἓνας τσομπάνος πὺ ἤξερε τὸ μέρος. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις βλέπετε καὶ ἀξιωματικούς καὶ στρατηγούς ἀκόμη ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη ἓνος ἀπλοῦ ἀνθρώπου. «Ἠγούμενος» λοιπὸν λέγεται ὁ ὁδηγός, αὐτὸς πὺ πάει

μπροστὰ καὶ τὸν ἀκολουθοῦν πίσω ὅλοι οἱ ἄλλοι. Καὶ πρέπει οἱ Χριστιανοὶ νὰ ὑπακούουν στοὺς «ἡγουμένους». Ὅπως στὸ στρατὸ «ἡγούμενοι» εἶνε οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ στὸ κράτος οἱ πολιτικοὶ ἡγέτες, ἔτσι στὴν Ἐκκλησία «ἡγούμενοι» εἶνε οἱ ἱερεῖς, κατ' ἐξοχὴν δὲ «ἡγούμενος» εἶνε ὁ ἐπίσκοπος. Πῶς, τώρα, θὰ μάθουμε νὰ ὑπακούουμε;

Τὰ πάντα κάνουν ὑπακοή. Καὶ μόνο ὁ ἄνθρωπος δημιουργεῖ ἀναρχία. Ἀναρχία, διότι δὲν ὑπακούει στὸ Θεό· ἀναρχία, διότι δὲν ὑπακούει στοὺς φύσει καὶ θέσει ἡγέτας του. Ὑπακοή πρέπει νὰ κἀνῃ τὸ μικρὸ παιδί στὸν πατέρα. Ὑπακοή ὁ μαθητὴς στὸν διδάσκαλο. Ὑπακοή ὁ στρατιώτης στὸν ἀξιωματικόν του. Ὑπακοή ὁ ναύτης στὸν πλοίαρχο. Ὑπακοή ὁ ἀσθενὴς στὸν ἰατρό. Ἄ, ἐκεῖ ὑπακούμε ὅλοι. Τὸ τομαράκι μας μόνο! Γιατρέ, ὅ,τι πῆς θὰ τὸ κἀνω. Καὶ ὁ γιατρὸς δίνει τὰ πικρότερα φάρμακα καὶ λαμβάνει τὴν μάχαιραν τὴν χειρουργικὴ καὶ τὴν βυθίζει μέσα στὰ στήθη σου· καὶ ὑπακούς. Ὑπακοή οἱ ἐπιβάτες εἰς τὸν ὁδηγὸ τῆς ἀμαξοστοιχίας. Ὑπακοή οἱ πάντες. Ὑπακοή ἀκόμα καὶ οἱ ἀστροναῦτες. Αὐτοί, οἱ ὁποῖοι βαδίζουν πάνω εἰς τὰ ὕψη, θὰ ἠδύναντο νὰ εἶνε ἀναρχικοί. Διότι ἀναρχικὸν εἶνε τὸ τόλμημά των. Ἐν τούτοις καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τὰ ὕψη εὐρίσκονται σὲ συνεχῆ ὑπακοή, περιμένουν διαταγὰς ἀπὸ τὴν Γῆ, ἀπ' ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς κατευθύνουν καὶ τοὺς καθοδηγοῦν. **Παντοῦ ὑπακοή.** Θεμελιώδης νόμος τῆς φύσεως καὶ τῆς ζωῆς ὀλόκληρης. Καὶ συνεπῶς, ὅπως

πρέπει νὰ κάνουν ὑπακοὴ ὅλοι αὐτοί, πρέπει νὰ κάνουν ὑπακοὴ καὶ οἱ Χριστιανοί. Ποῦ νὰ ὑπακούουν; Εἰς τὸν ἐπίσκοπο. Ποῖος ἀπὸ τὰ στόματα τὰ δικά σας δὲν ἐξέφερε λόγο ἐναντίον τοῦ ἐπισκόπου; Ὑπάρχουν ἀκόμα καὶ ἐνόρκεις καταθέσεις ἐναντίον τοῦ ἐπισκόπου Φλωρίνης. Ἄν ἤμουν λαϊκός, ἂν φοροῦσα σακκάκια καὶ παντελόνια, τότε εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ λένε ὅ,τι θέλουν. Ἀλλ' ἀφ' ἧς στιγμῆς εὐρίσκομαι ἐδῶ, στὴν θέσιν ταύτην, σ' ἐσᾶς ἐφαρμόζεται ἡ ἐντολὴ τοῦ ἀποστόλου Παύλου· «ὑπείκετε», πειθαρχεῖτε, «τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν». Τὸ εἶπε ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅταν τοὺς ἔδινε τὴ μεγάλη ἐντολή· «**Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει...**» καὶ «**μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη**» (Μᾶρκ. 16,15· Ματθ. 28,19). Ἐγκατέστησε τοὺς ἀποστόλους, καὶ οἱ ἀπόστολοι ἐγκατέστησαν τοὺς ἐπισκόπους, καὶ οἱ ἐπίσκοποι ἐγκαθιστοῦν τοὺς ἱερεῖς· καὶ ὑπάρχει ἱεραρχία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

(Παρακάτω σχετικές ἀναφορές μέ τό παρόν συγγραφικό ἀπό δημοσιευμένους λόγους τοῦ μακαριστοῦ ἐπισκόπου Ἀύγουστίνου Καντιώτη). **Η ΑΝΑΦΟΡΑ ΕΔΩ ΠΑΡΑΚΑΤΩ «ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ Ο ΕΝΑΣ» , ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΝΑ ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΡΩΑ ΤΗΝ ΥΠΑΚΟΗΣ , ΤΟΝ ΧΙΡΟ ΟΝΟΝΤΑ !**

ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ Ο ΕΝΑΣ

«Αντίστητε τῷ διαβόλῳ καὶ φεύγετε ἀφ' ἡμῶν»

Ομιλία τοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αὐγουστίνου Καντιώτου σέ μαθητάς & μαθήτριες τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων Πτολεμαΐδος 1978.

Αγαπητά μας παιδιά, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, τὴ στιγμή αὐτὴ, ποὺ βρίσκομαι μπροστά σας, εἶμαι πολὺ συγκινημένος. Τρία αἰσθήματα κυριαρχοῦν στὴν ψυχὴ μου. Τὸ ἕνα αἰσθημα εἶνε ἡ χαρὰ, τὸ δεύτερο εἶνε ἡ λύπη καὶ τὸ τρίτο εἶνε ἡ ἀνησυχία.

Χαίρω διότι δὲν εἶνε μικρὸ πράγμα στὸν σύγχρονο κόσμο, στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς ἀθεΐας καὶ ἀπιστίας, δὲν εἶνε μικρὸ πράγμα, ἑκατοντάδες παιδιά, μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι τοῦ Γυμνασίου σὰν ἐλάφια διψασμένα, νὰ τρέχετε στὴν πηγὴ, στὴν διδασκαλία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στὰ Κατηχητικά Σχολεῖα. Αὐτὸ πολὺ μᾶς παρηγορεῖ καὶ πολὺ μᾶς ἐνθουσιάζει. Γι' αὐτὸ αἰσθάνομαι χαρὰ καὶ δοξάζω τὸ Θεό.

Αισθάνομαι ὅμως καὶ μιὰ λύπη, διότι ὡς ἐπίσκοπος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ κατηχητὴς σας, ὁ κατηχητὴς ὅλων τῶν παιδιῶν τῆς περιφερείας μου καὶ τῶν μικρῶν παιδιῶν ἀκόμη, γιατί αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερο ἔργο τοῦ ἐπισκόπου. Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν τὴν διδασκαλίαν τῶν παιδιῶν νὰ τὴν ἔχω ἐγὼ ὁ ἐπίσκοπος. Νὰ διδάσκω σ' ὅλα τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Μητροπόλεως.

Θυμᾶμαι τὰ ἀλησμόνητα χρόνια, πού ὡς ἱεροκέρυκας πῆγα σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν εἶχα τὰ μεγάλα βάρη τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, εἶχα πολλὰ κατηχητικὰ σχολεῖα καὶ χαρὰ καὶ ἀγαλίαση μου ἦταν νὰ βόσκω τ' ἀρνάκια τοῦ Χριστοῦ. Δυστυχῶς τώρα πρέπει νὰ ὁμολογήσω, ὅτι βρίσκομαι μακριὰ ἀπὸ τὴν νεότητά τῆς Πατρίδος. Καὶ τοῦτο διότι στὰ γηρατεῖά μου ἔχω βάλλει βαρὺ σταυρό, τὸ φορτίο τῶν ἐπισκοπικῶν μου ὑποχρεώσεων.

Ἀλλὰ τὴν λύπη μου αὐτὴ τὴν μετριάζει ἓνα γεγονός ὅτι τὴν κατήχησιν τῶν παιδιῶν τὴν ἔχω ἐμπιστευθεῖ ὄχι σὲ ἐπαγγελματίες, ἀλλὰ σὲ ἀξιόλογα ἱεραποστολικά πρόσωπα, κληρικούς καὶ λαϊκούς, ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ κορίτσα ἀκόμη, πού ἐργάζονται ἀνιδιοτελῶς στὸν ἀγρὸ τοῦ Κυρίου.

Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ὑπῆρξαν ἄλλοτε μαθηταὶ καὶ μαθήτριά του Κατηχητικοῦ Σχολείου καὶ γνωρίζουν πολὺ καλὰ τὴν ἀνεκτίμητη ἀξία πού ἔχει τὸ Κατηχητικό, γιὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χριστιανικοῦ χαρακτήρα.

Ὅμιλουν λοιπὸν ἐκ πείρας καὶ ἐκ καθήκοντος.

Σ'αὐτὰ τὰ πρόσωπα πού ἐργάστηκαν μὲ ζήλο ἢ Ἐκκλησία μας ἐκφράζει τὴν εὐαρέσκειά της.

Τὸ Κατηχητικὸ σχολεῖο εἶνε τὸ μόνο Σχολεῖο πού δὲν πληρώνει. Οὔτε δραχμὴ δὲν παίρνει ὁ κατηχητὴς ἢ ἡ κατηχήτρια. Καὶ ὅμως εἶνε τὸ μόνο σχολεῖο πού μισὴ θανάσιμα ὁ κόσμος.

Ἐδῶ δίπλα στὴν Ἀλπάνια, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λειτουργήσῃ κανένα κατηχητικὸ σχολεῖο. Δὲν ἐπιτρέπεται ὁ παπᾶς νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ κατηχήσῃ τὰ παιδιά.

Τὸ ἓνα λοιπὸν αἰσθημα πού νιώθω εἶνε χαρὰ, τὸ ἄλλο λύπη καὶ τὸ τρίτο ἀνησυχία. Ἀνησυχῶ πολὺ ἐγὼ ὁ γέρον ἐπίσκοπος.

Σᾶς ἀκουσα μὲ χαρὰ καὶ ἀγαλίαση παιδιά νὰ τραγουδᾶτε καὶ νὰ ψάλλετε. Μοῦ φανήκατε σὰν ἀηδόνια πού κελαῖδουῦν μέσα στὸ δάσος. Ἀλλὰ γεννᾶται τὸ ἐρώτημα, μετὰ τρία χρόνια, μετὰ πέντε χρόνια, δέκα χρόνια, ὅταν μεγαλώσετε ὅταν πᾶτε στὸ Πανεπιστήμιο καὶ πάρετε τὰ διπλώματά σας, ὅταν πᾶτε στρατιῶτες, ὅταν, ὅταν...παντρευτῆτε, θὰ ἐξακολουθῆτε νὰ ἔχετε αὐτὸ τὸ φλογερὸ αἶσθημα, πού ἔχετε τὴν ὥρα αὐτή;

Ἀμφιβάλλω καὶ ἀνησυχῶ, γιατί ξέρω ὅτι, αὐτὴ ἡ αἰσχροὴ κοινωνία τοῦ 20ου αἰῶνος, ὄχι μόνο ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ παντοῦ, πού δυστυχῶς ἔχει ὄνομα ὅτι εἶνε χριστιανική, ἀλλὰ τὸ 95% εἶνε ἀντιχριστιανική. Μέσα σ'αὐτὴ τὴν κοινωνία πού ζοῦν τὰ παιδιά συναντοῦν πολλὰ ἐμπόδια, πού δὲν τοὺς ἀφήνουν, νὰ διαμορφώσουν

έναν πάγιο χριστιανικό χαρακτήρα. Όλα τὰ σπρώχνουν στην άθεϊα. Τὸ ραδιόφωνο, ἡ τηλεόραση, τὰ βιβλία, ἡ διδασκαλία, τὸ ὅλο κλίμα τῆς κοινωνίας εἶνε ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς Πίστεως καὶ ἠθικῆς. Καὶ εἶνε ἥρωισμὸς τὰ χρόνια αὐτὰ ὁ νέος νὰ πιστεύῃ στὸ Χριστό. Γι' αὐτὸ αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν εἶνε λίγοι, μιὰ μειονότητα στὸν κόσμο αὐτό.

Ἀλλὰ ὅσα ὀλίγα καὶ νὰ εἶνε εἰς τὶς μέρες μας πραγματοποιήτε τὸ ρητό: « Ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρήσω αἶνον».

Εἶνε ὀλίγα τὰ παιδιά αὐτά, ἀλλὰ ὅσο ὀλίγα καὶ νὰ εἶνε, ἔχουν μέσα τους μιὰ μαχητικότητα ἀκατάβλητη, γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Τὰ παιδιά αὐτὰ τὰ ἥρωϊκά, τὰ παιδιά ποὺ μέσα στις φλέβες τους, τρέχει αἷμα ἡρώων καὶ μαρτύρων, πρέπει νὰ τὰ ἐπενθυμήσουμε τὸ ρητό: «Ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καὶ φεύξετε ἀφ' ἡμῶν».

Εἶνε ὀλίγα τὰ παιδιά αὐτὰ ἐν σχέσῃ μὲ τὴν πλειονότητα τῶν νέων, ἐν σχέσῃ μὲ τὸν κόσμον τῆς άθεϊας καὶ ἀπιστίας. Σ' αὐτὰ τὰ παιδιά ποὺ μὲ τόσο πόθο πηγαίνουν στὸ Κατηχητικὸ Σχολεῖο ἠθέλε νὰ πῶ τὰ ἐξῆς:

Παιδιά μου, ὅσα ὀλίγα καὶ νὰ εἴσθε νὰ προσέχετε, γιὰ νὰ μὴν παρασυρθῆτε, ἀπὸ τὸ ρεῦμα τοῦ κακοῦ. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς ἐπενθυμῆσω τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου.

Μιὰ ἀλεποῦ πιάστηκε στὴν φάκα καὶ κόπηκε ἡ οὐρά της καὶ ἔμεινε κουλουβή. Πῶς νὰ γυρίζη αὐτὴ χωρὶς οὐρά μὲ

τις ἄλλες ἀλεπούδες, δὲν μπορούσε, δὲν αἰσθανόταν καλά. Τότε σκέφτηκε νὰ βάλῃ καὶ τις ἄλλες ἀλεπούδες γιὰ νὰ κόψουν τις οὐρές. Πῆγε λοιπὸν καὶ φώναξε ὅλες τις ἀλεπούδες ἀπὸ τὸ δάσος καὶ τις ἔβγαλε λόγο, πρόσεχε νὰ μὴν δοῦν πού δὲν εἶχε οὐρά.

Ἄ, λέγει, ἀγαπητές μου ἀλεπούδες, αὐτὸς ὁ Θεὸς μᾶς ἔκανε πολλὰ καλά. Μᾶς ἔκανε τὰ πιὸ ἔξυπνα ζῶα στὸν κόσμον. Καλὰ περνᾶμε. Ἔχουμε μυαλό, ἔξυπνάδα καὶ πονηριά. Πᾶμε στὰ κοττέτσια, ἀρπάζουμε τις κόττες, τις τρώμε καὶ μιὰ χαρὰ περνᾶμε. Ὅλα τὰ ἔχουμε καλά, ἀλλὰ ἔχουμε καὶ ἓνα ἐλάττωμα. Μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς κάτι πού δὲν μᾶς χρειάζεται. Ποιὸ εἶπαν οἱ ἀλεπούδες; Νὰ μᾶς ἔδωσε τὴν οὐρά καὶ μπερδεύεται καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ κινηθοῦμε ἄνετα. Γι' αὐτὸ πρωτείνω ἐδῶ στὴν συνέλευση μας νὰ κόψουμε τις οὐρές, γιὰ νὰ εἴμαστε πιὸ εὐκίνητες, πιὸ ἐλεύθερες καὶ πιὸ ὁμορφες. Ἄ, καλὰ λές, εἶπαν οἱ ἀλεπούδες. Νὰ κόψουμε τις οὐρές. Τότε σηκώνεται μιὰ γρηὰ ἀλεπού καὶ λέει. Γιὰ νὰ δοῦμε, ἔχει οὐρά αὐτή;

Ἐπειδὴ δὲν εἶχε οὐρά αὐτὴ ἡ ἀλεπού, συνιστοῦσε καὶ τις ἄλλες γιὰ νὰ κόψουν τις οὐρές τους. Καὶ ἔτσι κατάλαβαν τὴν πονηριά αὐτῆς τῆς ἀλεπούς καὶ δὲν κόψαν τις οὐρές τους καὶ οἱ ἄλλες.

Ὁ μῦθος δηλεῖ. Ἄν ἓνα κοριτσιάκι χάσει τὴν τιμὴ της, ἀμέσως φωνάζει τις φιλενάδες της καὶ προσπαθεῖ νὰ τις παρασύρῃ, νὰ τις κἀνῃ σὰν αὐτήν. Νὰ χάσουν καὶ ἐκεῖνες τὴν τιμὴ τους. Ἐπειδὴ ἐκείνη διεφθάρθηκε, θέλει ὅλα τὰ κορίτσια νὰ διεφθοροῦν. Εἶνε μανία αὐτό, εἶνε κακία, εἶνε καταστροφή.

Ὅπως ὁ φθισικός. Παλαιότερα μερικοὶ φθισικοί, φτύναν μέσα στὰ πορτοκάλια, γιὰ νὰ μεταδώσουν τὴν ἀσθένειά τους καὶ σ' ἄλλους. Ἐπειδὴ ἦταν αὐτοὶ φθισικοὶ θέλαν καὶ τοὺς ἄλλους φθισικούς.

Ἔτσι κάνουν καὶ τὰ κορίτσα ποὺ διεφθάρηκαν, θέλουν γιὰ νὰ μεταδώσουν τὴν διαφθορά τους σ' ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα κορίτσια.

Μακρὰ λοιπὸν ἀπὸ τέτοια κορίτσα καὶ ἀγόρια διεφθαρμένα. Εἶνε ἀλεπουῖδες χωρὶς οὐρές.

Καὶ τ' ἀγόρια καὶ τὰ κορίτσα νὰ προσέχουν, ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ καπνίζουν. Ἐνα ἀγόρι 12 χρονῶν ποὺ ἄρχισε νὰ καπνίζη, προσπαθεῖ νὰ βάλλη ὅλους τοὺς φίλους του νὰ καπνίζουν.

Λοιπὸν μακρὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Πρέπει τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, τὰ χριστιανικὰ παιδιὰ νὰ προβάλλουν ἀντίσταση, ν' ἀντισταθοῦν ἐναντίον τοῦ κακοῦ, ποὺ βρίσκεται γύρω τους.

Εἶπα καὶ ἄλλοτε τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ τώρα καὶ δὲν θὰ παύσω νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνω. Ὅταν ἤμουν στὰ ἱεροκήρυκας στὰ ψηλὰ βουνὰ τῶν Γρεβενῶν, ἐκεῖ ποὺ εἶνε οἱ πηγές τοῦ Ἀλιάκμονα, εἶδα ἓνα πράγμα. Εἶδα στὰ νερὰ τοῦ Ἀλιάκμονα, ὅσα ψάρια ἦταν ψώφια τὰ ἐπαιρνε τὸ ποτάμι τοῦ Ἀλιάκμονα καὶ τὰ πήγαινε κάτω στὴν Θεσσαλονίκη. Ὅσα ψάρια ἦταν ζωντανὰ πηγαίναν κόντρα μὲ τὸ ρεῦμα.

Παιδιά μου, ζωντανὰ ψάρια νὰ εἶστε, τοῦ Μεγάλου Ψαρά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Νὰ πᾶτε κόντρα μὲ τὴν ἄπιστη καὶ διεφθαρμένη κοινωνία. Κόντρα μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴν μάνα, ὅταν εἶνε ἄπιστοι καὶ σᾶς σπρώχνουν πρὸς τὴν ἀθεΐα. Κόντρα μὲ τοὺς δασκάλους καὶ τοὺς καθηγητάς, ἂν αὐτοὶ ἐξεκλείνουν ἀπὸ τὸν προορισμό τους καὶ σᾶς κηρύττουν ἀπιστία καὶ ἀθεΐα. Κόντρα μὲ τὴν διεστραμμένη κοινωνία. Κόντρα στὸ ρεῦμα αὐτὸ τὸ παγκόσμιο τῆς διαφθορᾶς. Κόντρα μ' ὅλους τοὺς δαίμονας. Θ' ἀντισταθοῦμε ὡς Ἕλληνες, ὡς Ἑλληνίδες, ὡς χριστιανοὶ καὶ νὰ εἶστε βέβαιοι ὅτι ὅσον ὀλίγοι καὶ νὰ εἶστε δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἄθεοι καὶ οἱ ἄπιστοι, θὰ νικήσουν οἱ πιστοί, γιὰτὶ πράγματι ὁ Χριστὸς δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Γέρος πλέον ἐπίσκοπος, πού βρίσκομαι στὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς μου, ὕστερα ἀπὸ πολὺπλακτον καὶ περιπετειώδη βίον 40 ἐτῶν στὴν Πατρίδα σᾶς συνιστῶ παιδιά. Ἄν ἔρθῃ ἐποχὴ πού θὰ ἀκούσωμε καὶ ἐμεῖς ὄχι στὸ θέατρο, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα διωγμός. Καὶ θ' ἀκουστῇ ἡ λέξη διωγμός ἐναντίον τῶν πιστῶν χριστιανῶν, μὴ φοβηθεῖτε, μὴ δειλιάσετε. Ἐγὼ μὲν δὲν θὰ ζῶ πλέον, θὰ βρίσκομαι ὑπὸ τὸν τάφο, ἀλλὰ ἐσεῖς τὴν φωνὴν τῆς Νικομηδείας, τὴν φωνὴν τῶν μαρτύρων, θ' ἀκούσετε νὰ φωνάζουν, ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρου διωγμός καὶ οἱ Ἐκκλησίες καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἐπίσκοποι θὰ ἐξαλείψουν τὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ κηρυχθῇ νέον εὐαγγέλιο. Καὶ ὅτι γίνεται στὴν Ἀλβανία καὶ ὅτι γίνεται σὲ χῶρες μακριά, θὰ γίνῃ καὶ

στήν Ἑλλάδα, προφητεύω. Ἀλλὰ ἓνα πράγμα νὰ ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι δὲν θὰ νικήσουν οἱ ἄθεοι, ἀλλὰ οἱ πιστοί. Ἔσεῖς παιδιά μου ὅσο λίγα καὶ ἂν μείνετε μὲ τὸν Χριστό, μὴ φοβηθεῖτε, θὰ νικήσετε. Καὶ ἂν ἀκόμα παιδί μου, παιδί τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, παιδί τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τοῦ Πόντου καὶ τῆς Μακεδονίας καὶ ἂν σ' ἀρνηθεῖ ἡ μάνα σου καὶ ὁ πατέρας καὶ μείνεις ἓνας μέσα στήν Πτολεμαΐδα καὶ ἂν ὅλη ἡ κοινωνία τῆς Πτολεμαΐδος γονατίσει μπροστὰ στὸν διάβολο, ἐσὺ μὴ γονατίσεις, νὰ τὸν πολεμήσης καὶ σὺ ὁ ἓνας θὰ νικήσης.

Σᾶς τὸ εἶπα καὶ τὸ τονίζω· Μπορεῖ νὰ γονατίσουν ἄλλες πόλεις, ἀλλὰ ἡ Πτολεμαΐδα ποὺ εἶνε βαμμένη μὲ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων, δὲν θὰ γονατίση ποτέ.

Στὶς φλέβες σας μικρῶν καὶ μεγάλων ρέει αἷμα μαρτύρων τῆς Νικομηδείας, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τοῦ Πόντου.

Ἡ Πτολεμαΐδα μας θὰ γίνῃ Κάστρο τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἀποδείξουμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ πρὸς πείσμα τῶν δαιμόνων ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν ἀπέθανε, ἀλλὰ ζῆ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Απόσπασμα τοῦ βιβλίου: «**ΚΟΡΑΚΕΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΛΘΕΤΕ ΤΗΣ ΚΙΒΩΤΟΥ**»
σελ. 25, τοῦ Μητροπολίτου Φλωρίνης π. Αὐγουστίνου Καντιώτου.

Σέ ποιές περιπτώσεις δέν ὑπακοῦμε τούς πνευματικούς μας, τούς ἐπισκόπους, τόν πατριάρχη.

Ἔχουμε πολλά ἄσχημα, ἀδέλφια μας. Πετᾶνε ἐπάνω ἀπό τὰ κεφάλια μας ἀεροπλάνα· μᾶς ἔρχεται ὁ τάδε ἀρχιεπίσκοπος, ὁ τάδε ἀρχιεπίσκοπος! Δυστυχῶς καὶ ὁ πατριάρχης δέν ἐβάδισε τὴν ὁδὸν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐμεῖς διεμαρτυρήθημεν ἐνώπιον λαοῦ, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐδημοσιεύσαμε ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ καὶ ἐπισημάνσαμε τὸν τεράστιο κίνδυνο ποὺ διατρέχει ἡ Ὁρθοδοξία μας ὑποχωροῦσα διαρκῶς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις προτεσταντῶν καὶ ἄλλων αἰρετικῶν... Στὴν Φλωρεντία δυὸ χρόνια τοὺς ἐβασάνιζε ὁ πάπας καὶ στὸ τέλος –εἴτε ἀπὸ τὴν πείνα, εἴτε ἀπὸ ταλαιπωρία, εἴτε ἀπὸ τὴ βία, εἴτε ἀπὸ ἀνθρώπινη ἀδυναμία– ὑπέκυψαν. Καὶ μιὰ μέρα κατηραμένη ὑπέγραψαν ὄρον ἐνώσεως μὲ τὸν πάπα, καὶ ὑποχρεώθησαν νὰ φιλήσουν τὴν παντούφλα του, τὸ πόδι τοῦ πάπα. Καὶ μόνον ἓνας εἶπε «Ὁχι»! Καὶ ὁ ἓνας ποὺ ἀντιστάθηκε ἦταν ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός ὁ ἐπίσκοπος Ἐφέσου, τοῦ ὁποίου ἡ μνήμη εἶνε ἀθάνατος στὴν Ἐκκλησία... Καὶ ὁ ἓνας αὐτὸς ἐκάλεσε τὸν λαὸ σὲ ἀντίστασι, καὶ ἐσάρωσε τοὺς πάντας· γι' αὐτὸ λέει τὸ

τροπάριό του ότι «ὡς ἄλλος Ἄτλας κρατᾶς τὴν Ὁρθοδοξία». Ὁ ὅσιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς ποὺ ἐπροτίμησε νὰ τοῦ ξερριζώσουν τὴ γλῶσσα καὶ νὰ κόψουν τὰ χέρια του ἀλλὰ νὰ παραμείνη πιστὸς στὴν Ὁρθοδοξία, ὁ Θεόδωρος ὁ Στουδίτης ποὺ ἀντιστάθηκε ἐναντίον παρανομώσεως συνόδου καὶ ἐφάνη ἥρωας πραγματικός, ὁ Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός ποὺ κράτησε τὴν Ὁρθοδοξία, καὶ ἄλλα παραδείγματα ἀκόμη, μᾶς διδάσκουν, ὅτι πρέπει νὰ προσέχουμε πολὺ, «νὰ ἔχουμε τὰ μάτια μας δεκατέσσερα» καὶ νὰ ἐξετάζουμε ἂν τὰ πνεύματα εἶνε ἐκ Θεοῦ. Ὑπακοὴ στοὺς πνευματικούς μας, ὑπακοὴ στοὺς ἱεροκήρυκας, ὑπακοὴ στοὺς θεολόγους, ὑπακοὴ στοὺς ἐπισκόπους, ὑπακοὴ στὴν Ἱεραρχία· ἀλλὰ ὅταν ἀντιληφθοῦμε ὅτι δὲν πνέει ἀεράκι δροσερό, δὲν πνέει ὁ ἄνεμος Ὁρθοδοξίας, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἀντισταθοῦμε ἐναντίον ἀποφάσεων ποὺ παρεκκλίνουν ἀπὸ τὴν τροχιά τῆς Ὁρθοδοξίας. Τί εἶπα; Διαβάστε πρὸς Γαλάτας, κεφάλαιο 1, στίχους 8-9. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος σὰν νὰ τὰ πρόβλεπε ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ποὺ θὰ γίνονταν στίς μέρες μας καὶ λέει: Ὅχι παπᾶς, ὄχι ἐπίσκοπος, ἀλλὰ καὶ ἄγγελος ἀκόμα νὰ κατεβῆ στὴ γῆ καὶ νὰ σᾶς κηρύξη διαφορετικὸ εὐαγγέλιο ἀπὸ αὐτὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ ἐκήρυξαν οἱ ἀπόστολοι καὶ ἐρμήνευσαν οἱ μεγάλοι πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ ὑπακούσετε. Δὲν θὰ ὑπακούσουμε οὔτε καὶ στὸν ἄγγελον, ποὺ ὑποδύεται τὸν διάβολον. Ὅποιος κηρύττει ἄλλο εὐαγγέλιο, τὸ ἀντιευαγγέλιο,

διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιο ποὺ κηρύττω, «ἀνάθεμα». Δὲν τὸ λέω ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἱερομόναχος – δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ τὸ πῶ ἐγώ, τὸ λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «...ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ’ ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω». Κἂν ἱερεὺς, κἂν ἐπίσκοπος, κἂν πατριάρχης, κἂν ἄγγελος, δὲν θὰ τὸν ὑποκούσωμε. Απήντησα, νομίζω, σὲ ποιῆς περιπτώσεις δὲν πρέπει νὰ ὑπακούμε στοὺς πνευματικούς πατέρας. Στρατιῶται γενναῖοι καὶ ὑψηλοὶ πρέπει νὰ εἴμεθα. Διότι δὲν ἀποκλείεται σήμερα – αὐριο νὰ κληθοῦμε ὅλοι μας νὰ δώσουμε τὴ μαρτυρία. Μὴ γένοιτο Χριστέ, μὴ γένοιτο Παναγία, μὴ γένοιτο ἅγιοι, νὰ ἔρθῃ τέτοια ἡμέρα· ἀλλὰ ἐὰν ἔρθῃ, θὰ εἶμαι εὐτυχής, νὰ μποῦμε μπροστὰ ὅλοι μας, καὶ ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου καὶ καλόγεροι καὶ πᾶσα ψυχὴ, καὶ νὰ ποῦμε «Ἄλτ, δὲν θὰ προχωρήσετε!». Θὰ πέσουμε μέχρι ἑνός, ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας, ποὺ δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο ἀνώτερο καὶ γλυκύτερο εἰς τὴν γῆ.

[Ἡχητικά <https://youtu.be/SIUgQGDqUfE>]

<https://www.youtube.com/watch?v=SIUgQGDqUfE>

ΟΤΑΝ ΟΙ ΕΠΙΣΚΟΠΟΙ ΣΙΩΠΟΥΝ, ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΗ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ ἀληθινή ὑπακοή εἶναι ἢ ἐν Χριστῶ, ἐνῶ ἢ μακριά τοῦ Χριστοῦ καί Θεοῦ μας συγκαταλέγονται εἴτε στήν ἀνυπακοή μεταξύ διαφωνιῶν ἀνθρώπων χωρίς τήν δικαιοσύνη μέσα της, εἴτε ἀκόμα χειρότερα στόν ἀπατηλό δρόμο, τόν δρόμο τῶν δαιμόνων. Ἄς ἐλπίσουμε νά βοηθιόμαστε στήν ζωή μας, νά εὐλογοῦνται τά ἔργα καί κάθε καλό ποῦ κάνουμε(ἢ ποῦ θά κάνουμε στόν κόσμο) ἀπό τόν μεγαλοδύναμο Θεό μας. –

ΤΕΛΟΣ